תּורה נבֿיאים וּכתובֿים

תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

ויקרא

וַיִּקְרָא

א 1 און גאָט האָט גערופֿן צו משהן, און האָט צו אים גערעדט
פֿון אוהל-מועד, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו די קינדער פֿון ישׂראל,
און זאָלסט זאָגן צו זיי: אַז עמיצער פֿון אײַך וועט ברענגען אַ קָרבן
צו גאָט, זאָלט איר פֿון פֿי, פֿון רינדער אָדער פֿון שאָף, ברענגען
אײַער קָרבן.

3 אויב אַ בראַנדאָפּפֿער איז זײַן קָרבן, פֿון רינדער, זאָל ער אים
ברענגען אַ זָכר אָן אַ פֿעלער; צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד זאָל ער
אים ברענגען, כּדי ער זאָל באַוויליקט ווערן פֿאַר גאָט. 4 און ער זאָל
אָנלענען זײַן האַנט אויפֿן קאָפּ פֿון בראַנדאָפּפֿער, און עס וועט
באַוויליקט ווערן פֿון אים, מכַפּר צו זײַן אויף אים. 5 און ער זאָל
שעכטן דאָס יונגע רינד פֿאַר גאָט, און די קינדער פֿון אַהרן, די
כּהנים, זאָלן גענענען דאָס בלוט, און שפּרענגען דאָס בלוט רונד
אַרום אויף דעם מזבח וואָס בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד. 6 און ער
זאָל אָפּשינדן דאָס בראַנדאָפּפֿער, און עס צעשנײַדן אויף זײַנע
שטיקער. 7 און די קינדער פֿון אַהרן דעם כּהן זאָלן אַרויפֿטאָן פֿײַער
אויפֿן מזבח, און אָנלייגן האָלץ אויפֿן פֿײַער. 8 און די קינדער פֿון
אַהרן, די כּהנים, זאָלן אויסלייגן די שטיקער, דעם קאָפּ, און דאָס
פֿעטס, אויף דעם האָלץ וואָס איבער דעם פֿײַער וואָס אויפֿן מזבח. 9
און זײַנע אינגעווייד און זײַנע קני זאָל ער אָפּשווענקען אין וואַסער,

און דער כֹּהן זאָל אַלצדינג דעמפֿן אויפֿן מזבח פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער,
אַ פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט.

10 און אויב זײַן קָרבן איז פֿון קלײנפֿי, פֿון שעפּסן אָדער פֿון ציגן,
פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער, זאָל ער אים ברענגען אַ זָכר אָן אַ פֿעלער. 11
און ער זאָל אים שעכטן בײַ דער צפֿון-זײַט פֿון מזבח פֿאַר גאָט, און
די קינדער פֿון אַהרן, די כֹּהנים, זאָלן שפּרענגען זײַן בלוט אויפֿן
מזבח רונד אַרום. 12 און ער זאָל אים צעשנײַדן אויף זײַנע שטיקער;
און דער כֹּהן זאָל זיי אויסלייגן מיטן קאָפּ און מיטן פֿעטס אויף דעם
האָלץ וואָס איבער דעם פֿײַער וואָס אויפֿן מזבח. 13 און די
אינגעווייד און די קני זאָל ער אָפּשווענקען אין וואַסער; און דער כֹּהן
זאָל אַלצדינג גענענען, און דעמפֿן אויפֿן מזבח. אַ בראַנדאָפּפֿער איז
דאָס, אַ פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט.

14 און אויב אַ בראַנדאָפּפֿער פֿון עוֹפֿות איז זײַן קָרבן צו גאָט, זאָל
ער ברענגען זײַן קָרבן פֿון טורטלטויבן אָדער פֿון יונגע טויבן. 15 און
דער כֹּהן זאָל אים גענענען צום מזבח, און אָפּקנײַפּן זײַן קאָפּ, און
דעמפֿן אויפֿן מזבח; און זײַן בלוט זאָל אויסגעקוועטשט ווערן אויף
דער וואַנט פֿון מזבח. 16 און ער זאָל אַראָפּנעמען זײַן וואָליע מיט
אירע פֿעדערן, און זי אַוועקוואַרפֿן לעבן מזבח אין מזרח-זײַט, אין
אָרט פֿון דער אַש. 17 און ער זאָל אים אויפֿרײַסן פֿאַר זײַנע פֿליגלען,
אָבער ניט פֿאַנאַנדערשיידן; און דער כֹּהן זאָל אים דעמפֿן אויפֿן
מזבח, אויף דעם האָלץ וואָס איבערן פֿײַער. אַ בראַנדאָפּפֿער איז
דאָס, אַ פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט.

ב

1 און אַז עמיצער וועט ברענגען אַ שפּײַזאָפּפֿער צו גאָט, זאָל זײַן
קָרבן זײַן פֿון זעמלמעל, און ער זאָל אַרויפֿגיסן אויף אים אייל,
און אַרויפֿטאָן אויף אים ווײַרויך. 2 און ער זאָל עס ברענגען צו די
קינדער פֿון אַהרן, די כֹּהנים; און ער זאָל אָנהויפֿן דערפֿון זײַן פֿולן
הויפֿן – פֿון זײַן זעמלמעל, און פֿון זײַן אייל, מיט זײַן גאַנצן ווײַרויך,
און דער כֹּהן זאָל דעמפֿן זײַן דערמאָנונג אויפֿן מזבח, אַ פֿײַעראָפּפֿער
פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט. 3 און דאָס איבעריקע פֿון דעם
שפּײַזאָפּפֿער איז פֿאַר אַהרֹנען און פֿאַר זײַנע קינדער; אַ הייליקסטע
הייליקייט פֿון די פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט.

4 און אַז דו וועסט ברענגען אַ שפּײַזאָפּפֿער געבאַקן אין אַן אויוון,
זאָל עס זײַן פֿון זעמלמעל, אומגעזײַערטע חלות פֿאַרמישט מיט
אייל, אָדער אומגעזײַערטע קוכנס באַשמירט מיט אייל.

5 און אויב אַ שפּײַזאָפּפֿער אויף אַ באַקפֿאַן איז דײַן קָרבן, זאָל עס
זײַן פֿון זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, אומגעזײַערט. 6 זאָלסט עס
צעבראָקן אין בראָקן, און אַרויפֿגיסן דערויף אייל; אַ שפּײַזאָפּפֿער איז
דאָס.

7 און אויב אַ שפּײַזאָפּפֿער אין אַ בראָטפֿאַן איז דײַן קָרבן, זאָל עס
געמאַכט ווערן פֿון זעמלמעל מיט אייל.

8 און זאָלסט ברענגען דאָס שפּײַזאָפּפֿער וואָס ווערט געמאַכט פֿון די
דאָזיקע, צו גאָט; און מע זאָל עס דערלאַנגען צום כּהן, און ער זאָל
עס גענענען צום מזבח. 9 און דער כּהן זאָל אַראָפּהייבן פֿון דעם
שפּײַזאָפּפֿער זײַן דערמאָנונג, און דעמפּן אויפֿן מזבח – אַ
פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט. 10 און דאָס איבעריקע
פֿון דעם שפּײַזאָפּפֿער איז פֿאַר אַהרנען און פֿאַר זײַנע קינדער; אַ
הייליקסטע הייליקייט פֿון די פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט. 11 קיין
שפּײַזאָפּפֿער וואָס איר וועט ברענגען צו גאָט, זאָל ניט געמאַכט
ווערן פֿון חמץ, וואָרום פֿון קיין זויערטייג און קיין האָניק טאָרט איר
ניט דעמפּן אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט. 12 פֿאַר אַ גאָב פֿון ערשטפּרוכט
מעגט איר זיי ברענגען צו גאָט, אָבער אויפֿן מזבח טאָרן זיי ניט
אַרויפֿקומען פֿאַר אַ געשמאַקן ריח. 13 און דײַן איטלעך שפּײַזאָפּפֿער
זאָלסטו מיט זאַלץ באַזאַלצן, און זאָלסט ניט אויסלאָזן פֿון דײַן
שפּײַזאָפּפֿער דאָס זאַלץ פֿון דײַן גאָטס בונד; מיט דײַן איטלעכן קָרבן
זאָלסטו מקריבֿ זײַן זאַלץ.

14 און אויב דו וועסט ברענגען אַ שפּײַזאָפּפֿער פֿון ערשטצײַטיקע צו
גאָט, זאָלסטו ברענגען זאַנגען געברענט אין פֿײַער, גריץ פֿון פֿרישע
קערנער, פֿאַר דעם שפּײַזאָפּפֿער פֿון דײַנע ערשטצײַטיקע. 15 און
זאָלסט אַרויפֿגיסן אויף אים אייל, און אַרויפֿטאָן אויף אים ווײַרויך;
אַ שפּײַזאָפּפֿער איז דאָס. 16 און דער כּהן זאָל דעמפּן זײַן
דערמאָנונג, פֿון זײַן גריץ, און פֿון זײַן אייל, מיט זײַן גאַנצן ווײַרויך, אַ
פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט.

ג 1 און אויב אַ פֿרידאָפּפֿער איז זײַן קָרבן, אויב ער ברענגט פֿון
רינדער, סײַ אַ זָכר, סײַ אַ נקבה, זאָל ער אָן אַ פֿעלער אים
ברענגען פֿאַר גאָט. 2 און ער זאָל אָנלענען זײַן האַנט אויפֿן קאָפּ פֿון
זײַן קָרבן, און אים שעכטן בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד, און די
קינדער פֿון אַהרן, די כֹּהנים, זאָלן שפּרענגען דאָס בלוט אויפֿן מזבח
רונד אַרום. 3 און ער זאָל גענענען פֿון דעם פֿרידאָפּפֿער, אַ
פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט, דאָס פֿעטס װאָס דעקט צו די אינגעװייד, 4 און
דאָס גאַנצע פֿעטס װאָס אויף די אינגעװייד, און בײדע נירן, און דאָס
פֿעטס װאָס אויף זיי, װאָס בײַ די פֿלאַנקען, און דאָס רויטפֿלייש
איבערן לעבער – בײַ די נירן זאָל ער עס אַראָפּנעמען. 5 און די
קינדער פֿון אַהרן זאָלן עס דעמפֿן אויפֿן מזבח איבער דעם
בראַנדאָפּפֿער װאָס איבערן האָלץ אויפֿן פֿײַער, אַ פֿײַעראָפּפֿער
פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט.

6 און אויב פֿון קליינפֿי איז זײַן קָרבן פֿאַר אַ פֿרידאָפּפֿער צו גאָט, אַ
זָכר אָדער אַ נקבֿה, זאָל ער אָן אַ פֿעלער אים ברענגען. 7 אויב אַ
שעפּס ברענגט ער פֿאַר זײַן קָרבן, זאָל ער אים גענענען פֿאַר גאָט. 8
און ער זאָל אָנלענען זײַן האַנט אויפֿן קאָפּ פֿון זײַן קָרבן, און אים
שעכטן פֿאַרן אוהל-מוֹעד; און די קינדער פֿון אַהרן זאָלן שפּרענגען
זײַן בלוט אויפֿן מזבח רונד אַרום. 9 און ער זאָל גענענען פֿון דעם
פֿרידאָפּפֿער, אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט, זײַן פֿעטס, דעם גאַנצן װײדל –
לעבן דעם רוקנביין זאָל ער אים אַראָפּנעמען – און דאָס פֿעטס װאָס
דעקט צו די אינגעװייד, 10 און דאָס גאַנצע פֿעטס װאָס אויף די
אינגעװייד, און בײדע נירן, און דאָס פֿעטס װאָס אויף זיי, װאָס בײַ די
פֿלאַנקען, און דאָס רויטפֿלייש איבערן לעבער – בײַ די נירן זאָל ער
עס אַראָפּנעמען 11 און דער כֹּהן זאָל עס דעמפֿן אויפֿן מזבח, אַ
שפּײַז פֿון פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט.

12 און אויב אַ ציג איז זײַן קָרבן, זאָל ער אים גענענען פֿאַר גאָט. 13
און ער זאָל אָנלענען זײַן האַנט אויף זײַן קאָפּ, און אים שעכטן פֿאַרן
אוהל-מוֹעד; און די קינדער פֿון אַהרן זאָלן שפּרענגען זײַן בלוט אויפֿן
מזבח רונד אַרום. 14 און ער זאָל גענענען דערפֿון זײַן קָרבן, אַ
פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט: דאָס פֿעטס װאָס דעקט צו די אינגעװייד, 15
און דאָס גאַנצע פֿעטס װאָס אויף די אינגעװייד, און בײדע נירן, און
דאָס פֿעטס װאָס אויף זיי, װאָס בײַ די פֿלאַנקען, און דאָס רויטפֿלייש
איבערן לעבער – בײַ די נירן זאָל ער עס אַראָפּנעמען. 16 און דער

כֹּהן זאָל עס דעמפֿן אויפֿן מזבח – אַ שפּײַז פֿון פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח; דאָס גאַנצע פֿעטס צו גאָט. 17 אַן אייביק געזעץ אויף
אײַערע דור-דורות אין אַלע אײַערע וווינערטער: קיין חֵלבֿ און קיין
בלוט זאָלט איר ניט עסן.

ד 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:

אַז עמיצער וועט זינדיקן דורך אַ פֿאַרזע אין וואָסערע עס איז
פֿאַרבאָטזאַכן פֿון גאָט וואָס טאָרן ניט געטאָן ווערן, און ער וועט
טאָן איינע פֿון זיי, 3 איז, אויב דאָס וועט זינדיקן דער געזאַלבטער
כֹּהן, צו דער פֿאַרשולדיקונג פֿון פֿאָלק, זאָל ער מקריבֿ זײַן פֿאַר זײַן
זינד וואָס ער האָט געזינדיקט, אַ יונגן אָקס אָן אַ פֿעלער צו גאָט
פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער. 4 און ער זאָל ברענגען דעם אָקס צום אײַנגאַנג
פֿון אוהל-מועד פֿאַר גאָט, און זאָל אָנלענען זײַן האַנט אויפֿן קאָפּ פֿון
דעם אָקס, און שעכטן דעם אָקס פֿאַר גאָט. 5 און דער געזאַלבטער
כֹּהן זאָל נעמען פֿון דעם בלוט פֿון אָקס, און זאָל עס ברענגען צום
אוהל-מועד. 6 און דער כֹּהן זאָל אײַנטונקען זײַן פֿינגער אין דעם
בלוט, און שפּריצן פֿון דעם בלוט זיבן מאָל פֿאַר גאָט, פֿאַר דעם
פָּרוֹכֶת פֿון הייליקטום. 7 און דער כֹּהן זאָל אַרויפֿטאָן פֿון דעם בלוט
אויף די הערנער פֿון דעם מזבח פֿאַר ווײַרויך פֿון שמעקעדיקע
געווירצן וואָס פֿאַר גאָט אין אוהל-מועד, און דאָס גאַנצע בלוט פֿון
אָקס זאָל ער אויסגיסן אָן גרונט פֿון דעם מזבח פֿאַר בראַנדאָפּפֿער
וואָס בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד. 8 און דאָס גאַנצע פֿעטס פֿון
דעם אָקס פֿון זינדאָפּפֿער זאָל ער פֿון אים אַראָפּנעמען: דאָס פֿעטס
וואָס דעקט צו די אינגעווייד, און דאָס גאַנצע פֿעטס וואָס אויף די
אינגעווייד, 9 און ביידע נירן, און דאָס פֿעטס וואָס אויף זיי, וואָס בײַ
די פֿלאַנקען, און דאָס רויטפֿלייש איבערן לעבער – בײַ די נירן זאָל
ער עס אַראָפּנעמען, 10 אַזוי ווי עס ווערט אַראָפּגענומען פֿון דעם
אָקס פֿון פֿרידאָפּפֿער; און דער כֹּהן זאָל עס דעמפֿן אויפֿן מזבח פֿאַר
בראַנדאָפּפֿער. 11 און דאָס פֿעל פֿון דעם אָקס, און דאָס גאַנצע
פֿלייש זײַנס, מיט זײַן קאָפּ, און מיט זײַנע קני, און זײַנע אינגעווייד,
און זײַן מיסט – 12 דעם גאַנצן אָקס זאָל ער אַרויסטראָגן אויסן
לאַגער אין אַ ריינעם אָרט, ווו מע שיט אויס די אַש, און אים

פֿאַרברענען אויף האָלץ אין פֿײַער; ווו מע שיט אויס די אַש זאָל ער
פֿאַרברענט ווערן.

13 און אויב די גאַנצע עדה פֿון ישׂראל וועט פֿאַרזען, ווײַל אַ זאַך
וועט זײַן פֿאַרהוילן פֿון די אויגן פֿון קהל, און זיי וועלן טאָן איינע פֿון
אַלע פֿאַרבאָטזאַכן פֿון גאָט וואָס טאָרן ניט געטאָן ווערן, און וועלן
זיך פֿאַרשולדיקן, 14 און זיי וועט באַוווּסט ווערן די זינד וואָס זיי
האָבן זיך דערמיט פֿאַרזינדיקט, זאָל קהל ברענגען אַ יונגן אָקס פֿאַר
אַ זינדאָפּפֿער, און זיי זאָלן אים צוברענגען פֿאַרן אוהל-מוֹעד. 15 און
די עלטסטע פֿון דער עדה זאָלן אָנלענען זייערע הענט אויפֿן קאָפּ פֿון
אָקס פֿאַר גאָט, און מע זאָל שעכטן דעם אָקס פֿאַר גאָט. 16 און דער
געזאַלבטער כּהן זאָל ברענגען פֿון דעם בלוט פֿון אָקס צום אוהל-
מוֹעד. 17 און דער כּהן זאָל אײַנטונקען זײַן פֿינגער אין דעם בלוט,
און שפּריצן זיבן מאָל פֿאַר גאָט, פֿאָרנט פֿון פָּרוֹכֶת. 18 און ער זאָל
אַרויפֿטאָן פֿון דעם בלוט אויף די הערנער פֿון דעם מזבח וואָס פֿאַר
גאָט, וואָס אין אוהל-מוֹעד, און דאָס גאַנצע בלוט זאָל ער אויסגיסן
אָן גרונט פֿון דעם מזבח פֿאַר בראַנדאָפּפֿער וואָס בײַם אײַנגאַנג פֿון
אוהל-מוֹעד. 19 און דאָס גאַנצע פֿעטס זײַנס זאָל ער אַראָפּנעמען פֿון
אים, און דעמפֿן אויפֿן מזבח. 20 און ער זאָל טאָן מיט דעם אָקס,
אַזוי ווי ער האָט געטאָן מיט דעם אָקס פֿון זינדאָפּפֿער; גענוי אַזוי
זאָל ער טאָן מיט אים; און דער כּהן זאָל מכפּר זײַן אויף זיי, און זיי
וועט פֿאַרגעבן ווערן. 21 און ער זאָל אַרויסטראָגן דעם אָקס אויסן
לאַגער, און אים פֿאַרברענען, אַזוי ווי ער האָט פֿאַרברענט דעם
פֿריערדיקן אָקס; אַ זינדאָפּפֿער פֿאַר קהל איז דאָס.

22 אַז אַ פֿירשט וועט זינדיקן, און וועט טאָן דורך אַ פֿאַרזע איינע פֿון
אַלע פֿאַרבאָטזאַכן פֿון יהוה זײַן גאָט וואָס טאָרן ניט געטאָן ווערן,
און וועט זיך פֿאַרשולדיקן; 23 אויב אים ווערט באַוווּסט זײַן זינד
וואָס ער האָט זיך דערין פֿאַרזינדיקט, זאָל ער ברענגען פֿאַר זײַן קָרבּן
אַ ציגנבאָק, אַ זָכר אָן אַ פֿעלער. 24 און ער זאָל אָנלענען זײַן האַנט
אויפֿן קאָפּ פֿון באָק, און אים שעכטן אין דעם אָרט ווו מע שעכט
דאָס בראַנדאָפּפֿער פֿאַר גאָט; אַ זינדאָפּפֿער איז דאָס. 25 און דער
כּהן זאָל נעמען פֿון דעם בלוט פֿון זינדאָפּפֿער מיט זײַן פֿינגער, און
אַרויפֿטאָן אויף די הערנער פֿון דעם מזבח פֿאַר בראַנדאָפּפֿער; און
דאָס איבעריקע בלוט זײַנס זאָל ער אויסגיסן אָן גרונט פֿון דעם
מזבח פֿאַר בראַנדאָפּפֿער. 26 און דאָס גאַנצע פֿעטס זײַנס זאָל ער

דעמפֿן אויפֿן מזבח, אַזוי ווי דאָס פֿעטס פֿון דעם פֿרידאָפּפֿער; און
דער כּהן זאָל מכפּר זײַן אויף אים פֿון וועגן זײַן זינד, און אים וועט
פֿאַרגעבן ווערן.

27 און אויב אַן אײנצלנער מענטש פֿון דעם פֿאָלק פֿון לאַנד וועט
זינדיקן דורך אַ פֿאַרזע, מיט וואָס ער וועט טאָן אײנע פֿון די
פֿאַרבאָטזאַכן פֿון גאָט וואָס טאָרן ניט געטאָן ווערן, און וועט זיך
פֿאַרשולדיקן; 28 אויב מע מאַכט אים וויסן זײַן זינד וואָס ער האָט
געזינדיקט, זאָל ער ברענגען פֿאַר זײַן קָרבן אַ ציג אָן אַ פֿעלער, אַ זי,
פֿאַר דער זינד וואָס ער האָט געזינדיקט. 29 און ער זאָל אָנלענען זײַן
האַנט אויפֿן קאָפּ פֿון דעם זינדאָפּפֿער, און שעכטן דאָס זינדאָפּפֿער
אין דעם אָרט פֿון דעם בראַנדאָפּפֿער. 30 און דער כּהן זאָל נעמען
פֿון זײַן בלוט מיט זײַן פֿינגער, און אַרױפֿטאָן אויף די הערנער פֿון
דעם מזבח פֿאַר בראַנדאָפּפֿער, און דאָס גאַנצע בלוט זײַנס זאָל ער
אויסגיסן אָן גרונט פֿון מזבח. 31 און דאָס גאַנצע פֿעטס זײַנס זאָל
ער אַראָפּנעמען, אַזוי ווי דאָס פֿעטס ווערט אַראָפּגענומען פֿון דעם
פֿרידאָפּפֿער; און דער כהן זאָל עס דעמפֿן אויפֿן מזבח פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח צו גאָט; און דער כּהן זאָל מכפּר זײַן אויף אים, און
אים וועט פֿאַרגעבן ווערן.

32 און אויב אַ שעפּס וועט ער ברענגען זײַן קָרבן פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער,
זאָל ער ברענגען אַ זי אָן אַ פֿעלער. 33 און ער זאָל אָנלענען זײַן
האַנט אויפֿן קאָפּ פֿון זינדאָפּפֿער, און זאָל עס שעכטן פֿאַר אַ
זינדאָפּפֿער, אין דעם אָרט ווו מע שעכט דאָס בראַנדאָפּפֿער. 34 און
דער כּהן זאָל נעמען פֿון דעם בלוט פֿון זינדאָפּפֿער מיט זײַן פֿינגער,
און אַרױפֿטאָן אויף די הערנער פֿון דעם מזבח פֿאַר בראַנדאָפּפֿער,
און דאָס גאַנצע בלוט זײַנס זאָל ער אויסגיסן אָן גרונט פֿון מזבח. 35
און דאָס גאַנצע פֿעטס זײַנס זאָל ער אַראָפּנעמען, אַזוי ווי דאָס
פֿעטס פֿון שעפּס ווערט אַראָפּגענומען פֿון דעם פֿרידאָפּפֿער; און
דער כּהן זאָל עס דעמפֿן אויפֿן מזבח, אויף די פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט;
און דער כּהן זאָל מכפּר זײַן אויף אים פֿון וועגן זײַן זינד וואָס ער
האָט געזינדיקט, און אים וועט פֿאַרגעבן ווערן.

ה 1 און אַז עמיצער וועט זינדיקן מיט וואָס ער וועט הערן דעם
קָול פֿון באַשווערונג, ווען ער איז אַן עדות, סײַ ער האָט געזען,
סײַ ער ווייס עפּעס – אויב ער וועט ניט אויסזאָגן, און טראָגן אויף
זיך אַ זינד; 2 אָדער אַז עמיצער וועט זיך אָנרירן אָן עפּעס אַן
אומרייניער זאַך, סײַ אָן דער נבֿלה פֿון אַן אומרייניער חיה, סײַ אָן דער
נבֿלה פֿון אַן אומרייניער בהמה, סײַ אָן דער נבֿלה פֿון אַן אומרייניעם
שרץ, און עס וועט זײַן פֿאַרהוילן פֿון אים אַז ער איז אומריין, און ער
וועט זיך פֿאַרשולדיקן; 3 אָדער אַז ער וועט זיך אָנרירן אָן דער
אומריינקייט פֿון אַ מענטשן, וואָס נאָר זײַן אומריינקייט איז וואָס ער
איז אומריין דערמיט, און עס וועט זײַן פֿאַרהוילן פֿון אים; און ער
וועט זיך דערוויסן אַז ער האָט זיך פֿאַרשולדיקט; 4 אָדער אַז עמיצער
וועט שווערן דורך אַרויסרעדן מיט די ליפּן צום גוטן אָדער צום
שלעכטן, וואָס נאָר אַ מענטש וועט אַרויסרעדן מיט אַ שבֿועה, און
עס וועט זײַן פֿאַרהוילן פֿון אים; און ער וועט זיך דערוויסן אַז ער איז
שולדיק אין איינער פֿון די דאָזיקע זאַכן; 5 איז, אַז ער פֿאַרשולדיקט
זיך אין איינער פֿון דידאָזיקע זאַכן, זאָל ער זיך מתוודה זײַן אויף
וואָס ער האָט געזינדיקט. 6 און ער זאָל ברענגען זײַן שולדאָפּפֿער צו
גאָט פֿאַר זײַן זינד וואָס ער האָט געזינדיקט, אַ זי פֿון קליינפֿי, אַ
שעפּס אָדער אַ ציג, פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; און דער כּהן זאָל מכפּר זײַן
אויף אים פֿון וועגן זײַן זינד.

7 און אויב זײַן האַנט פֿאַרמאָגט ניט גענוג אויף אַ לאַם, זאָל ער
ברענגען פֿאַר זײַן שולדאָפּפֿער פֿאַר וואָס ער האָט געזינדיקט, צוויי
טורטלטויבן, אָדער צוויי יונגע טויבן, צו גאָט: איינע פֿאַר אַ
זינדאָפּפֿער און איינע פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער. 8 און ער זאָל זיי
ברענגען צום כּהן; און ער זאָל מקריבֿ זײַן די וואָס פֿאַר אַ
זינדאָפּפֿער צוערשט, און אָפּקנײַפּן איר קאָפּ בײַ איר געניק, אָבער
ניט פֿאַנאַנדערשיידן. 9 און ער זאָל שפּריצן פֿון דעם בלוט פֿון
זינדאָפּפֿער אויף דער וואַנט פֿון מזבח און דער רעשט פֿון דעם בלוט
זאָל אויסגעקוועטשט ווערן אָן גרונט פֿון מזבח; אַ זינדאָפּפֿער איז
דאָס. 10 און די צווייטע זאָל ער מאַכן פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער אַזוי ווי
דער דין; און דער כּהן זאָל מכפּר זײַן אויף אים פֿון וועגן זײַן זינד
וואָס ער האָט געזינדיקט, און אים וועט פֿאַרגעבן ווערן.

11 און אויב זײַן האַנט פֿאַרמאָגט ניט אויף צוויי טורטלטויבן, אָדער
אויף צוויי יונגע טויבן, זאָל ער ברענגען פֿאַר זײַן קָרבן פֿאַר וואָס ער

האָט געזינדיקט, אַ צענטל אֵיפָה זעמלמעל פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; ער
זאָל ניט אַרויפֿטאָן אויף אים אייל. און ניט אַרויפֿלייגן אויף אים
ווײַרוך, וואָרום אַ זינדאָפּפֿער איז דאָס. 12 און ער זאָל עס ברענגען
צום כֹּהן, און דער כֹּהן זאָל אָנהויפּן פֿון אים זײַן פֿולן הויפּן – זײַן
דערמאָנונג – און דעמפּן אויפֿן מזבח, אויף די פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט;
אַ זינדאָפּפֿער איז דאָס. 13 און דער כֹּהן זאָל מְכַפּר זײַן אויף אים
פֿאַר זײַן זינד וואָס ער האָט געזינדיקט אין איינער פֿון די דאָזיקע
זאַכן, און אים וועט פֿאַרגעבן ווערן. און עס זאָל געהערן צום כֹּהן
אַזוי ווי אַ שפּײַזאָפּפֿער.

14 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 15 אַז עמיצער
וועט פֿעלשן אַ פֿעלשונג, און וועט זינדיקן דורך אַ פֿאַרזע אַקעגן די
הייליקייטן פֿון גאָט, זאָל ער ברענגען זײַן שולדאָפּפֿער צו גאָט: אַ
ווידער פֿון די שאָף, אָן אַ פֿעלער, לויט דײַן אָפּשאַצונג אין זילבער-
שקָלים, אויפֿן הייליקן שֶקל, פֿאַר אַ שולדאָפּפֿער. 16 און וואָס ער
האָט פֿאַרשולדיקט קעגן דער הייליקייט זאָל ער אָפּצאָלן, און צולייגן
דערצו אַ פֿינפֿטל דערפֿון, און דאָס געבן צום כֹּהן; און דער כֹּהן זאָל
מְכַפּר זײַן אויף אים מיט דעם ווידער פֿון שולדאָפּפֿער, און אים וועט
פֿאַרגעבן ווערן.

17 און אויב עמיצער וועט זינדיקן, און וועט טאָן איינע פֿון אַלע
פֿאַרבאָטזאַכן פֿון גאָט וואָס טאָרן ניט געטאָן ווערן, ווײַל ער האָט
ניט געוווּסט, און ער וועט זיך פֿאַרשולדיקן און טראָגן אויף זיך אַ
זינד, 18 זאָל ער ברענגען אַ ווידער פֿון די שאָף, אָן אַ פֿעלער, לויט
דײַן אָפּשאַצונג, פֿאַר אַ שולדאָפּפֿער, צום כֹּהן; און דער כֹּהן זאָל
מְכַפּר זײַן אויף אים, פֿאַר דעם פֿאַרזע וואָס ער האָט פֿאַרזען, ווײַל
ער האָט ניט געוווּסט, און אים וועט פֿאַרגעבן ווערן. 19 אַ
שולדאָפּפֿער איז דאָס; פֿאַרשולדיקן האָט ער זיך פֿאַרשולדיקט קעגן
גאָט

20 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 21 אַז עמיצער
וועט זינדיקן, און וועט פֿעלשן אַ פֿעלשונג אָן גאָט, און וועט
פֿאַרלייקענען זײַן חבֿר אַן אײַנלאָג, אָדער אַ משכּון, אָדער אַ גזלה,
אָדער ער וועט קריוודען זײַן חבֿר; 22 אָדער ער האָט געפֿונען
פֿאַרלאָרנס און פֿאַרלייקנט עס, און שווערט פֿאַלש – אין איינער פֿון
די אַלע זאַכן וואָס אַ מענטש באַגייט דערמיט אַ זינד; 23 איז, אַז ער

האָט אַזוי געזינדיקט און זיך פֿאַרשולדיקט, זאָל ער אומקערן די
גזלה וואָס ער האָט געגזלט, אָדער די קריוודע וואָס ער האָט
געקריוודעט, אָדער דעם אײַנלאָג וואָס איז אײַנגעלייגט געוואָרן בײַ
אים, אָדער דאָס פֿאַרלאָרענע וואָס ער האָט געפֿונען, 24 אָדער וואָס
נאָר ער האָט געשוואָרן דערויף פֿאַלש; און ער זאָל באַצאָלן דעם קרן
דערפֿון, און אַ פֿינפֿטל דערפֿון צולייגן דערצו; צו דעם וועמען עס
געהערט זאָל ער עס אָפּגעבן אין דעם טאָג וואָס ער שפּירט זיך
שולדיק. 25 און ער זאָל ברענגען זײַן שולדאָפּפֿער צו גאָט: אַ ווידער
פֿון די שאָף, אָן אַ פֿעלער, לויט דײַן אָפּשאַצונג, פֿאַר אַ שולדאָפּפֿער
צום כּהן. 26 און דער כּהן זאָל מכפּר זײַן אויף אים פֿאַר גאָט, און
אים וועט פֿאַרגעבן ווערן וואָס נאָר פֿון אַלעם דעם ער האָט געטאָן
זיך צו פֿאַרשולדיקן דערמיט.

צַו

ו 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 באַפֿעל
אַהרֹנען און זײַנע זין, אַזוי צו זאָגן:

דאָס איז דער דין פֿון דעם בראַנדאָפּפֿער: דאָס איז דאָס וואָס גייט
אַרויף אויפֿן בראַנד אויפֿן מזבח אויף אַ גאַנצע נאַכט ביז אין דער
פֿרי; און דאָס פֿײַער פֿון מזבח זאָל געהאַלטן ווערן אין ברענען
דערויף. 3 און דער כּהן זאָל אָנטאָן זײַן לײַנען קלייד, און לײַנענע
הויזן זאָל ער אָנטאָן אויף זײַן לײַב; און ער זאָל אַראָפּנעמען די אַש
אויף וואָס דאָס פֿײַער האָט פֿאַרצערט דאָס בראַנדאָפּפֿער אויפֿן
מזבח, און ער זאָל עס אַהינטאָן לעבן מזבח. 4 און ער זאָל אויסטאָן
זײַנע קליידער, און אָנטאָן אַנדערע קליידער, און אַרויסטראָגן די אַש
אויסן לאַגער אין אַ ריינעם אָרט. 5 און דאָס פֿײַער אויפֿן מזבח זאָל
געהאַלטן ווערן אין ברענען דערויף, עס זאָל ניט פֿאַרלאָשן ווערן. און
דער כּהן זאָל אָנצינדן דערויף האָלץ פֿרימאָרגן אין פֿרימאָרגן; און
ער זאָל אויסלייגן דערויף דאָס בראַנדאָפּפֿער, און דעמפֿן דערויף
דאָס פֿעטס פֿון די פֿרידאָפּפֿער. 6 אַ פֿײַער זאָל תּמיד געהאַלטן ווערן
אין ברענען אויפֿן מזבח; עס זאָל ניט פֿאַרלאָשן ווערן.

7 און דאָס איז דער דין פֿון דעם שפּײַזאָפּפֿער: די קינדער פֿון אַהרן
זאָלן עס גענענען פֿאַר גאָט פֿאָרנט פֿון מזבח. 8 און ער זאָל
אַראָפּנעמען דערפֿון מיט זײַן הויפֿן: פֿון דעם זעמלמעל פֿון דעם

שפּײַזאָפּפֿער, און פֿון זײַן אייל, און דעם גאַנצן װײַרױך װאָס אויפֿן
שפּײַזאָפּפֿער; און ער זאָל דעמפּן זײַן דערמאָנונג אויפֿן מזבח פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח צו גאָט. 9 און דאָס איבעריקע פֿון אים זאָלן עסן
אַהרן און זײַנע זין; אומגעזײַערט זאָל עס געגעסן װערן, אין אַ
הייליקן אָרט; אין הויף פֿון אוהל-מוֹעד זאָלן זיי עס עסן. 10 עס זאָל
ניט געבאַקט װערן געזײַערט. פֿאַר זייער חלק האָב איך דאָס זיי
געגעבן פֿון מײַנע פֿײַעראָפּפֿער; אַ הייליקסטע הייליקייט איז דאָס,
אַזױ װי דאָס זינדאָפּפֿער, און אַזױ װי דאָס שולדאָפּפֿער. 11
יעטװעדער מאַנספּאַרשױן צװישן די קינדער פֿון אַהרן מעג עס עסן;
אַן אייביק רעכט אויף אײַערע דוֹר-דוֹרות פֿון די פֿײַעראָפּפֿער פֿון
גאָט; אַלץ װאָס װעט זיך אָנרירן אָן דעם זאָל װערן הייליק.

12 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזױ צו זאָגן: 13 דאָס איז דער
קָרבן פֿון אַהרֹנען און זײַנע זין, װאָס זיי זאָלן מקריבֿ זײַן צו גאָט אין
דעם טאָג װאָס ער װערט געזאַלבט: אַ צענטל אֵיפֿה זעמלמעל פֿאַר
אַ שפּײַזאָפּפֿער תּמיד, אַ העלפֿט דערפֿון אין דער פֿרי, און אַ העלפֿט
דערפֿון אין אָװנט. 14 אויף אַ באַקפֿאַן, מיט אייל, זאָל עס געמאַכט
װערן; גוט דורכגעשלאָגן זאָלסטו עס ברענגען; אַ געבאַקט
שפּײַזאָפּפֿער אין בראָקן זאָלסטו עס מקריבֿ זײַן פֿאַר אַ געשמאַקן
ריח צו גאָט. 15 און דער כֹּהן װאָס איז דער געזאַלבטער אויף זײַן
אָרט פֿון צװישן זײַנע זין, זאָל עס מאַכן; אַן אייביק געזעץ; אין גאַנצן
צו גאָט זאָל עס געדעמפּט װערן. 16 און יעטװעדער שפּײַזאָפּפֿער פֿון
אַ כֹּהן זאָל אין גאַנצן פֿאַרברענט װערן; עס זאָל ניט געגעסן װערן.

17 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזױ צו זאָגן: 18 רעד צו
אַהרֹנען און צו זײַנע זין, אַזױ צו זאָגן:

דאָס איז דער דין פֿון דעם זינדאָפּפֿער: אין דעם אָרט װוּ דאָס
בראַנדאָפּפֿער װערט געשאָכטן, זאָל געשאָכטן װערן דאָס זינדאָפּפֿער
פֿאַר גאָט; אַ הייליקסטע הייליקייט איז דאָס. 19 דער כֹּהן װאָס
ברענגט עס אויף פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער זאָל עס עסן; אין אַ הייליקן
אָרט זאָל עס געגעסן װערן, אין הויף פֿון אוהל-מוֹעד. 20 אַלץ װאָס
װעט זיך אָנרירן אָן זײַן פֿלייש, זאָל װערן הייליק; און אויב עס װעט
אַרױפֿשפּריצן פֿון זײַן בלוט אויף אַ בגד, זאָלסטו דאָס אויף װאָס עס
װעט אַרױפֿשפּריצן, װאַשן אין אַ הייליקן אָרט. 21 און די ליימענע
כּלי װאָס עס װערט געקאָכט װערן דערין, זאָל צעבראָכן װערן; און

אויב עס ווערט געקאָכט אין אַ קופּערנע כּלי, זאָל זי אויסגעשייַערט
ווערן, און אויסגעשווענקט ווערן מיט וואַסער. 22 יעטוועדער
מאַנספּאַרשוין צווישן די כֹּהנים מעג דאָס עסן; אַ הייליקסטע
הייליקייט איז דאָס. 23 אָבער קיין זינדאָפּפֿער, וואָס פֿון זייַן בלוט
ווערט געבראַכט אין אוהל-מוֹעד כּדי מכַפּר צו זייַן אין הייליקטום,
זאָל ניט געגעסן ווערן; אין פֿייַער זאָל עס פֿאַרברענט ווערן.

ז 1 און דאָס איז דער דין פֿון דעם שולדאָפּפֿער: אַ הייליקסטע
הייליקייט איז דאָס. 2 אין דעם אָרט ווו מע שעכט דאָס
בראַנדאָפּפֿער, זאָל מען שעכטן דאָס שולדאָפּפֿער; און זייַן בלוט זאָל
מען שפּרענגען אויפֿן מזבח רונד אַרום. 3 און דאָס גאַנצע פֿעטס
זייַנס זאָל מען מקריבֿ זייַן פֿון אים, דעם ווידל, און דאָס פֿעטס וואָס
דעקט צו די אינגעווייד, 4 און ביידע נירן, און דאָס פֿעטס וואָס אויף
זיי, וואָס ביַי די פֿלאַנקען, און דאָס רויטפֿלייש איבערן לעבער – ביַי
די נירן זאָל מען עס אַראָפּנעמען. 5 און דער כֹּהן זאָל עס דעמפֿן
אויפֿן מזבח, אַ פֿייַעראָפּפֿער צו גאָט; אַ שולדאָפּפֿער איז דאָס. 6
יעטוועדער מאַנספּאַרשוין צווישן די כֹּהנים מעג עס עסן; אין אַ
הייליקן אָרט זאָל עס געגעסן ווערן; אַ הייליקסטע הייליקייט איז
דאָס. 7 ווי דאָס זינדאָפּפֿער אַזוי דאָס שולדאָפּפֿער, איין דין פֿאַר זיי;
דער כֹּהן וואָס איז דערמיט מכַפּר, צו אים זאָל עס געהערן. 8 און
דער כֹּהן וואָס איז מקריבֿ עמיצנס אַ בראַנדאָפּפֿער, זאָל דאָס פֿעל
פֿון דעם בראַנדאָפּפֿער וואָס ער האָט מקריבֿ געווען, געהערן צו אים,
צום כֹּהן. 9 און איטלעך שפּייַזאָפּפֿער וואָס ווערט געבאַקן אין אויוון,
און איטלעכס וואָס ווערט געמאַכט אין אַ בראָטפֿאַן, אָדער אויף אַ
באַקפֿאַן, זאָל געהערן צו אים, צו דעם כֹּהן וואָס איז דאָס מקריבֿ.
10 און איטלעך שפּייַזאָפּפֿער פֿאַרמישט מיט אייל, אָדער טרוקן, זאָל
געהערן צו אַלע קינדער פֿון אַהרן, צו איינעם אַזוי ווי צום אַנדערן.

11 און דאָס איז דער דין פֿון דעם פֿרידאָפּפֿער וואָס עמיצער ברענגט
צו גאָט: 12 אויב ער ברענגט עס פֿאַר אַ דאַנקגעבונג, זאָל ער
ברענגען מיט דעם דאַנקאָפּפֿער אומגעזייַערטע חלות פֿאַרמישט מיט
אייל, און אומגעזייַערטע קוכנס באַשמירט מיט אייל, און זעמלמעל
גוט דורכגעשלאָגן, חלות פֿאַרמישט מיט אייל. 13 אין איינעם מיט
חלות פֿון געזייַערטן ברויט זאָל ער ברענגען זייַן אָפּפֿערגאָב ביַי זייַן

פֿרידאָפּפֿער פֿון דאַנק. 14 און ער זאָל דערפֿון ברענגען איינס פֿון
איטלעכער אָפּפֿערגאָב אַן אָפּשיידונג צו גאָט; צו דעם כּהן וואָס
שפּרענגט דאָס בלוט פֿון דעם פֿרידאָפּפֿער, צו אים זאָל עס געהערן.
15 און דאָס פֿלייש פֿון זײַן פֿרידאָפּפֿער פֿון דאַנק מוז געגעסן ווערן
אין דעם טאָג פֿון זײַן קָרבן; ער זאָל ניט איבערלאָזן דערפֿון ביז אין
דער פֿרי. 16 אויב אָבער דאָס שלאַכטאָפּפֿער פֿון זײַן קָרבן איז אַ
נדר, אָדער אַ פֿרײַוויליקע גאָב, זאָל עס געגעסן ווערן אין דעם טאָג
וואָס ער איז מקריבֿ זײַן שלאַכטאָפּפֿער; און אויך אויף מאָרגן מעג
וואָס בלײַבט דערפֿון געגעסן ווערן. 17 אָבער וואָס בלײַבט פֿון דעם
פֿלייש פֿון דעם שלאַכטאָפּפֿער אויפֿן דריטן טאָג זאָל אין פֿײַער
פֿאַרברענט ווערן. 18 און אויב געגעסן ווערט געגעסן ווערן פֿון דעם
פֿלייש פֿון זײַן פֿרידאָפּפֿער אויפֿן דריטן טאָג, וועט עס ניט באַוויליקט
ווערן; עס וועט ניט גערעכנט ווערן דעם וואָס איז דאָס מקריבֿ; אַן
אומווערדיקייט וועט עס זײַן, און דער מענטש וואָס עסט דערפֿון
וועט טראָגן זײַן זינד. 19 און דאָס פֿלייש וואָס וועט זיך אָנרירן אָן
עפּעס אומריינס, זאָל ניט געגעסן ווערן; אין פֿײַער זאָל עס
פֿאַרברענט ווערן. אָבער אַזוי דאָס פֿלייש – מעג איטלעכער וואָס איז
ריין, עסן דאָס פֿלייש. 20 און דער מענטש וואָס וועט עסן פֿלייש פֿון
אַ פֿרידאָפּפֿער וואָס צו גאָט, מיט זײַן אומריינקייט אויף אים, יענע
זעל זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון איר פֿאָלק. 21 און אַז עמיצער וועט זיך
אָנרירן אָן עפּעס אומריינס, אָן דער אומריינקייט פֿון אַ מענטשן,
אָדער אָן אַן אומריינער בהמה, אָדער אָן וואָסער עס איז אומריינעם
שרץ, און ער וועט עסן פֿון דעם פֿלייש פֿון אַ פֿרידאָפּפֿער וואָס צו
גאָט, זאָל יענע זעל פֿאַרשניטן ווערן פֿון איר פֿאָלק.

22 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 23 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:

קיין חֵלבֿ פֿון אַן אָקס, אָדער אַ שעפּס, אָדער אַ ציג, זאָלט איר ניט
עסן. 24 און חֵלבֿ פֿון אַ געפּאַלענער, און חֵלבֿ פֿון אַ פֿאַרצוקטער,
מעג פֿאַרטאָן ווערן אויף אַלערליי אַרבעט; אָבער עסן זאָלט איר עס
ניט עסן. 25 וואָרום איטלעכער וואָס עסט חֵלבֿ פֿון אַ בהמה וואָס
מע איז מקריבֿ פֿון איר אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט, זאָל דער מענטש
וואָס עסט עס, פֿאַרשניטן ווערן פֿון זײַן פֿאָלק. 26 און קיין בלוט
זאָלט איר ניט עסן אין אַלע אײַערע וווינערטער, סײַ פֿון אַן עוף, סײַ

פֿון אַ בהמה. 27 איטלעכער מענטש וואָס וועט עסן וואָסער עס איז
בלוט, יענע זעל זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון איר פֿאָלק.

28 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 29 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:

דער וואָס איז מקריבֿ זײַן פֿרידאָפּפֿער צו גאָט, ער זאָל ברענגען זײַן
קָרבן צו גאָט פֿון זײַן פֿרידאָפּפֿער. 30 זײַנע הענט זאָלן ברענגען די
פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט; דאָס פֿעטס מיט דער ברוסט זאָל ער ברענגען;
די ברוסט, כּדי זי אויפֿצוהייבן אַן אויפֿהייבונג צו גאָט. 31 און דער
כֹּהן זאָל דעמפֿן דאָס פֿעטס אויפֿן מזבח, און די ברוסט זאָל געהערן
צו אַהרֹנען און צו זײַנע קינדער. 32 און דעם רעכטן שענקל זאָלט
איר געבן אַן אָפּשיידונג צום כֹּהן פֿון אײַערע פֿרידאָפּפֿער. 33 דער
פֿון די קינדער פֿון אַהרן וואָס איז מקריבֿ דאָס בלוט פֿון דעם
פֿרידאָפּפֿער און דאָס פֿעטס, צו אים זאָל געהערן דער רעכטער
שענקל פֿאַר אַ חלק. 34 וואָרום די ברוסט פֿון אויפֿהייבונג און דעם
שענקל פֿון אָפּשיידונג האָבֿ איך גענומען פֿון די קינדער פֿון ישׂראל,
פֿון זייערע פֿרידאָפּפֿער, און האָבֿ זיי געגעבן צו אַהרן דעם כֹּהן און
צו זײַנע קינדער, פֿאַר אַן אייביקן רעכט, פֿון די קינדער פֿון ישׂראל.

35 דאָס איז דער טייל פֿון אַהרֹנען, און דער טייל פֿון זײַנע קינדער,
פֿון די פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט, אין דעם טאָג וואָס מע האָט זיי
געמאַכט גענענען צו זײַן כֹּהנים צו גאָט; 36 וואָס גאָט האָט באַפֿוילן
זיי צו געבן פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, אין דעם טאָג וואָס מע האָט
זיי געזאַלבט; אַן אייביק רעכט אויף זייערע דור-דורות.

37 דאָס איז דער דין פֿאַרן בראַנדאָפּפֿער, פֿאַרן שפּײַזאָפּפֿער, און
פֿאַרן זינדאָפּפֿער, און פֿאַרן שולדאָפּפֿער, און פֿאַרן קָרבן פֿון
דערפֿילונג, און פֿאַרן פֿרידאָפּפֿער; 38 וואָס גאָט האָט באַפֿוילן משהן
אויפֿן באַרג סיני, אין דעם טאָג וואָס ער האָט באַפֿוילן די קינדער פֿון
ישׂראל מקריבֿ צו זײַן זייערע קרבנות צו גאָט, אין מדבר סיני.

ח 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 נעם
אַהרֹנען און זײַנע זין מיט אים, און די קליידער, און דאָס אייל
פֿון זאַלבונג, און דעם אָקס פֿון זינדאָפּפֿער, און די צוויי ווידערס, און

דעם קאָרב אומגעזײַערטן ברויט; 3 און די גאַנצע עדה זאַמל אײַן
צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד.

4 האָט משה געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט אים באַפֿוילן; און די עדה
האָט זיך אײַנגעזאַמלט צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד. 5 און משה
האָט געזאָגט צו דער עדה: דאָס איז די זאַך וואָס גאָט האָט באַפֿוילן
צו טאָן. 6 און משה האָט געמאַכט גענענען אַהרנען און זײַנע זין,
און ער האָט זיי געוואַשן מיט וואַסער. 7 און ער האָט אַרויפֿגעטאָן
אויף אים דאָס העמדל, און אים אַרומגעגורט מיטן גאַרטל, און אים
אָנגעקליידט דעם מאַנטל, און אַרויפֿגעטאָן אויף אים דעם אֵפוד, און
אים אַרומגעגורט מיט דעם אַרומבאַנד פֿון אֵפוד, און אים אָנגעבונדן
דעם אֵפוד דערמיט. 8 און ער האָט אָנגעטאָן אויף אים דעם חושן,
און אַרויפֿגעטאָן אויפֿן חושן די אורים-ותּומים. 9 און ער האָט אים
אָנגעטאָן די הויב אויפֿן קאָפּ, און אַרויפֿגעטאָן אויף דער הויב, אויף
דער פֿאָדערזײַט, דאָס גילדלערנע שטערנבלעך, די הייליקע קרוין,
אַזוי ווי גאָט האָט משהן באַפֿוילן. 10 און משה האָט גענומען דאָס
אייל פֿון זאַלבונג, און האָט געזאַלבט דעם משכּן און אַלץ וואָס אין
אים, און האָט זיי געהייליקט. 11 און ער האָט געשפּריצט דערפֿון
אויפֿן מזבח זיבן מאָל; און ער האָט געזאַלבט דעם מזבח, און אַלע
זײַנע כּלים, און דעם האַנטפֿאַס און זײַן געשטעל, זיי צו הייליקן. 12
און ער האָט אַרויפֿגעגאָסן פֿון דעם אייל פֿון זאַלבונג אויף אַהרנס
קאָפּ, און האָט אים געזאַלבט, אים צו הייליקן. 13 און משה האָט
געמאַכט גענענען אַהרנס זין, און האָט זיי אָנגעטאָן העמדלעך, און
זיי אָנגעגורט גאַרטלען, און זיי אָנגעבונדן היטלען, אַזוי ווי גאָט האָט
משהן באַפֿוילן. 14 און ער האָט געמאַכט גענענען דעם אָקס פֿון
זינדאָפּפֿער, און אַהרן און זײַנע זין האָבן אָנגעלענט זייערע הענט
אויפֿן קאָפּ פֿון דעם אָקס פֿון זינדאָפּפֿער. 15 און מע האָט אים
געשאָכטן; און משה האָט גענומען דאָס בלוט, און האָט אַרויפֿגעטאָן
מיט זײַן פֿינגער אויף די הערנער פֿון מזבח רונד אַרום, און
גערייניקט דעם מזבח, און דאָס איבעריקע בלוט האָט ער
אויסגעגאָסן אָן גרונט פֿון מזבח, און אים געהייליקט, כּדי מכפּר צו
זײַן אויף אים. 16 און ער האָט גענומען דאָס גאַנצע פֿעטס וואָס אויף
די אינגעווייד, און דאָס רויטפֿלייש פֿון לעבער, און ביידע נירן און
זייער פֿעטס, און משה האָט עס געדעמפּט אויפֿן מזבח. 17 און דעם
אָקס מיט זײַן פֿעל, און זײַן פֿלייש, און זײַן מיסט, האָט מען
פֿאַרברענט אין פֿײַער אויסן לאַגער, אַזוי ווי גאָט האָט משהן

באַפֿוילן. 18 און ער האָט געמאַכט גענענען דעם ווידער פֿון
בראַנדאָפּפֿער, און אַהרן און זײַנע זין האָבן אָנגעלענט זייערע הענט
אויפֿן קאָפּ פֿון דעם ווידער. 19 און מע האָט אים געשאָכטן, און
משה האָט געשפּרענגט דאָס בלוט אויפֿן מזבח רונד אַרום. 20 און
דעם ווידער האָט מען צעשניטן אויף זײַנע שטיקער, און משה האָט
געדעמפּט דעם קאָפּ און די שטיקער און דאָס פֿעטס. 21 און די
אינגעווייד און די קני האָט מען אָפּגעשווענקט מיט וואַסער, און
משה האָט געדעמפּט דעם גאַנצן ווידער אויפֿן מזבח; אַ
בראַנדאָפּפֿער איז דאָס געווען, פֿאַר אַ געשמאַקן ריח אַ פֿײַעראָפּפֿער
איז דאָס געווען צו גאָט, אַזוי ווי גאָט האָט משהן באַפֿוילן. 22 און
ער האָט געמאַכט גענענען דעם צווייטן ווידער, דעם ווידער פֿון
דערפֿילונג, און אַהרן און זײַנע זין האָבן אָנגעלענט זייערע הענט
אויפֿן קאָפּ פֿון דעם ווידער. 23 און מע האָט אים געשאָכטן, און
משה האָט גענומען פֿון זײַן בלוט, און אַרויפֿגעטאָן אויף אַהרנס
רעכטן אויערלעפּל, און אויפֿן דוימען פֿון זײַן רעכטער האַנט, און
אויפֿן דוימען פֿון זײַן רעכטן פוס. 24 און מע האָט געמאַכט גענענען
אַהרנס זין, און משה האָט אַרויפֿגעטאָן פֿון דעם בלוט אויף זייער
רעכטן אויערלעפּל, און אויפֿן דוימען פֿון זייער רעכטער האַנט, און
אויפֿן דוימען פֿון זייער רעכטן פוס; און משה האָט געשפּרענגט דאָס
בלוט אויפֿן מזבח רונד אַרום. 25 און ער האָט גענומען דאָס פֿעטס,
און דעם ווידל, און דאָס גאַנצע פֿעטס וואָס אויף די אינגעווייד, און
דאָס רויטפֿלייש פֿון לעבער, און ביידע נירן און זייער פֿעטס, און
דעם רעכטן שענקל. 26 און פֿון דעם קאָרב אומגעזײַערטן ברויט
וואָס פֿאַר גאָט, האָט ער גענומען איין אומגעזײַערטע חלה, און איין
חלה ברויט אויף אייל, און איין קוכן, און האָט אַרויפֿגעטאָן אויפֿן
פֿעטס, און אויפֿן רעכטן שענקל. 27 און ער האָט אַרויפֿגעלייגט
אַלצדינג אויף די הענט פֿון אַהרנ׳נען, און אויף די הענט פֿון זײַנע זין,
און האָט זיי אויפֿגעהויבן אַן אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט. 28 און משה
האָט עס צוגענומען פֿון זייערע הענט, און געדעמפּט אויפֿן מזבח
איבערן בראַנדאָפּפֿער; אַ דערפֿילונג זײַנען זיי געווען, פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח; אַ פֿײַעראָפּפֿער איז דאָס געווען צו גאָט. 29 און משה
האָט גענומען די ברוסט, און האָט זי אויפֿגעהויבן אַן אויפֿהייבונג
פֿאַר גאָט; דאָס איז געווען משהן צום חלק פֿון דעם ווידער פֿון
דערפֿילונג, אַזוי ווי גאָט האָט משהן באַפֿוילן. 30 און משה האָט
גענומען פֿון דעם אייל פֿון זאַלבונג, און פֿון דעם בלוט וואָס אויפֿן
מזבח, און האָט געשפּריצט אויף אַהרנ׳נען, אויף זײַנע קליידער, און

אויף זײַנע זין און אויף זײַנע זינס קליידער מיט אים, און געהייליקט
אַהרֹנען, זײַנע קליידער, און זײַנע זין און זײַנע זינס קליידער מיט
אים. 31 און משה האָט געזאָגט צו אַהרֹנען און צו זײַנע זין: קאָכט
דאָס פֿלייש בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד, און דאָרטן זאָלט איר עס
עסן, מיט דעם ברויט וואָס אין דעם קאָרב פֿון דערפֿילונג, לויט ווי
איך האָב באַפֿוילן, אַזוי צו זאָגן: אַהרן און זײַנע זין זאָלן עס עסן. 32
און וואָס בלײַבט פֿון דעם פֿלייש און פֿון דעם ברויט, זאָלט איר אין
פֿײַער פֿאַרברענען. 33 און פֿון דעם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד זאָלט
איר ניט אַרויסגיין זיבן טעג, ביז דעם טאָג וואָס די טעג פֿון אײַער
דערפֿילונג ווערן פֿול; וואָרום זיבן טעג וועט מען דערפֿילן אײַער
האַנט. 34 אַזוי ווי מע האָט געטאָן הײַנטיקן טאָג, האָט גאָט באַפֿוילן
צו טאָן, כּדי מכפּר צו זײַן אויף אײַך. 35 און אין דעם אײַנגאַנג פֿון
אוהל-מועד זאָלט איר בלײַבן טאָג און נאַכט זיבן טעג, און היטן די
היטונג פֿון גאָט, כּדי איר זאָלט ניט שטאַרבן; וואָרום אַזוי בין איך
באַפֿוילן געוואָרן.

36 און אַהרן און זײַנע זין האָבן געטאָן אַלע זאַכן וואָס גאָט האָט
באַפֿוילן דורך משהן.

שְׁמִינִי

ט 1 און עס איז געווען אויפֿן אַכטן טאָג, האָט משה גערופֿן
אַהרֹנען, און זײַנע זין, און די עלטסטע פֿון ישׂראל. 2 און ער
האָט געזאָגט צו אַהרֹנען: נעם דיר אַ קאַלב, אַ יונג רינד, פֿאַר אַ
זינדאָפּפֿער, און אַ ווידער פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער, אָן אַ פֿעלער, און זײַ
מקריבֿ פֿאַר גאָט. 3 און צו די קינדער פֿון ישׂראל זאָלסטו רעדן, אַזוי
צו זאָגן: נעמט אַ ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; און אַ קאַלב און אַ
שעפּס, יאָריקע אָן אַ פֿעלער, פֿאַר בראַנדאָפּפֿער; 4 און אַן אָקס און
אַ ווידער פֿאַר פֿרידאָפּפֿער, צו שלאַכטן פֿאַר גאָט; און אַ
שפּײַזאָפּפֿער פֿאַרמישט מיט אייל; וואָרום הײַנט טוט זיך גאָט
באַווײַזן צו אײַך.

5 האָבן זיי געבראַכט וואָס משה האָט באַפֿוילן פֿאַרן אוהל-מועד, און
די גאַנצע עדה האָט גענענט, און זיך געשטעלט פֿאַר גאָט. 6 און
משה האָט געזאָגט: דאָס איז די זאַך וואָס גאָט האָט באַפֿוילן איר
זאָלט טאָן, כּדי די פּראַכט פֿון גאָט זאָל זיך באַווײַזן צו אײַך. 7 און

משה האָט געזאָגט צו אַהרֹנען: גענען צום מזבח, און מאַך דײַן
זינדאָפּפֿער און דײַן בראַנדאָפּפֿער, און זײַ מכַפּר אויף זיך און אויפֿן
פֿאָלק; און מאַך דעם קָרבן פֿון פֿאָלק, און זײַ מכַפּר אויף זיי, אַזוי ווי
גאָט האָט באַפֿוילן.

8 האָט אַהרן גענענט צום מזבח, און האָט געשאָכטן דאָס קאַלב פֿון
זינדאָפּפֿער וואָס פֿאַר אים. 9 און די זין פֿון אַהרֹנען האָבן גענענט צו
אים דאָס בלוט, און ער האָט אײַנגעטונקט זײַן פֿינגער אין דעם
בלוט, און אַרויפֿגעטאָן אויף די הערנער פֿון מזבח, און דאָס
איבעריקע בלוט האָט ער אויסגעגאָסן אָן גרונט פֿון מזבח. 10 און
דאָס פֿעטס, און די נירן, און דאָס רויטפֿלייש פֿון לעבער, פֿון דעם
זינדאָפּפֿער, האָט ער געדעמפֿט אויפֿן מזבח, אַזוי ווי גאָט האָט
באַפֿוילן משהן. 11 און דאָס פֿלייש און דאָס פֿעל האָט מען
פֿאַרברענט אין פֿײַער אויסן לאַגער. 12 און ער האָט געשאָכטן דאָס
בראַנדאָפּפֿער, און די זין פֿון אַהרֹנען האָבן אים דערלאַנגט דאָס
בלוט, און ער האָט עס געשפּרענגט אויפֿן מזבח רונד אַרום. 13 און
זיי האָבן אים דערלאַנגט דאָס בראַנדאָפּפֿער אין זײַנע שטיקער, און
דעם קאָפּ, און ער האָט עס געדעמפֿט אויפֿן מזבח. 14 און ער האָט
אָפּגעשווענקט די אינגעווייד און די קני, און געדעמפֿט איבער דעם
בראַנדאָפּפֿער אויפֿן מזבח. 15 און ער האָט געמאַכט גענענען דעם
קָרבן פֿון פֿאָלק; און ער האָט גענומען דעם באָק פֿון זינדאָפּפֿער
וואָס פֿאַרן פֿאָלק, און האָט אים געשאָכטן, און אים אויפֿגעבראַכט
פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער אַזוי ווי דאָס ערשטע. 16 און ער האָט געמאַכט
גענענען דאָס בראַנדאָפּפֿער, און האָט עס געמאַכט אַזוי ווי דער דין.
17 און ער האָט געמאַכט גענענען דאָס שפּײַזאָפּפֿער, און האָט
אָנגעפֿילט זײַן האַנט דערפֿון, און געדעמפֿט אויפֿן מזבח, אַחוץ דעם
בראַנדאָפּפֿער פֿון אין דער פֿרי. 18 און ער האָט געשאָכטן דעם אָקס
און דעם ווידער, דאָס פֿרידאָפּפֿער וואָס פֿאַרן פֿאָלק; און די זין פֿון
אַהרֹנען האָבן אים דערלאַנגט דאָס בלוט, און ער האָט עס
געשפּרענגט אויפֿן מזבח רונד אַרום. 19 און דאָס פֿעטס פֿון דעם
אָקס און פֿון דעם ווידער, דעם ווײדל, און דאָס וואָס דעקט צו די
אינגעווייד , און די נירן, און דאָס רויטפֿלייש פֿון לעבער – 20 דאָס
פֿעטס האָבן זיי אַרויפֿגעטאָן אויף די ברוסטן, און ער האָט געדעמפֿט
דאָס פֿעטס אויפֿן מזבח. 21 און די ברוסטן און דעם רעכטן שענקל
האָט אַהרן אויפֿגעהויבן אָן אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט, אַזוי ווי משה האָט
באַפֿוילן. 22 און אַהרן האָט אויפֿגעהויבן זײַנע הענט צום פֿאָלק, און

האָט זיי געבענטשט; און ער האָט אַראָפּגענידערט פֿון מאַכן דאָס
זינדאָפּפֿער און דאָס בראַנדאָפּפֿער און דאָס פֿרידאָפּפֿער. 23 און
משה און אַהרן זײַנען אַרײַנגעגאַנגען אין אוהל-מועד, און זײַנען
אַרויסגעגאַנגען און האָבן געבענטשט דאָס פֿאָלק; און די פּראַכט פֿון
גאָט האָט זיך באַוויזן צום גאַנצן פֿאָלק. 24 און אַ פֿײַער איז
אַרויסגעגאַנגען פֿון פֿאַר גאָט, און האָט פֿאַרצערט אויפֿן מזבח דאָס
בראַנדאָפּפֿער און דאָס פֿעטס. און דאָס גאַנצע פֿאָלק האָט געזען,
און זיי האָבן אויסגעשריען, און זײַנען געפאַלן אויף זייער פּנים.

י 1 און די זין פֿון אַהרֹנען, נָדבֿ און אַבֿיהוא, האָבן גענומען
איטלעכער זײַן פֿײַערפֿאַן, און האָבן אַרײַנגעלייגט דערין פֿײַער,
און אַרויפֿגעטאָן דערויף ווײַרויך, און געבראַכט פֿאַר גאָט פֿרעמד
פֿײַער, וואָס ער האָט זיי ניט באַפֿוילן. 2 איז אַרויס אַ פֿײַער פֿון פֿאַר
גאָט, און האָט זיי פֿאַרצערט, און זיי זײַנען געשטאָרבן פֿאַר גאָט. 3
און משה האָט געזאָגט צו אַהרֹנען: דאָס איז וואָס גאָט האָט
גערעדט, אַזוי צו זאָגן:
דורך מײַנע נאָנטע וועל איך געהייליקט ווערן,
און פֿאַרן גאַנצן פֿאָלק וועל איך געערלעכט ווערן.

און אַהרן האָט געשוויגן. 4 און משה האָט גערופֿן מישָאֶל און
אֶלצָפֿן, די זין פֿון עוזיאֵל, אַהרנס פֿעטער, און האָט צו זיי געזאָגט:
גענענט, טראָגט אַרויס אײַערע ברידער פֿון פֿאַר דעם הייליקטום
אויסן לאַגער. 5 האָבן זיי גענענט, און האָבן זיי אַרויסגעטראָגן אין
זייערע העמדלעך אויסן לאַגער, אַזוי ווי משה האָט גערעדט.

6 און משה האָט געזאָגט צו אַהרֹנען, און צו אֶלעָזֶרן און צו איתָמָרן,
זײַנע זין: אײַערע קעפּ זאָלט איר ניט לאָזן פֿאַרוואַקסן, און אײַערע
קליידער זאָלט איר ניט אײַנרײַסן, כּדי איר זאָלט ניט שטאַרבן, און
אויף דער גאַנצער עדה וועט ער צערענען; נאָר אײַערע ברידער, דאָס
גאַנצע הויז פֿון ישׂראל, זאָלן באַוויינען די פֿאַרברענונג וואָס גאָט
האָט פֿאַרברענט. 7 און פֿון אײַנגאַנג פֿון אוהל-מועד זאָלט איר ניט
אַרויסגיין, כּדי איר זאָלט ניט שטאַרבן; וואָרום דאָס אייל פֿון גאָטס
זאַלבונג איז אויף אײַך.

און זיי האָבן געטאָן אַזוי ווי דאָס וואָרט פֿון משהן.

8 און גאָט האָט גערעדט צו אַהרֹנען, אַזוי צו זאָגן: 9 ווײַן און
שטאַרק געטראַנק זאָלסטו ניט טרינקען, דו און דײַנע זין מיט דיר,
ווען איר גייט אַרײַן אין אוהל-מוֹעד, כּדי איר זאָלט ניט שטאַרבן; אַן
אייביק געזעץ אויף אײַערע דוֹר-דוֹרות; 10 כּדי איר זאָלט אָפּשיידן
צווישן הייליקן און אומהייליקן, און צווישן אומריינעם און ריינעם;
11 און לערנען די קינדער פֿון ישׂראל אַלע געזעצן וואָס גאָט האָט זיי
געהייסן דורך משהן.

12 און משה האָט גערעדט צו אַהרֹנען, און צו אֶלעָזָרן און צו
איתָמָרן, זײַנע געבליבענע זין: נעמט דאָס שפּײַזאָפּפֿער וואָס בלײַבט
פֿון די פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט, און עסט עס אומגעזײַערט לעבן מזבח;
וואָרום אַ הייליקסטע הייליקייט איז דאָס. 13 און איר זאָלט עס עסן
אין אַ הייליקן אָרט, ווײַל דײַן רעכט און דײַנע קינדערס רעכט איז
דאָס פֿון די פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט; וואָרום אַזוי בין איך באַפֿוילן
געוואָרן. 14 און די ברוסט פֿון אויפֿהייבונג און דעם שענקל פֿון
אָפּשיידונג זאָלט איר עסן אין אַ ריינעם אָרט, דו, און דײַנע זין און
דײַנע טעכטער מיט דיר; וואָרום ווי דײַן רעכט און דײַנע קינדערס
רעכט זײַנען זיי געגעבן געוואָרן פֿון די פֿרידאָפּפֿער פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל. 15 דעם שענקל פֿון אָפּשיידונג און די ברוסט פֿון
אויפֿהייבונג זאָלן זיי ברענגען מיט די פֿײַעראָפּפֿער פֿון פֿעטס, כּדי זיי
אויפֿצוהייבן אַן אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט; און עס זאָל געהערן צו דיר,
און צו דײַנע קינדער מיט דיר, פֿאַר אַן אייביקן רעכט, אַזוי ווי גאָט
האָט באַפֿוילן.

16 און משה האָט נאָכגעפֿרעגן זיך נאָכגעפֿרעגט וועגן דעם באָק פֿון
זינדאָפּפֿער, ערשט ער איז פֿאַרברענט געוואָרן. האָט ער געצערנט
אויף אֶלעָזָרן און אויף איתָמָרן, אַהרנס געבליבענע זין, אַזוי צו זאָגן:
17 פֿאַר וואָס האָט איר ניט געגעסן דאָס זינדאָפּפֿער אין הייליקן
אָרט? וואָרום אַ הייליקסטע הייליקייט איז דאָס, און ער האָט דאָס
אײַך געגעבן, כּדי צו נעמען אויף זיך די זינד פֿון דער עדה, מכַפּר צו
זײַן אויף זיי פֿאַר גאָט. 18 זײַן בלוט איז דאָך ניט געבראַכט געוואָרן
אינעווייניק אין הייליקטום; עסן האָט איר עס געזאָלט עסן אין
הייליקטום, אַזוי ווי איך האָב באַפֿוילן.

19 האָט אַהרן גערעדט צו משהן: אָט האָבן זיי הײַנט געבראַכט זייער
זינדאָפּפֿער און זייער בראַנדאָפּפֿער פֿאַר גאָט, און מיר האָט אַזוי

וואָס געטראָפֿן, און אַז איך וואָלט געגעסן דאָס זינדאָפּפֿער הײַנט,
וואָלט עס דען וווילגעפֿעלן אין די אויגן פֿון גאָט? 20 און משה האָט
צוגעהערט, און עס איז וווילגעפֿעלן אין זײַנע אויגן.

יא

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרׂנען, זיי אַזוי
צו זאָגן:2 רעדט צו די קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: דאָס
זײַנען די לעבעדיקע זאַכן וואָס איר מעגט עסן פֿון אַלע בהמות וואָס
אויף דער ערד. 3 איטלעכע וואָס איז באַקלויט מיט קלויען, און די
קלויען זײַנען בײַ איר צעשפּאָלטן, וואָס איז מַעֲלֵה-גֵרָה צווישן
בהמות, זי מעגט איר עסן. 4 אָבער די דאָזיקע טאָרט איר ניט עסן
פֿון די וואָס זײַנען מַעֲלֵה-גֵרָה, און פֿון די וואָס זײַנען באַקלויט מיט
קלויען: דעם קעמל, ווײַל מַעֲלֵה-גֵרָה איז ער, אָבער מיט קלויען איז
ער ניט באַקלויט; ער איז אומריין פֿאַר אײַך. 5 און דעם קיניגל, ווײַל
מַעֲלֵה-גֵרָה איז ער, אָבער מיט קלויען איז ער ניט באַקלויט; ער איז
אומריין פֿאַר אײַך. 6 און דעם האָז, ווײַל מַעֲלֵה-גֵרָה איז ער, אָבער
מיט קלויען איז ער ניט באַקלויט; ער איז אומריין פֿאַר אײַך. 7 און
דעם חזיר, ווײַל באַקלויט מיט קלויען איז ער, און די קלויען זײַנען
בײַ אים צעשפּאָלטן, אָבער ער איז ניט מַעֲלֵה-גֵרָה; ער איז אומריין
פֿאַר אײַך. 8 פֿון זייער פֿלייש טאָרט איר ניט עסן, און אָן זייער נבֿלה
טאָרט איר זיך ניט אָנרירן; אומריין זײַנען זיי פֿאַר אײַך.

9 די דאָזיקע מעגט איר עסן פֿון אַלץ וואָס אין וואַסער: אַלץ וואָס
האָט פֿלוספֿעדערן און שופּן אין וואַסער, אין די ימען און אין די
טײַכן, זיי מעגט איר עסן. 10 און אַלץ וואָס האָט ניט פֿלוספֿעדערן
און שופּן, אין די ימען און אין די טײַכן, פֿון אַלע ווידמענונגען פֿון
וואַסער, און פֿון אַלע לעבעדיקע באַשעפֿענישן וואָס אין וואַסער, זיי
זײַנען אַן אומווערדיקייט פֿאַר אײַך. 11 און אַן אומווערדיקייט זאָלן
זיי אײַך זײַן; פֿון זייער פֿלייש זאָלט איר ניט עסן, און זייער נבֿלה
זאָלט איר פֿאַראומווערדיקן. 12 אַלץ וואָס האָט ניט קיין
פֿלוספֿעדערן און שופּן אין וואַסער, דאָס איז אַן אומווערדיקייט פֿאַר
אײַך.

13 און די דאָזיקע זאָלט איר פֿאַראומווערדיקן פֿון פֿויגלען; זיי טאָרן
ניט געגעסן ווערן; אַן אומווערדיקייט זײַנען זיי: דעם אָדלער, און

דעם ביינבערכער, און דעם שוואַרצאָדלער; 14 און די וויי, און דעם
פֿאַלקפֿויגל לויט זײַנע מינים; 15 יעטוועדער ראָב לויט זײַנע מינים;
16 און דעם שטרויספֿויגל, און דעם נאַכטשפּאַרבער, און דעם ים-
פֿויגל, און דעם שפּאַרבער לויט זײַנע מינים; 17 און די אײַל, און
דעם פֿישפֿרעסער, און די שטאָקאײַל; 18 און דעם אוהו, און דעם
פּעליקאַן, און דעם גײַער; 19 און דעם שטאָרך, דעם בושל לויט זײַנע
מינים, און דעם אויערהאָן, און די פֿלעדערמויז.

20 און יעטוועדער געפֿליגלטע ווידעמנונג וואָס גייט אויף פיר, זי איז
אַן אומווערדיקייט פֿאַר אײַך. 21 אָבער דאָס מעגט איר עסן פֿון אַלע
געפֿליגלטע ווידמענונגען וואָס גייען אויף פֿיר: דאָס וואָס האָט
געלענקען איבער זײַנע פֿיס, צו שפּרינגען מיט זיי אויף דער ערד. 22
די דאָזיקע פֿון זיי מעגט איר עסן: דעם הײשעריק לויט זײַנע מינים,
און דעם גראָזפֿרעסער לויט זײַנע מינים, און דעם שפּרינגהײשעריק
לויט זײַנע מינים, און דעם גריל לויט זײַנע מינים. 23 אָבער
יעטוועדער אַנדערע געפֿליגלטע ווידמענונג וואָס האָט פֿיר פֿיס, זי
איז אַן אומווערדיקייט פֿאַר אײַך.

24 און פֿון די דאָזיקע וועט איר ווערן אומריין; איטלעכער וואָס רירט
זיך אָן אָן זייער נבֿלה, זאָל זײַן אומריין ביזן אָוונט. 25 און איטלעכער
וואָס טראָגט עפּעס פֿון זייער נבֿלה, זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און
זײַן אומריין ביזן אָוונט. 26 איטלעכער בהמה וואָס איז באַקלויט מיט
קלויען, אָבער דורכגעשפּאָלטן זײַנען זיי ניט דורכגעשפּאָלטן בײַ איר,
אָדער זי איז ניט מַעֲלֵה-גֵרָה, זיי זײַנען אומריין פֿאַר אײַך; איטלעכער
וואָס רירט זיך אָן אָן זיי, זאָל ווערן אומריין. 27 און אַלע וואָס גייען
אויף זייערע לאַפּעס, צווישן אַלע חיות וואָס גייען אויף פֿיר, זיי זײַנען
אומריין פֿאַר אײַך; איטלעכער וואָס רירט זיך אָן אָן זייער נבֿלה, זאָל
זײַן אומריין ביזן אָוונט. 28 און דער וואָס טראָגט זייער נבֿלה, זאָל
וואַשן זײַנע קליידער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט; אומריין זײַנען זיי
פֿאַר אײַך.

29 און דאָס איז וואָס איז אומריין פֿאַר אײַך צווישן די שרצים וואָס
קריכן אויף דער ערד; דאָס וויזעלע, און די מויז, און די שילדקרעט
לויט אירע מינים; 30 און די גראָבמויז, און דער לאַנדקראָקאָדיל, און
דער עקדעש, און דער זאַמדעקדעש, און דער כאַמעלעאָן. 31 דאָס
זײַנען די וואָס זײַנען אומריין פֿאַר אײַך צווישן אַלע שרצים;

איטלעכער וואָס רירט זיך אָן זיי אָן ווען זיי זײַנען טויט, זאָל זײַן
אומריין ביזן אָוונט. 32 און אַלץ וואָס עפּעס פֿון זיי וועט פֿאַלן
דערויף ווען זיי זײַנען טויט, זאָל ווערן אומריין, סײַ וואָסער עס איז
הילצערנע כּלי, אָדער אַ בגד, אָדער אַ פֿעל, אָדער אַ זאַק, איטלעכע
כּלי וואָס דערמיט ווערט געטאָן אַרבעט, זאָל אַרײַנגעטאָן ווערן אין
וואַסער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט, און ווערן ריין. 33 און איטלעכע
ליימענע כּלי וואָס אין איר וועט אַרײַנפֿאַלן עפּעס פֿון זיי, זאָל אַלץ
וואָס אין איר ווערן אומריין, און זי זאָלט איר צעברעכן. 34 איטלעך
עסנוואַרג דערין וואָס ווערט געגעסן, וואָס דערויף איז געקומען
וואַסער, זאָל ווערן אומריין; און יעטוועדער געטראַנק וואָס ווערט
געטרונקען אין אַלע אַזעלכע כּלים, זאָל ווערן אומריין. 35 און אַלץ
וואָס עפּעס פֿון זייער נבֿלה וועט פֿאַלן דערויף, זאָל ווערן אומריין;
אויב אַ באַקאויוון אָדער אַ קאָכאויוון, זאָל עס צעבראָכן ווערן;
אומריין זײַנען זיי, און אומריין זאָלן זיי אײַך זײַן. 36 אָבער
אַ קוואַל אָדער אַ גרוב ווו וואַסער איז אײַנגעזאַמלט, זאָל בלײַבן
ריין; נאָר דער וואָס רירט זיך אָן אָן זייער נבֿלה, זאָל ווערן אומריין.
37 און אויב פֿון זייער נבֿלה וועט פֿאַלן אויף וואָסער עס איז זאָמען
פֿון זריעה וואָס ווערט געזייט, איז ער ריין. 38 אויב אָבער אויפֿן
זאָמען איז אַרויפֿגעטאָן געוואָרן וואַסער, און עפּעס פֿון זייער נבֿלה
וועט פֿאַלן דערויף, איז ער אומריין פֿאַר אײַך.

39 און אַז איינע פֿון די בהמות וואָס זײַנען פֿאַר אײַך צום עסן וועט
אַוועקפֿאַלן, זאָל דער וואָס רירט זיך אָן אָן איר נבֿלה, זײַן אומריין
ביזן אָוונט. 40 און דער וואָס עסט פֿון איר נבֿלה, זאָל וואַשן זײַנע
קליידער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט; און דער וואָס טראָגט איר
נבֿלה, זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט. 41 און
יעטוועדער שרץ וואָס קריכט אויף דער ערד, איז אַן אומווערדיקייט;
ער זאָל ניט געגעסן ווערן. 42 אַלץ וואָס גייט אויפֿן בויך, און אַלץ
וואָס גייט אויף פֿיר, און אַלץ וואָס איז פֿילפֿיסיק, אַלע שרצים וואָס
קריכן אויף דער ערד, זיי זאָלט איר ניט עסן, וואָרום אַן
אומווערדיקייט זײַנען זיי. 43 איר זאָלט ניט פֿאַראומווערדיקן אײַער
זעל מיט קיין שרץ וואָס קריכט, און איר זאָלט זיך ניט
פֿאַראומרייניקן מיט זיי, און ווערן אומריין דורך זיי. 44 וואָרום איך
בין יהוה אײַער גאָט, און איר זאָלט זיך הייליקן און זײַן הייליק,
וואָרום איך בין הייליק; און איר זאָלט ניט פֿאַראומרייניקן אײַער זעל
מיט קיין שרץ וואָס ווידמענט זיך אויף דער ערד. 45 וואָרום איך בין

יהוה וואָס האָט אײַך אויפֿגעבראַכט פֿון לאַנד מִצרַיִם, אײַך צו זײַן
צום גאָט; דרום זאָלט איר זײַן הייליק, ווײַל איך בין הייליק.

46 דאָס איז דער דין פֿון בהמות, און פֿויגלען, און יעטוועדער
לעבעדיקער באַשעפעניש וואָס ווידמענט זיך אין וואַסער, און וועגן
יעטוועדער באַשעפעניש וואָס קריכט אויף דער ערד, 47 כּדי
אָפּצושיידן צווישן אומריינעם און ריינעם, און צווישן דער
לעבעדיקער זאַך וואָס מעג געגעסן ווערן, און דער לעבעדיקער זאַך
וואָס טאָר ניט געגעסן ווערן.

תַזְרִיעַ

יב

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:

אַ פֿרוי אַז זי וועט געלעגן ווערן, און געבערן אַ ייִנגל, זאָל זי זײַן
אומריין זיבן טעג; אַזוי ווי די טעג פֿון דער אָפּזונדערונג אין איר
קראַנקשאַפֿט זאָל זי זײַן אומריין. 3 און אויפֿן אַכטן טאָג זאָל געמַלט
ווערן דאָס פֿלייש פֿון זײַן פֿאָרהויט. 4 און דרײַסיק טעג מיט דרײַ טעג
זאָל זי בלײַבן אין דעם בלוט פֿון ריי́ניקונג; אָן קיין הייליקער זאַך
זאָל זי זיך ניט אָנרירן, און אין הייליקטום זאָל זי ניט קומען, ביז די
טעג פֿון איר רייניקונג ווערן פֿול. 5 אויב אָבער זי וועט געבערן אַ
מיידל, זאָל זי זײַן אומריין צוויי וואָכן, אַזוי ווי אין איר אָפּזונדערונג,
און זעכציק טעג מיט זעקס טעג זאָל זי בלײַבן אין דעם בלוט פֿון
רייניקונג. 6 און אַז די טעג פֿון איר רייניקונג ווערן פֿול, בײַ אַ ייִנגל
אָדער בײַ אַ מיידל, זאָל זי ברענגען אַ יאָריקן שעפּס פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער, און אַ יונגע טויב, אָדער אַ טורטלטויב, פֿאַר אַ
זינדאָפּפֿער, צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד, צום כּהן. 7 און ער זאָל
עס מקריבֿ זײַן פֿאַר גאָט, און מכַפּר זײַן אויף איר, און זי וועט ווערן
ריין פֿון איר בלוטקוואַל.

דאָס איז דער דין פֿון אַ קימפּעטאָרין, בײַ אַ ייִנגל אָדער בײַ אַ מיידל.
8 און אויב איר האַנט פֿאַרמאָגט ניט גענוג אויף אַ לאַם, זאָל זי
נעמען צוויי טורטלטויבן, אָדער צוויי יונגע טויבן, איינע פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער, און איינע פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער; און דער כּהן זאָל מכַפּר
זײַן אויף איר, און זי וועט ווערן ריין.

יג 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרֹנען, אַזוי צו
זאָגן:

2 אַ מענטש, אַז אויף דער הויט פֿון זײַן לײַב וועט זײַן אַ געשווילעכץ,
אָדער אַ גרינד, אָדער אַ פֿלעק, און וועט ווערן אויף דער הויט פֿון זײַן
לײַב ווי אַן אויסשלאָג פֿון צרעת, זאָל ער געבראַכט ווערן צו אַהרן
דעם כּהן, אָדער צו איינעם פֿון זײַנע קינדער די כּהנים. 3 און דער
כּהן זאָל באַקוקן דעם אויסשלאָג אויף דער הויט פֿון לײַב, און אויב
די האָר אויפֿן אויסשלאָג איז געוואָרן ווײַס, און דאָס אויסזען פֿון
דעם אויסשלאָג איז טיפֿער פֿון דער הויט, איז דאָס די פּלאָג פֿון
צרעת; און אַז דער כּהן וועט אים זען, זאָל ער אים מאַכן פֿאַר
אומריין. 4 אויב אָבער דאָס איז אַ ווײַסער פֿלעק אויף דער הויט פֿון
זײַן לײַב, און זײַן אויסזען איז ניט טיפֿער פֿון דער הויט, און די האָר
אויף אים איז ניט געוואָרן ווײַס, זאָל דער כּהן אײַנשליסן דעם וואָס
האָט דעם אויסשלאָג אויף זיבן טעג. 5 און אַז דער כּהן וועט אים
באַקוקן אויפֿן זיבעטן טאָג, ערשט דער אויסשלאָג איז געבליבן בײַ
זײַן אויסזען, דער אויסשלאָג האָט זיך ניט פֿאַרשפּרייט אויף דער
הויט, זאָל אים דער כּהן אײַנשליסן אַ צווייט מאָל אויף זיבן טעג. 6
און אַז דער כּהן וועט אים באַקוקן אויפֿן זיבעטן טאָג אַ צווייט מאָל,
ערשט דער אויסשלאָג איז מאַט, און דער אויסשלאָג האָט זיך ניט
פֿאַרשפּרייט אויף דער הויט, זאָל אים דער כּהן מאַכן פֿאַר ריין; אַ
גרינד איז דאָס; און ער זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און זײַן ריין. 7
אויב אָבער שפּרייטן וועט זיך פֿאַרשפּרייטן דער גרינד אויף דער הויט
נאָכדעם ווי ער האָט זיך געוויזן צום כּהן פֿאַר זײַן רייניקונג, זאָל ער
זיך ווײַזן צום כּהן אַ צווייט מאָל. 8 און אַז דער כּהן וועט זען, ערשט
דער גרינד האָט זיך פֿאַרשפּרייט אויף דער הויט, זאָל דער כּהן אים
מאַכן פֿאַר אומריין; צרעת איז דאָס.

9 אַז די פּלאָג פֿון צרעת וועט זײַן אויף אַ מענטשן, זאָל ער געבראַכט
ווערן צום כּהן. 10 און אַז דער כּהן וועט זען, ערשט אַ ווײַסע
געשווילעכץ איז אויף דער הויט, און זי האָט פֿאַרקערט די האָר אין
ווײַס, און אַן אָנוווּקס פֿון ווילדפֿלייש איז אויף דער געשווילעכץ, 11
איז דאָס אַן אַלטע צרעת אויף דער הויט פֿון זײַן לײַב, און דער כּהן
זאָל אים מאַכן פֿאַר אומריין; ער דאַרף אים ניט אײַנשליסן, וואָרום

ער איז אומריין. 12 און אויב אויסברעכן וועט אויסברעכן די צרעת
אויף דער הויט, און די צרעת וועט באַדעקן די גאַנצע הויט פֿון דעם
וואָס האָט דעם אויסשלאָג פֿון קאָפּ ביז די פֿיס, ווו נאָר די אויגן פֿון
כֹּהן גיבן אַ קוק, 13 איז, אַז דער כֹּהן וועט זען, ערשט די צרעת האָט
באַדעקט זײַן גאַנצן לײַב, זאָל ער מאַכן דעם וואָס האָט דעם
אויסשלאָג פֿאַר ריין; ער איז אין גאַנצן געוואָרן ווײַס, איז ער ריין. 14
אָבער דעם טאָג וואָס עס באַווײַזט זיך אויף אים ווילדפֿלייש, זאָל ער
ווערן אומריין. 15 און אַז דער כֹּהן וועט זען דאָס ווילדפֿלייש, זאָל ער
אים מאַכן פֿאַר אומריין; ווילדפֿלייש דאָס איז אומריין; צרעת איז
דאָס. 16 אויב אָבער דאָס ווילדפֿלייש וועט ווידער ווערן ווײַס, זאָל
ער קומען צום כֹּהן. 17 און אַז דער כֹּהן וועט אים באַקוקן, ערשט
דער אויסשלאָג איז געוואָרן ווײַס, זאָל דער כֹּהן מאַכן דעם וואָס
האָט דעם אויסשלאָג, פֿאַר ריין; ער איז ריין.

18 און אַ לײַב, אַז בײַ אים אויף זײַן הויט וועט זײַן אַן אויסשיט, און
ער וועט פֿאַרהיילט ווערן, 19 און אויף דעם אָרט פֿון דעם אויסשיט
וועט ווערן אַ ווײַסע געשווילעכץ, אָדער אַ רויטלעך ווײַסער פֿלעק,
זאָל ער באַווײַזן ווערן צום כֹּהן. 20 און אַז דער כֹּהן וועט זען, ערשט
דאָס אויסזען דערפֿון איז נידעריקער פֿון דער הויט, און די האָר
דערויף איז געוואָרן ווײַס, זאָל דער כֹּהן אים מאַכן פֿאַר אומריין; די
פֿלאָג פֿון צרעת איז דאָס, וואָס האָט אויסגעבראָכן אויף דעם
אויסשיט. 21 און אַז דער כֹּהן וועט עס באַקוקן, ערשט ווײַסע האָר
איז דערויף ניטאָ, און עס איז ניט נידעריקער פֿון דער הויט, און עס
איז מאַט, זאָל אים דער כֹּהן אײַנשליסן אויף זיבן טעג. 22 אויב
אָבער שפּרייטן וועט עס זיך פֿאַרשפּרייטן אויף דער הויט, זאָל דער
כֹּהן אים מאַכן פֿאַר אומריין; די פֿלאָג איז דאָס. 23 און אויב דער
פֿלעק שטייט אויף זײַן אָרט, ער האָט זיך ניט פֿאַרשפּרייט, איז דאָס
דער צייכן פֿון דעם אויסשיט, און דער כֹּהן זאָל אים מאַכן פֿאַר ריין.

24 אָדער אַ לײַב, אַז אויף זײַן הויט וועט זײַן אַ ברען פֿון פֿײַער, און
דער אָנוווּקס פֿון דעם ברען וועט ווערן אַ רויטלעך ווײַסער אָדער אַ
ווײַסער פֿלעק, 25 און דער כֹּהן וועט עס באַקוקן, ערשט די האָר
אויף דעם פֿלעק איז געוואָרן ווײַס, און דאָס אויסזען דערפֿון איז
טיפֿער פֿון דער הויט, איז דאָס אַ צרעת וואָס האָט אויסגעבראָכן
אויפֿן ברען, און דער כֹּהן זאָל אים מאַכן פֿאַר אומריין; די פֿלאָג פֿון
צרעת איז דאָס. 26 אויב אָבער דער כֹּהן וועט עס באַקוקן, ערשט

וויַיסע האָר איז אויפֿן פלעק ניטאָ, און עס איז ניט נידעריקער פֿון
דער הויט, און עס איז מאַט, זאָל אים דער כּהן איַינשליסן אויף זיבן
טעג. 27 און דער כּהן זאָל אים באַקוקן אויפֿן זיבעטן טאָג; אויב
שפרייטן האָט עס זיך פֿאַרשפרייט אויף דער הויט, זאָל אים דער כּהן
מאַכן פֿאַר אומריין; די פלאָג פֿון צרעת איז דאָס. 28 אויב אָבער דער
פֿלעק שטייט אויף זיַין אָרט, עס האָט זיך ניט פֿאַרשפרייט אויף דער
הויט, און עס איז מאַט, איז דאָס אַ געשווילעכץ פֿון דעם ברען, און
דער כּהן זאָל אים מאַכן פֿאַר ריין; וואָרום דער צייכן פֿון דעם ברען
איז דאָס.

29 און אַ מאַן אָדער אַ פֿרוי, אַז ביַי זיי וועט זיַין אַן אויסשלאָג אויפֿן
קאָפּ אָדער אין באָרד, 30 און דער כּהן וועט באַקוקן דעם
אויסשלאָג, ערשט דאָס אויסזען דערפֿון איז טיפֿער פֿון דער הויט,
און דערויף איז געלע דינע האָר, זאָל דער כּהן אים מאַכן פֿאַר
אומריין; שלעכטע קרעץ איז דאָס, צרעת פֿון קאָפּ אָדער פֿון באָרד
איז דאָס. 31 און אַז דער כּהן וועט באַקוקן דעם אויסשלאָג פֿון די
שלעכטע קרעץ, ערשט זיַין אויסזען איז ניט טיפֿער פֿון דער הויט,
און שוואַרצע האָר איז דערויף ניטאָ, זאָל דער כּהן איַינשליסן דעם
וואָס האָט דעם אויסשלאָג פֿון די שלעכטע קרעץ, אויף זיבן טעג. 32
און אַז דער כּהן וועט באַקוקן דעם אויסשלאָג אויפֿן זיבעטן טאָג,
ערשט די שלעכטע קרעץ האָבן זיך ניט פֿאַרשפרייט, און געלע האָר
איז דערויף ניטאָ, און דאָס אויסזען פֿון די שלעכטע קרעץ איז ניט
טיפֿער פֿון דער הויט, 33 זאָל ער זיך אָפּגאָלן, און די שלעכטע קרעץ
זאָל ער ניט אָפּגאָלן; און דער כּהן זאָל איַינשליסן דעם וואָס האָט די
שלעכטע קרעץ אַ צווייט מאָל אויף זיבן טעג. 34 און אַז דער כּהן
וועט באַקוקן די שלעכטע קרעץ אויפֿן זיבעטן טאָג, ערשט די
שלעכטע קרעץ האָבן זיך ניט פֿאַרשפרייט אויף דער הויט, און זייער
אויסזען איז ניט טיפֿער פֿון דער הויט, זאָל אים דער כּהן מאַכן פֿאַר
ריין; און ער זאָל וואַשן זיַינע קליידער, און זיַין ריין. 35 אויב אָבער
שפרייטן וועלן זיך פֿאַרשפרייטן די שלעכטע קרעץ אויף דער הויט
נאָך זיַין רייניקונג, 36 און דער כּהן וועט אים באַקוקן, ערשט די
שלעכטע קרעץ האָבן זיך פֿאַרשפרייט אויף דער הויט, דאַרף דער כּהן
ניט זוכן קיין געלע האָר: ער איז אומריין. 37 אויב אָבער די שלעכטע
קרעץ זיַינען געבליבן ביַי זייער אויסזען, און שוואַרצע האָר איז
אויסגעוואַקסן דערויף, זיַינען די שלעכטע קרעץ פֿאַרהיילט; ער איז
ריין, און דער כּהן זאָל אים מאַכן פֿאַר ריין.

40 און אַ מאַן, אַז זײַן קאָפּ וועט אויסקריכן, האָט ער אַ פּליך; ער איז
ריין. 41 און אויב זײַן קאָפּ וועט אויסקריכן צו דער זײַט פֿון זײַן פּנים,
האָט ער אַ פֿאָדערפּליך; ער איז ריין. 42 אויב אָבער אויף דעם
הינטערפּליך אָדער אויף דעם פֿאָדערפּליך וועט זײַן אַ רויטלעך
ווײַסער אויסשלאָג, איז דאָס אַ צרעת וואָס ברעכט אויס אויף זײַן
פֿאָדערפּליך אָדער אויף זײַן הינטערפּליך. 43 און אַז דער כֹּהן וועט
אים באַקוקן, ערשט די געשווילעכץ פֿון דעם אויסשלאָג איז רויטלעך
ווײַס אויף זײַן הינטערפּליך אָדער אויף זײַן פֿאָדערפּליך, אַזוי ווי דאָס
אויסזען פֿון צרעת אויף דער הויט פֿון לײַב, 44 איז ער אַ מאַן אַ
מצורע; אומריין איז ער; פֿאַר אומריין זאָל אים מאַכן דער כֹּהן; ער
האָט די פּלאָג אויף זײַן קאָפּ.

45 און דער מצורע וואָס די פּלאָג איז אויף אים, זײַנע קליידער זאָלן
זײַן צעריסן, און זײַן קאָפּ זאָל זײַן פֿאַרוואַקסן, און זײַן אויבערשטע
ליפּ זאָל ער פֿאַרדעקן, און «טמא! טמא!» זאָל ער אויסרופֿן. 46 אַלע
טעג וואָס די פּלאָג איז אויף אים, זאָל ער זײַן אומריין; אומריין איז
ער; אַליין זאָל ער זיצן, אויסן לאַגער זאָל זײַן זײַן וווינונג.

47 און אַז די פּלאָג פֿון צרעת וועט זײַן אין אַ בגד, אין אַ וואָלענעם
בגד, אָדער אין אַ פֿלאַקסענעם בגד, 48 אָדער אין גרונטוועב, אָדער
אין דורכוואַרף, פֿון פֿלאַקס, צי פֿון וואָל, אָדער אין אַ פֿעל, אָדער אין
וואָסער עס איז אַרבעט פֿון פֿעל; 49 און דער אויסשלאָג וועט זײַן
גרינלעך אָדער רויטלעך אין דעם בגד, אָדער אין דעם פֿעל, אָדער אין
דעם גרונטוועב, אָדער אין דעם דורכוואַרף, אָדער אין וואָסער עס
איז זאַך פֿון פֿעל, איז דאָס די פּלאָג פֿון צרעת, און עס זאָל באַוויזן
ווערן צום כֹּהן. 50 און אַז דער כֹּהן וועט באַקוקן דעם אויסשלאָג,
זאָל ער אײַנשליסן דאָס וואָס האָט דעם אויסשלאָג, אויף זיבן טעג.
51 און אַז ער וועט זען דעם אוסישלאָג אויפֿן זיבעטן טאָג, אַז דער
אויסשלאָג האָט זיך פֿאַרשפּרייט אין דעם בגד, אָדער אין דעם
גרונטוועב, אָדער אין דעם דורכוואַרף, אָדער אין דעם פֿעל – וואָס
נאָר פֿאַר אַן אַרבעט עס איז געמאַכט פֿון פֿעל – איז דער אויסשלאָג
אַן עסיקע צרעת; אומריין איז ער. 52 און מע זאָל פֿאַרברענען דעם
בגד, אָדער דעם גרונטוועב, אָדער דעם דורכוואַרף, פֿון וואָל צי פֿון
פֿלאַקס, אָדער וואָס נאָר פֿאַר אַ זאַך פֿון פֿעל וואָס דער אויסשלאָג
וועט זײַן דערין; וואָרום אַן עסיקע צרעת איז דאָס; אין פֿײַער מוז
עס פֿאַרברענט ווערן. 53 אויב אָבער דער כֹּהן וועט זען, ערשט דער

אויסשלאָג האָט זיך ניט פֿאַרשפּרייט אין דעם בגד, אָדער אין דעם
גרונטוועב, אָדער אין דעם דורכוואַרף ,אָדער אין וואָסער עס איז זאַך
פֿון פֿעל, 54 זאָל דער כּהן הייסן מע זאָל וואַשן דאָס וואָס דער
אויסשלאָג איז דערין, און ער זאָל עס אײַנשליסן אַ צווייט מאָל אויף
זיבן טעג. 55 און אַז דער כּהן וועט זען, נאָכדעם ווי מע האָט
געוואַשן דעם אויסשלאָג, ערשט דער אויסשלאָג האָט ניט געביטן
זײַן אָנבליק, הגם דער אויסשלאָג האָט זיך ניט פֿאַרשפּרייט, איז דאָס
אומריין; אין פֿײַער זאָלסטו עס פֿאַרברענען. אַן אויסעסונג איז דאָס,
סײַ דאָס איז אויף דער לינקער זײַט, סײַ אויף דער רעכטער. 56 און
אויב דער כּהן וועט זען, ערשט דער אויסשלאָג איז געוואָרן מאַט
נאָכדעם ווי מע האָט אים געוואַשן, זאָל ער אים אַראָפּרײַסן פֿון דעם
בגד, אָדער פֿון דעם פֿעל, אָדער פֿון דעם גרונטוועב, אָדער פֿון דעם
דורכוואַרף. 57 און אויב ער וועט זיך ווידער באַווײַזן אין דעם בגד,
אָדער אין דעם גרונטוועב, אָדער אין דעם דורכוואַרף, אָדער אין
וואָסער עס איז זאַך פֿון פֿעל – ברעכט דאָס אויס; זאָלסטו אין פֿײַער
פֿאַרברענען דאָס וואָס דער אויסשלאָג איז דערין. 58 און דער בגד,
אָדער דער גרונטוועב, אָדער דער דורכוואַרף, אָדער וואָסער עס איז
זאַך פֿון פֿעל, וואָס דו וועסט וואַשן און דער אויסשלאָג וועט זיך
אָפּטאָן דערפֿון, זאָל געוואַשן ווערן אַ צווייט מאָל, און זײַן ריין.

59 דאָס איז דער דין פֿון דער פּלאָג פֿון צרעת אין אַ בגד פֿון וואָל
אָדער פֿלאַקס, אָדער אין גרונטוועב, אָדער אין דורכוואַרף, אָדער אין
וואָסער עס איז זאַך פֿון פֿעל, דאָס צו מאַכן פֿאַר ריין, אָדער דאָס צו
מאַכן פֿאַר אומריין.

מצוֹרע

יד 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 דאָס זאָל
זײַן דער דין פֿון מצוֹרע אין טאָג פֿון זײַן רייניקונג: ער זאָל
געבראַכט ווערן צום כּהן. 3 און דער כּהן זאָל אַרויסגיין אויסן
לאַגער, און אַז דער כּהן וועט זען, ערשט די פּלאָג פֿון צרעת איז
פֿאַרהיילט אויפֿן מצוֹרע, 4 זאָל דער כּהן הייסן מע זאָל נעמען פֿאַר
דעם וואָס רייניקט זיך צוויי לעבעדיקע ריינע פֿויגלען, און
צעדערהאָלץ, און ווערמילרויט, און אֵזוֹב-גראָז. 5 און דער כּהן זאָל
הייסן מע זאָל שעכטן איין פֿויגל אין אַ ליימענער כּלי איבער

לעבעדיקע וואַסער. 6 דעם לעבעדיקן פֿויגל, אים זאָל ער נעמען, און
דאָס צעדערהאָלץ, און דאָס ווערמילרויט, און דאָס אֵזוֹב-גראָז, און
אײַנטונקען זיי און דעם לעבעדיקן פֿויגל אין דעם בלוט פֿון דעם
פֿויגל וואָס איז געשאָכטן געוואָרן איבערן לעבעדיקן וואַסער. 7 און
ער זאָל שפּריצן אויף דעם וואָס רייניקט זיך פֿון דער צרעת, זיבן
מאָל, און אים מאַכן ריין;און ער זאָל אַוועקלאָזן דעם לעבעדיקן
פֿויגל אויפֿן פֿרײַען פֿעלד. 8 און דער וואָס רייניקט זיך, זאָל וואַשן
זײַנע קליידער, און אָפּגאָלן זײַנע גאַנצע האָר, און זיך באָדן אין
וואַסער, און ווערן ריין; און דערנאָך מעג ער אַרײַנקומען אין לאַגער,
אָבער ער זאָל זיצן דרויסן פֿון זײַן געצעלט זיבן טעג. 9 און עס זאָל
זײַן אויפֿן זיבעטן טאָג, זאָל ער אָפּגאָלן זײַנע גאַנצע האָר, זײַן קאָפּ,
און זײַן באָרד, און די ברעמען פֿון זײַנע אויגן – זײַנע גאַנצע האָר
זאָל ער אָפּגאָלן; און ער זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און באָדן זײַן לײַב
אין וואַסער, און זײַן ריין. 10 און אויפֿן אַכטן טאָג זאָל ער נעמען
צוויי שעפּסן אָן אַ פֿעלער, און איין שאָף אַ יאָריקע אָן אַ פֿעלער, און
דרײַ צענטל זעמלמעל פֿאַר אַ שפּײַזאָפּפֿער, פֿאַרמישט מיט אייל, און
איין לוֹג אייל. 11 און דער כֹּהן וואָס רייניקט, זאָל אַוועקשטעלן דעם
מאַן וואָס רייניקט זיך, און זיי, פֿאַר גאָט, בײַם אײַנגאַנג פֿון אוֹהל-
מוֹעד. 12 און דער כֹּהן זאָל נעמען איין שעפּס און אים ברענגען פֿאַר
אַ שולדאָפּפֿער מיט דעם לוֹג אייל, און ער זאָל זיי אויפֿהייבן אַן
אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט. 13 און ער זאָל שעכטן דעם שעפּס אין דעם
אָרט ווּ מע שעכט דאָס זינדאָפּפֿער און דאָס בראַנדאָפּפֿער, אין אַ
הייליקן אָרט; וואָרום אַזוי ווי דאָס זינדאָפּפֿער איז דאָס שולדאָפּפֿער
פֿאַרן כֹּהן; אַ הייליקסטע הייליקייט איז דאָס. 14 און דער כֹּהן זאָל
נעמען פֿון דעם בלוט פֿון שולדאָפּפֿער, און דער כֹּהן זאָל אַרויפֿטאָן
אויפֿן רעכטן אויערלעפּל פֿון דעם וואָס רייניקט זיך, און אויפֿן
דוימען פֿון זײַן רעכטער האַנט, און אויפֿן דוימען פֿון זײַן רעכטן פוס.
15 און דער כֹּהן זאָל נעמען פֿון דעם לוֹג אייל, און אַרויפֿגיסן אויף
דער לינקער האַנטפֿלעך פֿון כֹּהן. 16 און דער כֹּהן זאָל אײַנטונקען
זײַן רעכטן פֿינגער אין דעם אייל וואָס אויף זײַן לינקער האַנטפֿלעך,
און שפּריצן פֿון דעם אייל מיט זײַן פֿינגער זיבן מאָל פֿאַר גאָט. 17
און פֿון דעם רעשט אייל וואָס אויף זײַן האַנטפֿלעך זאָל דער כֹּהן
אַרויפֿטאָן אויפֿן רעכטן אויערלעפּל פֿון דעם וואָס רייניקט זיך, און
אויפֿן דוימען פֿון זײַן רעכטער האַנט, און אויפֿן דוימען פֿון זײַן
רעכטן פוס, איבערן בלוט פֿון שולדאָפּפֿער. 18 און וואָס בלײַבט
איבער פֿון דעם אייל וואָס אויף דעם כֹּהנס האַנטפֿלעך, זאָל ער

אַרויפֿטאָן אויפֿן קאָפּ פֿון דעם וואָס רייניקט זיך; און דער כֹּהן זאָל
מכפּר זײַן אויף אים פֿאַר גאָט. 19 און דער כֹּהן זאָל מאַכן דאָס
זינדאָפּפֿער, און מכפּר זײַן אויף דעם וואָס רייניקט זיך פֿון זײַן
אומריייניקייט; און דערנאָך זאָל ער שעכטן דאָס בראַנדאָפּפֿער. 20
און דער כֹּהן זאָל אויסברענגען דאָס בראַנדאָפּפֿער און דאָס
שפּײַזאָפּפֿער אויפֿן מזבח; און דער כֹּהן זאָל מכפּר זײַן אויף אים, און
ער וועט זײַן ריין.

21 און אויב ער איז אָרים, און זײַן האַנט פֿאַרמאָגט ניט, זאָל ער
נעמען איין שעפּס, אַ שולדאָפּפֿער, פֿאַר אַן אויפֿהייבונג, מכפּר צו
זײַן אויף אים, און איין צענטל זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, פֿאַר
אַ שפּײַזאָפּפֿער, און אַ לוֹג אייל; 22 און צוויי טורטלטויבן, אָדער
צוויי יונגע טויבן, לויט ווי זײַן האַנט פֿאַרמאָגט; און איינע זאָל זײַן אַ
זינדאָפּפֿער, און איינע אַ בראַנדאָפּפֿער. 23 און ער זאָל זיי ברענגען
אויפֿן אַכטן טאָג פֿון זײַן רייניקונג צום כֹּהן, צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-
מועד, פֿאַר גאָט. 24 און דער כֹּהן זאָל נעמען דעם שעפּס פֿון
שולדאָפּפֿער, און דעם לוֹג אייל, און דער כֹּהן זאָל זיי אויפֿהייבן אַן
אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט. 25 און ער זאָל שעכטן דעם שעפּס פֿון
שולדאָפּפֿער; און דער כֹּהן זאָל נעמען פֿון דעם בלוט פֿון
שולדאָפּפֿער, און אַרויפֿטאָן אויפֿן רעכטן אויערלעפּל פֿון דעם וואָס
רייניקט זיך, און אויפֿן דוימען פֿון זײַן רעכטער האַנט, און אויפֿן
דוימען פֿון זײַן רעכטן פֿוס. 26 און פֿון דעם אייל זאָל דער כֹּהן
אַרויפֿגיסן אויף דער לינקער האַנטפֿלעך פֿון כֹּהן. 27 און דער כֹּהן
זאָל שפּריצן מיט זײַן רעכטן פֿינגער פֿון דעם אייל וואָס אויף זײַן
לינקער האַנטפֿלעך, זיבן מאָל פֿאַר גאָט. 28 און דער כֹּהן זאָל
אַרויפֿטאָן פֿון דעם אייל וואָס אויף זײַן האַנטפֿלעך אויפֿן רעכטן
אויערלעפּל פֿון דעם וואָס רייניקט זיך, און אויפֿן דוימען פֿון זײַן
רעכטער האַנט, און אויפֿן דוימען פֿון זײַן רעכטן פֿוס, אין דעם אָרט
פֿון דעם בלוט פֿון שולדאָפּפֿער. 29 און וואָס בלײַבט איבער פֿון דעם
אייל וואָס אויף דעם כֹּהנס האַנטפֿלעך, זאָל ער אַרויפֿטאָן אויפֿן קאָפּ
פֿון דעם וואָס רייניקט זיך, מכפּר צו זײַן אויף אים פֿאַר גאָט. 30 און
ער זאָל מאַכן איינע פֿון די טורטלטויבן, אָדער פֿון די יונגע טויבן –
פֿון וואָס זײַן האַנט פֿאַרמאָגט; 31 אַזוי ווי זײַן האַנט פֿאַרמאָגט –
איינע פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער, און איינע פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער, מיט דעם
שפּײַזאָפּפֿער; און דער כֹּהן זאָל מכפּר זײַן אויף דעם וואָס רייניקט
זיך פֿאַר גאָט.

32 דאָס איז דער דין פֿון דעם וואָס אויף אים איז די פּלאָג פֿון צרעת,
וואָס זײַן האַנט פֿאַרמאָגט ניט בײַ זײַן רייניקונג.

33 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרֹנען, אַזוי צו זאָגן:

34 אַז איר וועט קומען אין לאַנד כּנַעַן וואָס איך גיב אײַך צום
אייגנטום, און איך וועל ברענגען אַ פּלאָג פֿון צרעת אין אַ הויז פֿון
דעם לאַנד פֿון אײַער אייגנטום, 35 זאָל קומען דער וואָס דאָס הויז
געהערט צו אים, און ער זאָל דערציילן דעם כֹּהן, אַזוי צו זאָגן: אַזוי
ווי אַן אויסשלאָג ווײַזט מיר אויס אין הויז. 36 און דער כֹּהן זאָל
הייסן מע זאָל אויסראַמען דאָס הויז אײדער דער כֹּהן וועט קומען
באַקוקן דעם אויסשלאָג, כּדי אַלץ וואָס אין הויז זאָל ניט ווערן
אומריין; און דערנאָך זאָל דער כֹּהן קומען באַקוקן דאָס הויז. 37 און
אַז ער וועט באַקוקן דעם אויסשלאָג, ערשט דער אויסשלאָג אויף די
ווענט פֿון הויז איז גרינלעכע און רויטלעכע גריבלעך, און זייער
אויסזען איז נידעריקער פֿון דער וואַנט, 38 זאָל דער כֹּהן אַרויסגיין
פֿון הויז אין אײַנגאַנג פֿון הויז, און פֿאַרשליסן דאָס הויז אויף זיבן
טעג. 39 און דער כֹּהן זאָל צוריקקומען אויפֿן זיבעטן טאָג, און אַז ער
וועט זען, ערשט דער אויסשלאָג האָט זיך פֿאַרשפּרייט אויף די ווענט
פֿון הויז, 40 זאָל דער כֹּהן הייסן מע זאָל אַרויסנעמען די שטיינער
וואָס אויף זיי איז דער אויסשלאָג, און מע זאָל זיי אַוועקוואַרפֿן
אויסן שטאָט אין אַן אומריינעם אָרט. 41 און דאָס הויז זאָל ער לאָזן
אַרומהאַקן פֿון אינעווייניק רונד אַרום, און די ליים וואָס מע האַקט
אויס, זאָל מען אויסשיטן אויסן שטאָט אין אַן אומריינעם אָרט. 42
און מע זאָל נעמען אַנדערע שטיינער, און אַרײַנשטעלן אויף דעם
אָרט פֿון יענע שטיינער, און מע זאָל נעמען אַנדערע ליים, און
פֿאַרקלעפּן דאָס הויז. 43 און אויב דער אויסשלאָג וועט ווידער
אויסברעכן אין הויז נאָכדעם ווי מע האָט אַרויסגענומען די שטיינער,
און נאָכן אַרומהאַקן דאָס הויז, און נאָכן פֿאַרקלעפּן, 44 און דער כֹּהן
וועט קומען און זען, ערשט דער אויסשלאָג האָט זיך פֿאַרשפּרייט אין
הויז, איז דאָס אַן עסיקע צרעת אין הויז; אומריין איז דאָס. 45 און
מע זאָל צעברעכן דאָס הויז, זײַנע שטיינער, און זײַן האָלץ, און די
גאַנצע ליים פֿון הויז, און אַרויסטראָגן אויסן שטאָט אין אַן
אומריינעם אָרט. 46 און דער וואָס קומט אַרײַן אין הויז אַלע טעג
וואָס מע האַלט עס אָפּגעשלאָסן, זאָל זײַן אומריין ביזן אָוונט. 47 און
דער וואָס ליגט אין דעם הויז, זאָל וואַשן זײַנע קליידער; און דער

וואָס עסט אין דעם הויז, זאָל וואַשן זײַנע קליידער. 48 און אויב
קומען וועט קומען דער כּהן און וועט זען, ערשט דער אויסשלאָג
האָט זיך ניט פֿאַרשפּרייט אין הויז נאָכן פֿאַרקלעפּן דאָס הויז, זאָל
דער כּהן מאַכן דאָס הויז פֿאַר ריין, וואָרום דער אויסשלאָג האָט זיך
פֿאַרהיילט. 49 און ער זאָל נעמען אויף צו רייניקן דאָס הויז, צוויי
פֿויגלען, און צעדערהאָלץ, און ווערמילרויט, און אֵזוֹב-גראָז. 50 און
ער זאָל שעכטן איין פֿויגל אין אַ ליימענער כּלי איבער לעבעדיקע
וואַסער. 51 און ער זאָל נעמען דאָס צעדערהאָלץ, און דאָס אֵזוֹב-
גראָז, און דאָס ווערמילרויט, און דעם לעבעדיקן פֿויגל, און ער זאָל
זיי אײַנטונקען אינעם בלוט פֿון דעם געשאָכטענעם פֿויגל, און
אינעם לעבעדיקן וואַסער, און שפּריצן אויפֿן הויז זיבן מאָל. 52 און
ער זאָל רייניקן דאָס הויז מיטן בלוט פֿון דעם פֿויגל, און מיטן
לעבעדיקן וואַסער, און מיטן לעבעדיקן פֿויגל, און מיטן
צעדערהאָלץ, און מיטן אֵזוֹב-גראָז, און מיטן ווערמילרויט. 53 און ער
זאָל אַוועקלאָזן דעם לעבעדיקן פֿויגל אויסן שטאָט אויפֿן פֿרײַען
פֿעלד; און ער זאָל מכפּר זײַן אויפֿן הויז, און עס וועט זײַן ריין.

54 דאָס איז דער דין פֿאַר יעטוועדער פּלאָג פֿון צרעת, און פֿאַר
שלעכטע קרעץ, 55 און פֿאַר צרעת פֿון אַ בגד, און פֿאַר אַ הויז, 56
און פֿאַר אַ געשווילעכץ, און פֿאַר אַ גרינד, און פֿאַר אַ פֿלעק; 57 כּדי
צו לערנען ווען עס איז אומריין, און ווען עס איז ריין. דאָס איז דער
דין פֿון צרעת.

טו

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן און צו אַהרֹנען, אַזוי צו
זאָגן: 2 רעדט צו די קינדער פֿון ישׂראל, און איר זאָלט זאָגן
צו זיי:

יעטוועדער מאַן, אַז ער וועט זײַן פֿלוסיק פֿון זײַן לײַב, איז זײַן
פֿליסונג אומריין. 3 און דאָס זאָל זײַן זײַן אומריינקייט אין זײַן
פֿליסונג: סײַ זײַן לײַב רינט מיט זײַן פֿליסונג, סײַ זײַן לײַב איז
פֿאַרשטאָפּט פֿון זײַן פֿליסונג, איז דאָס זײַן אומריינקייט. 4 איטלעך
געלעגער וואָס דער פֿלוסיקער וועט דערויף ליגן, זאָל זײַן אומריין,
און איטלעכע זאַך וואָס ער וועט דערויף זיצן, זאָל זײַן אומריין. 5 און
אַ מאַן וואָס וועט זיך אָנרירן אָן זײַן געלעגער, זאָל וואַשן זײַנע

קליידער, און זיך באָדן אין וואַסער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט. 6
און דער וואָס זיצט אויף אַ זאַך וואָס דער פֿלוסיקער איז דערויף
געזעסן, זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און זיך באָדן אין וואַסער, און זײַן
אומריין ביזן אָוונט. 7 און דער וואָס רירט זיך אָן אָן דעם לײַב פֿון
פֿלוסיקן, זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און זיך באָדן אין וואַסער, און
זײַן אומריין ביזן אָוונט. 8 און אַז דער פֿלוסיקער וועט אַרויפֿשפּײַען
אויף אַ ריינעם, זאָל יענער וואַשן זײַנע קליידער, און זיך באָדן אין
וואַסער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט. 9 און יעטוועדער רײַטזאַך וואָס
דער פֿלוסיקער וועט רײַטן דערויף, זאָל זײַן אומריין. 10 און
איטלעכער וואָס רירט זיך אָן אָן וואָס נאָר עס איז געווען אונטער
אים, זאָל זײַן אומריין ביזן אָוונט; און דער וואָס טראָגט עס, זאָל
וואַשן זײַנע קליידער, און זיך באָדן אין וואַסער, און זײַן אומריין ביזן
אָוונט. און איטלעכער וואָס דער פֿלוסיקער וועט זיך אָן אים אָנרירן,
אַוו ער האָט ניט אָפּגעשווענקט זײַנע הענט אין וואַסער, זאָל וואַשן
זײַנע קליידער, און זיך באָדן אין וואַסער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט.
12 און אַ ליימענע כּלי וואָס דער פֿלוסיקער וועט זיך אָן איר אָנרירן,
זאָל צעבראָכן ווערן; און יעטוועדער הילצערנע כּלי זאָל
אָפּגעשווענקט ווערן אין וואַסער.

13 און אַז דער פֿלוסיקער וועט ריין ווערן פֿון זײַן פֿליסונג, זאָל ער
זיך ציילן זיבן טעג פֿון זײַן ריין ווערן, און וואַשן זײַנע קליידער, און
באָדן זײַן לײַב אין לעבעדיקע וואַסער, און זײַן ריין. 14 און אויפֿן
אַכטן טאָג זאָל ער זיך נעמען צווײ טורטלטויבן, אָדער צווײ יונגע
טויבן, און ער זאָל קומען פֿאַר גאָט צום אײַנגאַנג פֿון אֹהל-מוֹעד,
און זיי געבן צום כּהן. 15 און דער כּהן זאָל זיי מאַכן איינע אַ
זינדאָפּפֿער, און איינע אַ בראַנדאָפּפֿער, און דער כּהן זאָל מכפּר זײַן
אויף אים פֿאַר גאָט פֿון וועגן זײַן פֿליסונג.

16 און אַ מאַן, אַז פֿון אים וועט אַרויסגיין אַ פֿלוס פֿון זאָמען, זאָל
ער באָדן אין וואַסער זײַן גאַנצן לײַב, און זײַן אומריין ביזן אָוונט. 17
און יעטוועדער בגד, און יעטוועדער פֿעל, וואָס דערויף וועט זײַן
פֿלוס פֿון זאָמען, זאָל געוואַשן ווערן אין וואַסער, און זײַן אומריין
ביזן אָוונט. 18 און אַ פֿרוי, אַז אַ מאַן וועט ליגן מיט איר אַ בײַשלאָף
פֿון זאָמען, זאָלן זיי זיך באָדן אין וואַסער, און זײַן אומריין ביזן
אָוונט.

19 און אַ פֿרוי, אַז זי וועט זײַן פֿלוסיק – בלוט וועט זײַן איר פֿליסונג
פֿון איר לײַב – זאָל זי זיבן טעג זײַן אין איר אָפּזונדערונג, און
איטלעכער וואָס רירט זיך אָן איר אָן, זאָל זײַן אומריין ביזן אָוונט. 20
און אַלץ וואָס זי וועט ליגן דערויף אין איר אָפּזונדערונג, זאָל זײַן
אומריין; און אַלץ וואָס זי וועט זיצן דערויף, זאָל זײַן אומריין. 21 און
איטלעכער וואָס רירט זיך אָן אָן איר געלעגער, זאָל וואַשן זײַנע
קליידער, און זיך באָדן אין וואַסער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט. 22
און איטלעכער וואָס רירט זיך אָן אָן עפּעס אַ זאַך וואָס זי זיצט
דערויף, זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און זיך באָדן אין וואַסער, און זײַן
אומריין ביזן אָוונט. 23 אַפֿילו אויב ער איז אויף דעם געלעגער אָדער
אויף דער זאַך וואָס זי זיצט דערויף, ווען ער רירט זיך אָן דעם אָן,
זאָל ער נאָר זײַן אומריין ביזן אָוונט. 24 און אויב ליגן וועט ליגן מיט
איר אַ מאַן, און איר אומרייניקייט וועט זײַן אויף אים, זאָל ער זײַן
אומריין זיבן טעג, און איטלעך געלעגער וואָס ער וועט ליגן דערויף,
זאָל זײַן אומריין.

25 און אַ פֿרוי, אַז איר בלוטפֿליסונג וועט פֿליסן פֿיל טעג, ניט אין
דער צײַט פֿון איר אָפּזונדערונג, אָדער זי וועט זײַן פֿלוסיק איבער
דער צײַט פֿון איר אָפּזונדערונג, זאָל זי אַלע טעג פֿון איר אומריינער
פֿליסונג זײַן אַזוי ווי אין די טעג פֿון איר אָפּזונדערונג; זי איז
אומריין. 26 איטלעך געלעגער וואָס זי וועט ליגן דערויף אַלע טעג פֿון
איר פֿליסונג, זאָל איר זײַן אַזוי ווי דאָס געלעגער פֿון איר
אָפּזונדערונג; און איטלעכע זאַך וואָס זי וועט זיצן דערויף, זאָל זײַן
אומריין אַזוי ווי די אומריינקייט פֿון איר אָפּזונדערונג. 27 און
איטלעכער וואָס רירט זיך אָן זיי אָן, זאָל ווערן אומריין; און ער זאָל
וואַשן זײַנע קליידער, און זיך באָדן אין וואַסער, און זײַן אומריין ביזן
אָוונט. 28 און אַז זי ווערט ריין פֿון איר פֿליסונג, זאָל זי זיך ציילן זיבן
טעג, און דערנאָך זאָל זי זײַן ריין. 29 און אויפֿן אַכטן טאָג זאָל זי זיך
נעמען צוויי טורטלטויבן, אָדער צוויי יונגע טויבן, און זיי ברענגען
צום כֹּהן, צום אײַנגאַנג פֿון אוֹהל-מוֹעד. 30 און דער כֹּהן זאָל מאַכן
איינע אַ זינדאָפּפֿער, און איינע אַ בראַנדאָפּפֿער, און דער כֹּהן זאָל
מכַפּר זײַן אויף איר פֿאַר גאָט פֿון וועגן איר אומריינער פֿליסונג.

31 און איר זאָלט אָפּשיידן די קינדער פֿון ישׂראל פֿון זייער
אומריינקייט, כּדי זיי זאָלן ניט שטאַרבן דורך זייער אומריינקייט, אַז
זיי וועלן פֿאַראומרייניקן מײַן מִשכּן וואָס צווישן זיי.

32 דאָס איז דער דין פֿון דעם פּלוסיקן, און פֿון דעם וואָס פֿון אים
גייט אַרויס אַ פֿלוס פֿון זאָמען, צו ווערן אומריין דורך דעם; 33 און
פֿון דער קראַנקער אין איר אָפּזונדערונג, און פֿון דעם וואָס איז
פֿלוסיק מיט אַ פֿליסונג, סײַ אַ מאַנספּאַרשוין, און סײַ אַ פֿרוי; און
פֿון אַ מאַן וואָס וועט ליגן מיט אַן אומריינער.

אַחֲרֵי מוֹת

טז 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן נאָך דעם טויט פֿון
אַהרנס צוויי זין, ווען זיי האָבן גענענט פֿאַר גאָט, און זײַנען
געשטאָרבן; 2 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: רעד צו דײַן ברודער
אַהרֹנען, אַז ער זאָל ניט אַרײַנגיין צו יעטוועדער צײַט אין הייליקטום
אינעווייניק פֿון פָּרוֹכֶת, פֿאַרן דעק וואָס איבערן אָרון, כּדי ער זאָל
ניט שטאַרבן; וואָרום איך באַווײַז זיך אין וואָלקן איבערן דעק. 3
דערמיט זאָל אַהרן קומען אין הייליקטום: מיט אַ יונגן אָקס פֿאַר אַ
זינדאָפּפֿער, און אַ ווידער פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער. 4 אַ הייליק לײַנען
העמדל זאָל ער אָנטאָן, און לײַנענע הויזן זאָלן זײַן אויף זײַן לײַב, און
מיט אַ לײַנענעם גאַרטל זאָל ער זיך אַרומגורטן, און מיט אַ לײַנענער
הויב זאָל ער זיך באַהויבן; הייליקע קליידער זײַנען דאָס, און ער זאָל
באָדן זײַן לײַב אין וואַסער, און זיי אָנטאָן. 5 און פֿון דער עדה פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל זאָל ער נעמען צוויי ציגנבעק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער,
און איין ווידער פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער. 6 און אַהרן זאָל מאַכן גענענען
דעם אָקס פֿון זינדאָפּפֿער וואָס פֿאַר אים, און ער זאָל מכפּר זײַן אויף
זיך און אויף זײַן הויזגעזינט. 7 און ער זאָל נעמען די צוויי בעק, און
זיי אַוועקשטעלן פֿאַר גאָט בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד. 8 און
אַהרן זאָל אַרויפֿטאָן אויף ביידע בעק גוֹרָלות, איין גוֹרל פֿאַר יהוה,
און איין גוֹרל פֿאַר עֲזָאזֵל. 9 און אַהרן זאָל מאַכן גענענען דעם באָק
וואָס אויף אים איז אַרויף דער גוֹרל פֿאַר יהוה, און אים מאַכן פֿאַר אַ
זינדאָפּפֿער. 10 און דער באָק וואָס אויף אים איז אַרויף דער גוֹרל
פֿאַר עֲזָאזֵל, זאָל אַוועקגעשטעלט ווערן אַ לעבעדיקער פֿאַר גאָט,
מכפּר צו זײַן איבער אים, אים אַוועקצושיקן צו עֲזָאזֵל אין מדבר. 11
און אַהרן זאָל מאַכן גענענען דעם אָקס פֿון זינדאָפּפֿער וואָס פֿאַר
אים, און מכפּר זײַן אויף זיך און אויף זײַן הויזגעזינט; און ער זאָל
שעכטן דעם אָקס פֿון זינדאָפּפֿער וואָס פֿאַר אים. 12 און ער זאָל
נעמען אַ פֿולע פֿײַערפֿאַן פֿײַערקוילן פֿון דעם מזבח, פֿון פֿאַר גאָט,

און זײַנע פֿולע הויפּנס דינעם ווײַרויך פֿון שמעקעדיקע געווירצן, און
ברענגען אינעווייניק פֿון פָּרוֹכֶת. 13 און ער זאָל אַרויפֿטאָן דעם
ווײַרויך אויפֿן פֿײַער פֿאַר גאָט, און דער וואָלקן פֿון דעם ווײַרויך זאָל
פֿאַרדעקן דעם דעק וואָס איבערן געזעץ, כּדי ער זאָל ניט שטאַרבן.
14 און ער זאָל נעמען פֿון דעם בלוט פֿון אָקס, און שפּריצן מיט זײַן
פינגער אויפֿן דעק צו מזרח; און פֿאַרן דעק זאָל ער שפּריצן פֿון דעם
בלוט זיבן מאָל מיט זײַן פינגער. 15 און ער זאָל שעכטן דעם באָק
פֿון זינדאָפּפֿער וואָס פֿאַרן פֿאָלק, און ברענגען זײַן בלוט אינעווייניק
פֿון פָּרוֹכֶת, און טאָן מיט זײַן בלוט אַזוי ווי ער האָט געטאָן מיט דעם
בלוט פֿון אָקס, און עס שפּריצן אויפֿן דעק און פֿאַרן דעק. 16 און ער
זאָל מכַפּר זײַן אויף דעם הייליקטום פֿון וועגן די אומריינקייטן פֿון די
קינדער פֿון ישׂראל, און פֿון וועגן זייערע פֿאַרברעכן אין אַלע זייערע
חטאים; און אַזוי זאָל ער טאָן צום אוֹהל-מוֹעד וואָס רוט בײַ זיי אין
מיטן פֿון זייערע אומריינקייטן. 17 און קיין מענטש זאָל ניט זײַן אין
אוֹהל-מוֹעד, ווען ער קומט מכַפּר צו זײַן אין הייליקטום, ביז ער גייט
אַרויס. און ער זאָל מכַפּר זײַן אויף זיך, און אויף זײַן הויזגעזינט, און
אויף דער גאַנצער אײַנזאַמלונג פֿון ישׂראל. 18 און ער זאָל אַרויסגיין
צום מזבח וואָס פֿאַר גאָט, און מכַפּר זײַן אויף אים; און ער זאָל
נעמען פֿון דעם בלוט פֿון אָקס, און פֿון דעם בלוט פֿון באָק, און
אַרויפֿטאָן אויף די הערנער פֿון מזבח רונד אַרום. 19 און ער זאָל
שפּריצן אויף אים פֿון דעם בלוט מיט זײַן פינגער זיבן מאָל, און אים
רייניקן, און אים הייליקן פֿון די אומריינקייטן פֿון די קינדער פֿון
ישׂראל. 20 און אַז ער וועט ענדיקן מכַפּר זײַן אויפֿן הייליקטום, און
אויפֿן אוֹהל-מוֹעד, און אויפֿן מזבח, זאָל ער מאַכן גענענען דעם
לעבעדיקן באָק. 21 און אַהרן זאָל אָנלענען זײַנע ביידע הענט אויפֿן
קאָפּ פֿון דעם לעבעדיקן באָק, און זיך מתוודה זײַן איבער אים אויף
אַלע זינד פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, און אויף אַלע זייערע פֿאַרברעכן
אין אַלע זייערע חטאים; און ער זאָל זיי אַרויפֿטאָן אויפֿן קאָפּ פֿון
דעם באָק, און אים אַוועקשיקן דורך דער האַנט פֿון אַן אומיסטנעם
מענטשן אין מדבר. 22 און דער באָק זאָל אַוועקטראָגן אויף זיך אַלע
זייערע זינד אין אַן אָפּגעשניטענעם לאַנד; און ער זאָל אַוועקלאָזן
דעם באָק אין דער מדבר. 23 און אַהרן זאָל אַרײַנגיין אין אוֹהל-מוֹעד,
און אויסטאָן די לײַנענע קליידער וואָס ער האָט אָנגעטאָן בײַ זײַן
אַרײַנגיין אין הייליקטום, און ער זאָל זיי דאָרטן לאָזן. 24 און ער זאָל
באָדן זײַן לײַב אין וואַסער אין אַ הייליקן אָרט, און אָנטאָן זײַנע
קליידער, און אַרויסגיין, און מאַכן זײַן בראַנדאָפּפֿער און דאָס

בראַנדאָפּפֿער פֿון פֿאָלק, און מכפּר זײַן אויף זיך און אויפֿן פֿאָלק. 25
און דאָס פֿעטס פֿון דעם זינדאָפּפֿער זאָל ער דעמפֿן אויפֿן מזבח. 26
און דער וואָס באַלייט דעם באָק צו עזאָזל, זאָל וואַשן זײַנע קליידער,
און באָדן זײַן לײַב אין וואַסער, און דערנאָך מעג ער אַרײַנקומען אין
לאַגער. 27 און דעם אָקס פֿון זינדאָפּפֿער, און דעם באָק פֿון
זינדאָפּפֿער, וואָס זייער בלוט איז געבראַכט געוואָרן, מכפּר צו זײַן
אין הייליקטום, זאָל מען אַרויסטראָגן אויסן לאַגער, און פֿאַרברענען
אין פֿײַער זייערע פֿעלן, און זייער פֿלייש, און זייער מיסט. 28 און
דער וואָס פֿאַרברענט זיי, זאָל וואַשן זײַנע קליידער, און באָדן זײַן
לײַב אין וואַסער, און דערנאָך מעג ער אַרײַנקומען אין לאַגער.

29 און דאָס זאָל אײַך זײַן צום אייביקן געזעץ: אין זיבעטן חודש, אין
צענטן טאָג פֿון חודש, זאָלט איר פּײַניקן אײַער זעל, און קיין אַרבעט
זאָלט איר ניט טאָן, סײַ דער אײַנגעבאָרענער, און סײַ דער פֿרעמדער
וואָס האַלט זיך אויף צווישן אײַך. 30 וואָרום אין דעם דאָזיקן טאָג
וועט מען מכפּר זײַן אויף אײַך, אײַך צו רייניקן; פֿון אַלע אײַערע זינד
וועט איר ריין ווערן פֿאַר גאָט. 31 אַ שבת פֿון רווּנג איז דאָס פֿאַר
אײַך, און איר זאָלט פּײַניקן אײַער זעל; אַן אייביק געזעץ. 32 און דער
כּהן וואָס מע וועט אים זאַלבן, און וואָס מע וועט דערפֿילן זײַן האַנט
צו זײַן אַ כּהן אויף זײַן פֿאָטערס אָרט, זאָל מכפּר זײַן; און ער זאָל
אָנטאָן די לײַנענע קליידער, די הייליקע קליידער. 33 און ער זאָל
מכפּר זײַן אויפֿן קדשי-קדשים, און אויפֿן אוהל-מועד; אויך אויפֿן
מזבח זאָל ער מכפּר זײַן, און אויף די כּהנים, און אויף דעם גאַנצן
פֿאָלק פֿון דער אײַנזאַמלונג זאָל ער מכפּר זײַן. 34 און דאָס זאָל אײַך
זײַן צום אייביקן געזעץ, מכפּר צו זײַן אויף די קינדער פֿון ישׂראל פֿון
וועגן אַלע זייערע זינד, איין מאָל אין יאָר.

און ער האָט געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן.

יז 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו
אַהרנען, און צו זײַנע זין, און צו אַלע קינדער פֿון ישׂראל, און
זאָלסט זאָגן צו זיי: דאָס איז די זאַך וואָס גאָט האָט באַפֿוילן, אַזוי צו
זאָגן:

3 יעטוועדער מאַן פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל וואָס וועט שעכטן אַן
אָקס, אָדער אַ שעפּס, אָדער אַ ציג, אין לאַגער, אָדער וואָס וועט
שעכטן אויסן לאַגער, 4 און צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד האָט ער
עס ניט געבראַכט, מקריבֿ צו זײַן פֿאַר אַ קָרבן צו גאָט, פֿאַרן מִשכּן
פֿון גאָט, זאָל עס ווי בלוט גערעכנט ווערן יענעם מאַן; בלוט האָט
ער פֿאַרגאָסן; און יענער מענטש זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון צווישן זײַן
פֿאָלק. 5 כּדי די קינדער פֿון ישׂראל זאָלן ברענגען זייערע
שלאַכטאָפּפֿער, וואָס זיי שלאַכטן אויפֿן פֿרייַען פֿעלד – זיי זאָלן זי
ברענגען צו גאָט, צום אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד, צום כּהן, און זיי
שלאַכטן פֿרידאָפּפֿער צו גאָט. 6 און דער כֹּהן זאָל שפּרענגען דאָס
בלוט אויפֿן מִזבח פֿון גאָט, בײַם אײַנגאַנג פֿון אוהל-מוֹעד, און
דעמפֿן דאָס פֿעטס פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט. 7 און זיי זאָלן
מער ניט שלאַכטן זייערע שלאַכטאָפּפֿער צו די שדים, וואָס זיי זײַנען
פֿאַרפֿירט נאָך זיי. אַן אײביק געזעץ זאָל דאָס זיי זײַן אויף זייערע
דור-דורות.

8 און זאָלסט זאָגן צו זיי: יעטוועדער מאַן פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל,
אָדער פֿון דעם פֿרעמדן וואָס וועט זיך אויפֿהאַלטן צווישן זיי, וואָס
וועט אויפֿברענגען אַ בראַנדאָפּפֿער אָדער אַ שלאַכטאָפּפֿער, 9 און
צום אוהל-מוֹעד וועט ער עס ניט ברענגען, דאָס צו מאַכן צו גאָט,
יענער מענטש זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון זײַן פֿאָלק.

10 און יעטוועדער מאַן פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל, אָדער פֿון דעם
פֿרעמדן וואָס האַלט זיך אויף צווישן זיי, וואָס וועט עסן וואָסער עס
איז בלוט, וועל איך קערן מײַן פּנים קעגן דעם מענטשן וואָס עסט
דאָס בלוט, און איך וועל אים פֿאַרשנײַדן פֿון צווישן זײַן פֿאָלק. 11
וואָרום דאָס לעבן פֿון דעם פֿלייש איז אין דעם בלוט, און איך האָב
עס אײַך געגעבן אויפֿן מִזבח מכַפּר צו זײַן אויף אײַערע נפשות;
וואָרום דאָס איז דאָס בלוט וואָס איז מכַפּר, מיט דעם לעבן וואָס
אין אים . 12 דרום זאָג איך צו די קינדער פֿון ישׂראל: קיין נפש פֿון
אײַך זאָל ניט עסן בלוט; אויך דער פֿרעמדער וואָס האַלט זיך אויף
צווישן אײַך, זאָל ניט עסן בלוט.

13 און יעטוועדער מאַן פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, אָדער פֿון דעם
פֿרעמדן וואָס האַלט זיך אויף צווישן זיי, וואָס וועט פֿאַנגען אַ
געפֿאַנג פֿון אַ חיה אָדער אַ פֿויגל וואָס מע געגעסן ווערן, זאָל

אויסגיסן זײַן בלוט, און עס צודעקן מיט ערד. 14 וואָרום דאָס לעבן
פֿון יעטווועדער פֿלייש – זײַן בלוט דאָס איז זײַן לעבן; דרום זאָג איך
צו די קינדער פֿון ישׂראל: דאָס בלוט פֿון קיין פֿלייש זאָלט איר ניט
עסן, וואָרום דאָס לעבן פֿון יעטווועדער פֿלייש דאָס איז זײַן בלוט;
איטלעכער וואָס עסט עס, זאָל פֿאַרשניטן ווערן. 15 און יעטווועדער
מענטש וואָס וועט עסן געפֿאַלנס אָדער פֿאַרצוקטס, סײַ דער
אײַנגעבאָרענער, און סײַ דער פֿרעמדער, זאָל וואַשן זײַנע קליידער,
און באָדן זײַן לײַב אין וואַסער, און זײַן אומריין ביזן אָוונט, און ווערן
ריין. 16 און אויב ער וועט זיי ניט וואַשן, און זײַן לײַב ניט באָדן, וועט
ער טראָגן זײַן זינד.

יח

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

איך בין יהוה אײַער גאָט. 3 אַזוי ווי די מעשׂים פֿון לאַנד מִצרַיִם וואָס
איר זײַט דערין געזעסן, זאָלט איר ניט טאָן; און אַזוי ווי די מעשׂים
פֿון לאַנד כּנַעַן, וואָס איך ברענג אײַך אַהין, זאָלט איר ניט טאָן; און
אין זייערע חוקים זאָלט איר ניט גיין. 4 מײַנע געזעצן זאָלט איר טאָן,
און מײַנע חוקים זאָלט איר היטן צו גיין אין זיי; איך בין יהוה אײַער
גאָט. 5 און איר זאָלט היטן מײַנע חוקים און מײַנע געזעצן, וואָס אַז
אַ מענטש טוט זיי, לעבט ער דורך זיי: איך בין יהוה.

6 איר זאָלט ניט גענענען קיין איינער צו אַ שום לײַבנאָנטער זײַנער,
צו אַנטפּלעקן די שאַנד: איך בין יהוה.

7 די שאַנד פֿון דײַן פֿאָטער, און די שאַנד פֿון דײַן מוטער, זאָלסטו
ניט אַנטפּלעקן: זי איז דײַן מוטער, טאָרסטו ניט אַנטפּלעקן איר
שאַנד.

8 די שאַנד פֿון דײַן פֿאָטערס ווײַב זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן; די שאַנד
פֿון דײַן פֿאָטער איז דאָס.

9 די שאַנד פֿון דײַן שוועסטער, דײַן פֿאָטערס טאָכטער, אָדער דײַן
מוטערס טאָכטער, געבאָרן אין הויז, אָדער געבאָרן פֿון אויסן –
זייער שאַנד זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן.

10 די שאַנד פֿון דײַן זונס טאָכטער, אָדער פֿון דײַן טאָכטערס
טאָכטער – זייער שאַנד זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן, וואָרום דײַן שאַנד
זײַנען זײ.

11 די שאַנד פֿון דער טאָכטער פֿון דײַן פֿאָטערס ווײַב, געבאָרן פֿון
דײַן פֿאָטער – זי איז דײַן שוועסטער, זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן איר
שאַנד.

12 די שאַנד פֿון דײַן פֿאָטערס שוועסטער זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן;
דײַן פֿאָטערס לײַבנאָנטע איז זי.

13 די שאַנד פֿון דײַן מוטערס שוועסטער זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן,
וואָרום דײַן מוטערס לײַבנאָנטע איז זי.

14 די שאַנד פֿון דײַן פֿאָטערס ברודער זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן: צו
זײַן ווײַב זאָלסטו ניט גענענען; דײַן מומע איז זי.

15 די שאַנד פֿון דײַן שנור זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן; דײַן זונס ווײַב
איז זי, טאָרסטו ניט אַנטפּלעקן איר שאַנד.

16 די שאַנד פֿון דײַן ברודערס ווײַב זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן; די שאַנד
פֿון דײַן ברודער איז דאָס.

17 די שאַנד פֿון אַ פֿרוי מיט איר טאָכטער זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן.
איר זונס טאָכטער, אָדער איר טאָכטערס טאָכער, זאָסלטו ניט
נעמען, צו אַנטפּלעקן איר שאַנד; אירע לײַבנאָנטע זײַנען זײ, איז
דאָס אַ שענדלעכקייט.

18 און אַ פֿרוי צו איר שוועסטער זאָלסטו ניט נעמען צו זײַן אַ
מיטווײַב, צו אַנטפּלעקן איר שאַנד לעבן יענער בײַ איר לעבן.

19 און צו אַ פֿרוי אין דער אָפּזונדערונג פֿון איר אומרייניקייט זאָלסטו
ניט גענענען צו אַנטפּלעקן איר שאַנד.

20 און מיט דער ווײַב פֿון דײַן חבר זאָלסטו ניט האָבן אַ בײַשלאָף פֿון
זאָמען, זיך צו פֿאַראומרייניקן מיט איר.

21 און פֿון דײַנע קינדער זאָלסטו ניט געבן אויף מקריבֿ זײַן צו מולֶך,
און זאָלסט ניט פֿאַרשוועכן דעם נאָמען פֿון דײַן גאָט: איך בין יהוה.

22 און מיט אַ מאַנספּאַרשוין זאָלסטו ניט ליגן אַזוי ווי מע ליגט מיט
אַ פֿרוי; אַן אומווערדיקייט איז דאָס.

23 און מיט קיין בהמה זאָלסטו ניט ליגן, זיך צו פֿאַראומרייניקן מיט
איר; און אַ פֿרוי זאָל ניט שטיין פֿאַר אַ בהמה צו ליגן מיט איר; אַ
פֿאַרמישונג איז דאָס.

24 איר זאָלט אײַך ניט פֿאַראומרייניקן מיט אַלע די דאָזיקע, וואָרום
מיט אַלע די דאָזיקע האָבן זיך פֿאַראומרייניקט די פֿעלקער וואָס איך
טרײַב אַרויס פֿון פֿאַר אײַך. 25 און דאָס לאַנד איז געוואָרן אומריין,
און איך האָב זיך אָפּגערעכנט מיט איר פֿאַר אירע זינד, און דאָס
לאַנד האָט אַרויסגעשפּיגן אירע באַוווינער. 26 דרום זאָלט איר היטן
מײַנע חוקים און מײַנע געזעצן, און איר זאָלט ניט טאָן פֿון אַלע די
דאָזיקע אומווערדיקייטן, סײַ דער אײַנגעבאָרענער, און סײַ דער
פֿרעמדער וואָס האַלט זיך אויף צווישן אײַך – 27 וואָרום אַלע די
דאָזיקע אומווערדיקייטן האָבן געטאָן די מענטשן פֿון לאַנד וואָס
פֿאַר אײַך, און דאָס לאַנד איז געוואָרן אומריין – 28 כּדי דאָס לאַנד
זאָל אײַך ניט אויסשפּײַען, אַז איר וועט עס פֿאַראומרייניקן, אַזוי ווי
עס האָט אויסגעשפּיגן דאָס פֿאָלק וואָס פֿאַר אײַך. 29 וואָרום
איטלעכער וואָס וועט טאָן פֿון אַלע דידאָזיקע אומווערדיקייטן – די
נפשות וואָס טוען עס, זאָלן פֿאַרשניטן ווערן פֿון צווישן זייער פֿאָלק.
30 און איר זאָלט היטן מײַן היטונג, ניט צו טאָן פֿון די אומווערדיקע
אײַנפֿירן וואָס זײַנען געטאָן געוואָרן פֿאַר אײַך, און איר זאָלט אײַך
ניט פֿאַראומרייניקן מיט זיי: איך בין יהוה אײַער גאָט.

קְדוֹשִׁים

יט 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו
דער גאַנצער עדה פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן
צו זיי:

הייליק זאָלט איר זײַן, וואָרום איך יהוה אײַער גאָט בין הייליק. 3 איר
זאָלט איטלעכער האָבן אָפּשײַ פֿאַר זײַן מוטער און זײַן פֿאָטער, און
מײַנע שבתים זאָלט איר היטן: איך בין יהוה אײַער גאָט.

4 איר זאָלט אײַך ניט קערן צו די געצן, און געגאָסענע געטער זאָלט
איר אײַך ניט מאַכן: איך בין יהוה אײַער גאָט.

5 און אַז איר וועט שלאַכטן אַ פֿרידאָפּפֿער צו גאָט, זאָלט איר עס
שלאַכטן אַז איר זאָלט באַווילִיקט ווערן. 6 אין דעם טאָג פֿון אײַער
שלאַכטונג זאָל עס געגעסן ווערן, און אויף מאָרגן; און וואָס בלײַבט
איבער ביז אויפֿן דריטן טאָג, זאָל אין פֿײַער פֿאַרברענט ווערן. 7 און
אויב געגעסן וועט עס געגעסן ווערן אויפֿן דריטן טאָג, איז דאָס אַן
אומווערדיקייט; עס וועט ניט באַווילִיקט ווערן. 8 און דער וואָס עסט
דאָס, וועט טראָגן זײַן זינד, וואָרום אַ הייליקייט פֿון גאָט האָט ער
פֿאַרשוועכט; און יענע זעל זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון איר פֿאָלק.

9 און אַז איר שנײַדט דעם שניט פֿון אײַער לאַנד, זאָלסטו ניט
דערענדיקן שנײַדן דעם עק פֿון דײַן פֿעלד, און דעם נאָכקלײַב פֿון
דײַן שניט זאָלסטו ניט נאָכקלײַבן. 10 און דײַן ווײַנגאָרטן זאָלסטו
ניט אַרומקלײַבן ריין, און דאָס אַראָפּגעפֿאַלענע פֿון דײַן ווײַנגאָרטן
זאָלסטו ניט אויפֿקלײַבן; פֿאַרן אָרימאַן און פֿאַרן פֿרעמדן זאָלסטו זיי
איבערלאָזן: איך בין יהוה אײַער גאָט.

11 איר זאָלט ניט גנבען, און איר זאָלט ניט פֿאַרלייקענען, און איר
זאָלט ניט זאָגן ליגן איינער דעם אַנדערן. 12 און איר זאָלט ניט
שווערן בײַ מײַן נאָמען צום פֿאַלשן, און פֿאַרשוועכן דעם נאָמען פֿון
דײַן גאָט: איך בין יהוה.

13 זאָלסט ניט דריקן דײַן חבר, און ניט באַגזלען. זאָלסט ניט לאָזן
איבערנעכטיקן דעם לוין פֿון אַ געדונגענעם בײַ דיר ביז אין דער פֿרי.
14 זאָלסט ניט שילטן אַ טויבן, און פֿאַר אַ בלינדן זאָלסטו ניט לייגן
אַ שטרויכלונג; און זאָלסט מורא האָבן פֿאַר דײַן גאָט: איך בין יהוה.

15 איר זאָלט ניט טאָן אַן עוולה אין אַ משפּט; זאָלסט ניט שוינען
דעם פּנים פֿון אַן אָרימאַן, און ניט שאַנעווען דעם פּנים פֿון אַ גרויסן
מאַן; מיט גערעכטיקייט זאָלסטו משפּטן דײַן חבר. 16 זאָלסט ניט

אַרומגיין מיט רכילות צווישן דײַן פֿאָלק; זאָלסט ניט שטיין רויִק בײַ
דעם בלוט פֿון דײַן חבר: איך בין יהוה.

17 זאָלסט ניט פֿײַנט האָבן דײַן ברודער אין דײַן האַרצן; אויסרעדן
זאָלסטו אויסרעדן דײַן חבר, כּדי זאָלסט ניט טראָגן איבער אים אַ
זינד. 18 זאָלסט זיך ניט נוֹקם זײַן, און ניט האַלטן אַ שׂנאה אויף די
קינדער פֿון דײַן פֿאָלק; נײַערט זאָלסט ליב האָבן דײַן חבר אַזוי ווי
זיך אַליין: איך בין יהוה.

19 מײַנע געזעצן זאָלט איר היטן. דײַן בהמה זאָלסטו ניט פּאָרן
געמישט; דײַן פֿעלד זאָלסטו ניט פֿאַרזייען געמישט; און אַ בגד פֿון
געמישטן געוואַנט, שַׁעַטנֵז, זאָל ניט אַרויפֿקומען אויף דיר.

20 און אַז אַ מאַן וועט ליגן מיט אַ פֿרוי אַ בײַשלאָף פֿון זאָמען, און
זי איז אַ דינסט וואָס איז באַשטימט פֿאַר אַ מאַן, אָבער אויסגעלייזט
איז זי ניט אויסגעלייזט געוואָרן, און פֿרײַשאַפֿט איז איר ניט געגעבן
געוואָרן, זאָל זײַן אַן אויספֿאָרשונג; זיי זאָלן ניט געטייט ווערן,
וואָרום זי איז ניט באַפֿרײַט געוואָרן. 21 און ער זאָל ברענגען זײַן
שולדאָפּפֿער צו גאָט, צום אײַנגאַנג פֿון אוֹהל-מוֹעד; אַ ווידער פֿאַר אַ
שולדאָפּפֿער. 22 און דער כֹּהן זאָל מכפּר זײַן אויף אים מיט דעם
ווידער פֿון שולדאָפּפֿער פֿאַר גאָט, וועגן זײַן זינד וואָס ער האָט
געזינדיקט; און אים וועט פֿאַרגעבן ווערן פֿאַר זײַן זינד וואָס ער האָט
געזינדיקט.

23 און אַז איר וועט קומען אין דעם לאַנד, און וועט פֿלאַנצן אַלערליי
עסביימער, זאָלט איר לאָזן זייער פֿרוכט אומבאַשניטן; דרײַ יאָר זאָל
עס אײַך זײַן אומבאַשניטן, עס זאָל ניט געגעסן ווערן. 24 און אויפֿן
פֿירטן יאָר זאָל זייער גאַנצע פֿרוכט זײַן הייליק פֿאַר אַ לויבגעבונג צו
גאָט. 25 און אויפֿן פֿינפֿטן יאָר מעגט איר עסן זייער פֿרוכט, כּדי אײַך
זאָל צוקומען זייער אײַנטראָג: איך בין יהוה אײַער גאָט.

26 איר זאָלט ניט עסן מיטן בלוט.

איר זאָלט ניט צויבערן און ניט וואָרזאָגן.

27 איר זאָלט ניט אָפּשנײַדן רונד די ברעגן פֿון אײַער קאָפּ; און
זאָלסט ניט פֿאַרדאַרבן די ברעגן פֿון דײַן באָרד.

28 און אַ שניט נאָך אַ טויטן זאָלט איר ניט מאַכן אויף אײַער לײַב,
און אַן אויסגעשטאָכן געשריפֿטס זאָלט איר אויף זיך ניט מאַכן: איך
בין יהוה.

29 זאָלסט ניט פֿאַרשוועכן דײַן טאָכטער זי צו מאַכן פֿאַר אַ זונה, כּדי
דאָס לאַנד זאָל ניט אויסגעלאַסן ווערן, און דאָס לאַנד וועט פול
ווערן מיט שענדלעכקייט.

30 מײַנע שבתים זאָלט איר היטן, און פֿאַר מײַן הייליקטום זאָלט
איר האָבן אָפּשײַ: איך בין יהוה.

31 איר זאָלט אײַך ניט קערן צו גײַסטער, און בײַ רוחות זאָלט איר
ניט פֿרעגן, זיך צו פֿאַראומרייניקן מיט זיי: איך בין יהוה אײַער גאָט.

32 פֿאַר אַ גרײַז זאָלסטו אויפֿשטיין, און זאָלסט שאַנעווען דעם פּנים
פֿון אַ זקן, און מורא האָבן פֿאַר דײַן גאָט: איך בין יהוה.

33 און אַז בײַ דיר וועט זיך אויפֿהאַלטן אַ פֿרעמדער אין אײַער לאַנד.
זאָלסטו אים ניט קריוודען. 34 אַזוי ווי אַן אײַנגעבאָרענער פֿון אײַך
זאָל אײַך זײַן דער פֿרעמדער וואָס האַלט זיך אויף בײַ אײַך; און
זאָלסט אים ליב האָבן אַזוי ווי זיך אַליין; וואָרום פֿרעמדע זײַט איר
געווען אין לאַנד מִצרַיִם: איך בין יהוה אײַער גאָט.

35 איר זאָלט ניט טאָן אַן עוולה אין אַ משפּט, אין מעסטשטאָק, אין
וואָג, אָדער אין מאָס. 36 אַ ריכטיקע וואָגשאָל, ריכטיקע
וואָגשטיינער, אַ ריכטיקע אֵיפָה, און אַ ריכטיקער הין, זאָל בײַ אײַך
זײַן: איך בין יהוה אײַער גאָט, וואָס האָב אײַך אַרויסגעצויגן פֿון לאַנד
מִצרַיִם. 37 און איר זאָלט היטן אַלע מײַנע חוקים, און אַלע מײַנע
געזעצן, און זיי טאָן: איך בין יהוה.

כ 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 אויך זאָלסטו
זאָגן צו די קינדער פֿון ישׂראל:

יעטוועדער מאַן פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, אָדער פֿון דעם פֿרעמדן
וואָס האַלט זיך אויף אין ישׂראל, וואָס וועט געבן פֿון זײַנע קינדער
צו מולך, זאָל טייטן געטייט ווערן; דאָס פֿאָלק פֿון לאַנד זאָל אים

פֿאַרוואַרפֿן מיט שטיינער. 3 און איך וועל קערן מײַן פּנים קעגן
יענעם מענטשן, און וועל אים פֿאַרשנײַדן פֿון צווישן זײַן פֿאָלק, ווײַל
ער האָט געגעבן פֿון זײַנע קינדער צו מולך, כּדי צו פֿאַראומרייניקן
מײַן הייליקטום, און צו פֿאַרשוועכן מײַן הייליקן נאָמען. 4 און אויב
פֿאַרהוילן וועט פֿאַרהוילן דאָס פֿאָלק פֿון לאַנד זייערע אויגן פֿון
יענעם מענטשן, ווען ער גיט פֿון זײַנע קינדער צו מולך, אים ניט צו
טייטן, 5 וועל איך קערן מײַן פּנים קעגן יענעם מענטשן, און קעגן
זײַן משפּחה, און איך וועל אים, און אַלע וואָס זײַנען פֿאַרפֿירט נאָך
אים צו זײַן פֿאַרפֿירט נאָך מולך, פֿאַרשנײַדן פֿון צווישן זייער פֿאָלק.
6 און די זעל וואָס וועט זיך ווענדן צו גײַסטער און צו רוחות, צו זײַן
פֿאַרפֿירט נאָך זיי, וועל איך קערן מײַן פּנים קעגן יענער זעל, און
וועל אים פֿאַרשנײַדן פֿון צווישן זײַן פֿאָלק. 7 און איר זאָלט אײַך
הייליקן, און זײַן הייליק, וואָרום איך בין יהוה אײַער גאָט. 8 און איר
זאָלט היטן מײַנע געזעצן און זיי טאָן: איך בין יהוה וואָס הייליקט
אײַך. 9 וואָרום יעטוועדער איינער וואָס וועט שילטן זײַן פֿאָטער
אָדער זײַן מוטער, זאָל טייטן געטייט ווערן; זײַן פֿאָטער אָדער זײַן
מוטער האָט ער געשאָלטן, זײַן בלוט אויף אים! 10 און אַ מאַן וואָס
וועט מזנה זײַן מיט אַן אֵשֶׁת-איש – אַז ער וועט מזנה זײַן מיט זײַן
חברס ווײַב, זאָל טייטן געטייט ווערן דער מאַן, אי די פֿרוי, וואָס
האָט מזנה געווען. 11 און אַ מאַן, אַז ער וועט ליגן מיט זײַן פֿאָטערס
ווײַב, האָט ער די שאַנד פֿון זײַן פֿאָטער אַנטפּלעקט; טייטן געטייט
ווערן זאָלן זיי ביידע; זייער בלוט אויף זיי! 12 און אַז אַ מאַן וועט
ליגן מיט זײַן שנור, זאָלן זיי טייטן געטייט ווערן ביידע; אַ פֿאַרמישונג
זײַנען זיי באַגאַנגען, זייער בלוט אויף זיי! 13 און אַז אַ מאַן וועט ליגן
מיט אַ מאַנספּאַרשוין אַזוי ווי מע ליגט מיט אַ פֿרוי האָבן זיי ביידע
אַן אומווערדיקייט געטאָן; טייטן זאָלן זיי געטייט ווערן; זייער בלוט
אויף זיי! 14 און אַז אַ מאַן וועט נעמען אַ פֿרוי מיט איר מוטער, איז
דאָס אַ שענדלעכקייט; אין פֿײַער זאָל מען פֿאַרברענען אי אים, אי
זיי, כּדי עס זאָל ניט זײַן קיין שענדלעכקייט צווישן אײַך. 15 און אַ
מאַן וואָס וועט ליגן מיט אַ בהמה, זאָל ער טייטן געטייט ווערן, און
די בהמה זאָלט איר הרגען. 16 און אַז אַ פֿרוי וועט גענענען צו
וואָסער עס איז בהמה צו ליגן מיט איר, זאָלסטו הרגען אי די פֿרוי,
אי די בהמה; טייטן מוזן זיי געטייט ווערן, זייער בלוט אויף זיי! 17
און אַז אַ מאַן וועט נעמען זײַן שוועסטער, זײַן פֿאָטערס טאָכטער,
אָדער זײַן מוטערס טאָכטער, און ער וועט זען איר שאַנד, און זי
וועט זען זײַן שאַנד, איז דאָס אַ שאַנדהאַפֿטיקייט, און זיי זאָלן

פֿאַרשניטן ווערן פֿאַר די אויגן פֿון די קינדער פֿון זייער פֿאָלק; די
שאַנד פֿון זײַן שוועסטער האָט ער אַנטפּלעקט, זאָל ער טראָגן זײַן
זינד. 18 און אַז אַ מאַן וועט ליגן מיט אַ פֿרוי אין איר קראַנקשאַפֿט,
און וועט אַנטפּלעקן איר שאַנד – ער האָט אַנטבלויזט איר קוואַל,
און זי האָט אַנטפּלעקט דעם קוואַל פֿון איר בלוט, זאָלן זיי ביידע
פֿאַרשניטן ווערן פֿון צווישן זייער פֿאָלק. און די שאַנד פֿון 19 דײַן
מוטערס שוועסטער, אָדער פֿון דײַן פֿאָטערס שוועסטער, זאָלסטו
ניט אַנטפּלעקן; וואָרום זײַן לײַבנאָנטע אַנטבלויזט ער; זיי זאָלן
טראָגן זייער זינד. 20 און אַז אַ מאַן וועט ליגן מיט זײַן מומען, האָט
ער די שאַנד פֿון זײַן פֿעטער אַנטפּלעקט; זיי זאָלן טראָגן זייער זינד;
אָן קינדער זאָלן זיי שטאַרבן. 21 און אַז אַ מאַן וועט נעמען זײַן
ברודערס ווײַב, איז דאָס אַן אומרייניקייט; די שאַנד פֿון זײַן ברודער
האָט ער אַנטפּלעקט; אָן קינדער זאָלן זיי בלײַבן.

22 און איר זאָלט היטן אַלע מײַנע חוקים, און אַלע מײַנע געזעצן,
און זיי טאָן, כּדי דאָס לאַנד וואָס איך ברענג אײַך אַהין, זיך צו
באַזעצן דרינען, זאָל אײַך ניט אַרויסשפּײַען. 23 און איר זאָלט ניט
גיין אין די אײַנפֿירן פֿון דעם פֿאָלק וואָס איך פֿאַרטרײַב פֿון פֿאַר
אײַך; וואָרום דאָס אַלץ האָבן זיי געטאָן, און איך האָב מיך פֿאַרעקלט
מיט זיי. 24 און איך האָב געזאָגט צו אײַך: איר וועט אַרבן זייער ערד,
און איך וועל זי אײַך געבן זי צו אַרבן – אַ לאַנד וואָס פֿליסט מיט
מילך און האָניק. איך בין יהוה אײַער גאָט וואָס האָב אײַך
אָפּגעשיידט פֿון די אומות. 25 דרום זאָלט איר אָפּשיידן צווישן דער
ריינער בהמה און דער אומריינער, און צווישן דעם אומריינעם פֿויגל
און דעם ריינעם, און איר זאָלט ניט פֿאַראומווערדיקן אײַער זעל מיט
אַ בהמה, אָדער מיט אַ פֿויגל, אָדער מיט וואָס נאָר די ערד ווידמענט,
וואָס איך האָב אָפּגעשיידט צו מאַכן אומריין פֿאַר אײַך. 26 און איר
זאָלט מיר זײַן הייליק, וואָרום איך יהוה בין הייליק, און איך האָב
אײַך אָפּגעשיידט פֿון די אומות, צו געהערן צו מיר.

27 און אַ מאַן אָדער אַ פֿרוי, אַז זיי וועלן זיך פֿאַרנעמען מיט אַ
גײַסט אָדער אַ רוח, זאָלן זיי טייטן געטייט ווערן; מיט שטיינער זאָל
מען זיי פֿאַרוואַרפֿן; זייער בלוט אויף זיי!

אֱמוֹר

כא 1 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: רעד צו די כֹּהנים, די זין
פֿון אַהרֹנען, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

קיינער זאָל זיך ניט פֿאַראומרייניקן אָן אַ טויטן צווישן זײַן פֿאָלק; 2
סײַדן אָן זײַנעם אַ לײַב-קרוב וואָס איז נאָענט צו אים, אָן זײַן מוטער,
און אָן זײַן פֿאָטער, און אָן זײַן זון, און אָן זײַן טאָכטער, און אָן זײַן
ברודער; 3 און אָן זײַן שוועסטער אַ יונגפֿרוי, וואָס איז נאָענט צו אים,
וואָס האָט נאָך ניט געהאַט אַ מאַן – אָן איר מעג ער זיך
פֿאַראומרייניקן. 4 דער האַר צווישן זײַן פֿאָלק טאָר זיך ניט
פֿאַראומרייניקן זיך צו פֿאַרשוועכן. 5 זיי זאָלן ניט מאַכן אַ פּליך אויף
זייער קאָפּ, און די ברעגן פֿון זייער באָרד זאָלן זיי ניט אָפּגאָלן, און
אויף זייער לײַב זאָלן זיי ניט אײַנשנײַדן אַן אײַנשנײַדונג. 6 הייליק
זאָלן זיי זײַן צו זייער גאָט, און זיי זאָלן ניט פֿאַרשוועכן דעם נאָמען
פֿון זייער גאָט, וואָרום די פֿײַעראָפּפֿער פֿון יהוה, די שפּײַז פֿון
זייער גאָט, זײַנען זיי מקריבֿ, דרום מוזן זיי זײַן הייליק.
7 אַ ווײַב אַ זוֹנה אָדער אַ פֿאַרשוועכטע זאָלן זיי ניט נעמען, און אַ
ווײַב געגֵט פֿון איר מאַן זאָלן זיי ניט נעמען; וואָרום ער איז הייליק
צו זײַן גאָט. 8 און זאָלסט אים האַלטן הייליק, וואָרום די שפּײַז פֿון
דײַן גאָט איז ער מקריבֿ; הייליק זאָל ער דיר זײַן, וואָרום הייליק בין
איך יהוה, וואָס הייליק אײַך.

9 און די טאָכטער פֿון אַ מאַן אַ כֹּהן, אַז זי וועט זיך פֿאַרשוועכן מזַנה
צו זײַן, פֿאַרשוועכט זי איר פֿאָטער; אין פֿײַער זאָל זי פֿאַרברענט
ווערן.

10 און דער כֹּהן וואָס איז דער גרעסטער פֿון זײַנע ברידער, וואָס
אויף זײַן קאָפּ איז אַרויפֿגעגאָסן געוואָרן דאָס אייל פֿון זאַלבונג, און
מע האָט דערפֿילט זײַן האַנט אָנצוטאָן די קליידער, זאָל ניט לאָזן
פֿאַרוואַקסן זײַן קאָפּ, און ניט אײַנרײַסן זײַנע קליידער; 11 און צו
קיין לײַב פֿון אַ מת זאָל ער ניט צוגיין; אַפֿילו אָן זײַן פֿאָטער און אָן
זײַן מוטער זאָל ער זיך ניט פֿאַראומרייניקן. 12 און פֿון הייליקטום
זאָל ער ניט אַרויסגיין, און ניט פֿאַרשוועכן דאָס הייליקטום פֿון זײַן
גאָט, וואָרום די קרוין פֿון דעם אייל פֿון גאָטס זאַלבונג איז אויף
אים: איך בין יהוה. 13 און אַ ווײַב אין איר יונגפֿרוישאַפֿט זאָל ער

נעמען. 14 אַן אַלמנה, אָדער אַ גרושה, אָדער אַ פֿאַרשוועכטע, אַ
זוֹנה, די דאָזיקע זאָל ער ניט נעמען; נאָר בלויז אַ יונגפֿרוי פֿון זײַן
פֿאָלק זאָל ער נעמען פֿאַר אַ ווײַב. 15 און ער זאָל ניט פֿאַרשוועכן
זײַן זאָמען צווישן זײַן פֿאָלק, וואָרום איך יהוה הייליק אים.

16 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 17 רעד צו
אַהרֹנען, אַזוי צו זאָגן:

איטלעכער פֿון דײַן זאָמען אויף זייערע דוֹר-דוֹרות, וואָס אין אים
וועט זײַן אַ מום, זאָל ניט גענענען מקריבֿ צו זײַן די שפּײַז פֿון זײַן
גאָט. 18 וואָרום איטלעכער מאַן וואָס אין אים איז דאָ אַ מום, טאָר
ניט גענענען: אַ מאַן אַ בלינדער, אָדער אַ הינקעדיקער, אָדער מיט
אַן אײַנגעפאַלענער נאָז, אָדער מיט איין גליד צו לאַנג, 19 אָדער אַ
מאַן וואָס בײַ אים וועט זײַן צעבראָכן אַ פוס, אָדער צעבראָכן אַ
האַנט, 20 אָדער אַ הויקער, אָדער אַ קאַרליק, אָדער מיט אַ בעלם
אויף זײַן אויג, אָדער מיט טרוקענע קרעץ, אָדער פּײַכטע קרעץ,
אָדער אַ געבריכטער. 21 איטלעכער מאַן פֿון דעם זאָמען פֿון אַהרן
דעם כֹּהן, וואָס אין אים איז דאָ אַ מום, זאָל ניט גענענען מקריבֿ צו
זײַן די פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט; אַ מום איז דאָ אין אים, טאָר ער ניט
גענענען מקריבֿ צו זײַן די שפּײַז פֿון זײַן גאָט. 22 די שפּײַז פֿון זײַן
גאָט, פֿון הייליקסטן הייליקן אַזוי ווי פֿון הייליקן, מעג ער עסן. 23
אָבער צום פָּרוֹכֶת טאָר ער ניט קומען, און צום מזבח טאָר ער ניט
גענענען, ווײַל אַ מום איז דאָ אין אים; און ער זאָל ניט פֿאַרשוועכן
מײַנע הייליקייטן, וואָרום איך יהוה הייליק זיי.

24 און משה האָט דאָס גערעדט צו אַהרֹנען, און צו זײַנע זין, און צו
אַלע קינדער פֿון ישׂראל.

כב

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו
אַהרֹנען און צו זײַנע זין, אַז זיי זאָלן זיך האַלטן אָפּגעשיידט
פֿון די הייליקע זאַכן פֿון די קינדער פֿון ישׂראל, וואָס זיי הייליקן צו
מיר, און זיי זאָלן ניט פֿאַרשוועכן מײַן הייליקן נאָמען: איך בין יהוה.
3 זאָג צו זיי:

איטלעכער מאַן פֿון אַל אײַער זאָמען אויף אײַערע דוֹר-דוֹרות וואָס
וועט גענענען צו די הייליקע זאַכן, וואָס די קינדער פֿון ישׂראל וועלן
הייליקן צו גאָט, מיט זײַן אומרייניקייט אויף אים, יענע זעל זאָל
פֿאַרשניטן ווערן פֿון פֿאַר מיר: איך בין יהוה. 4 יעטוועדער מאַן פֿון
דעם זאָמען פֿון אַהרן וואָס איז אַ מצוֹרע אָדער אַ פֿלוסיקער, טאָר
פֿון די הייליקע זאַכן ניט עסן, ביז ער וועט ריין ווערן. און דער וואָס
רירט זיך אָן אָן עמיצן וואָס איז אומריין פֿון אַ טויטן; אָדער אַ מאַן
וואָס פֿון אים וועט אַרויסגיין אַ פֿלוס פֿון זאָמען; 5 אָדער אַ מאַן
וואָס וועט זיך אָנרירן אָן וואָסער עס איז שרץ וואָס מע ווערט פֿון
אים אומריין, אָדער אָן אַ מענטשן וואָס מע ווערט פֿון אים אומריין,
וואָס נאָר זײַן אומרייניקייט איז – 6 דער מענטש וואָס וועט זיך
אָנרירן אָן זיי, זאָל זײַן אומריין ביזן אָוונט, און ער זאָל ניט עסן פֿון
די הייליקע זאַכן, סײַדן ער האָט געבאָדן זײַן לײַב אין וואַסער. 7 און
אַז די זון וועט אונטערגיין, זאָל ער זײַן ריין, און דערנאָך מעג ער עסן
פֿון די הייליקע זאַכן, וואָרום דאָס איז זײַן ברויט. 8 געפֿאַלנס און
פֿאַרצוקטס זאָל ער ניט עסן, צו ווערן אומריין דערמיט: איך בין
יהוה. 9 און זיי זאָלן היטן מײַן היטונג, כּדי זיי זאָלן ניט טראָגן וועגן
דעם אַ זינד און שטאַרבן דורך דעם, אַז זיי וועלן עס פֿאַרשוועכן: איך
יהוה הייליק זיי. 10 און קיין פֿרעמדער טאָר ניט עסן הייליקס; אַ
ווינער בײַ אַ כּהן, אָדער אַ געדונגענער, טאָר ניט עסן הייליקס. 11
און אַז אַ כּהן וועט קויפֿן עמיצן אין אײַנקויף פֿאַר זײַן געלט, מעג ער
עסן דערפֿון; און די וואָס זײַנען געבאָרן אין זײַן הויז, זיי מעגן עסן
פֿון זײַן ברויט. 12 און די טאָכטער פֿון אַ כּהן אַז זי וועט נעמען אַ
מאַן אַ פֿרעמדן, טאָר זי פֿון דער הייליקער אָפּשיידונג ניט עסן. 13
אָבער די טאָכטער פֿון אַ כּהן, אַז זי וועט ווערן אַן אַלמנה, אָדער אַ
גרושה, און קיין קינדער האָט זי ניט, און זי וועט זיך אומקערן צו
איר פֿאָטערס הויז אַזוי ווי אין איר יוגנט, מעג זי עסן פֿון איר
פֿאָטערס ברויט; אָבער קיין פֿרעמדער טאָר דערפֿון ניט עסן. 14 און
אַז עמיצער וועט עסן הייליקס דורך אַ פֿאַרזע, זאָל ער צולייגן דערצו
אַ פֿינפֿטל דערפֿון, און אָפּצאָלן דאָס הייליקע צום כּהן. 15 און זיי
זאָלן ניט פֿאַרשוועכן די הייליקע זאַכן פֿון די קינדער פֿון ישׂראל,
וואָס זיי שיידן אָפּ צו גאָט, 16 און זיי מאַכן טראָגן אַ זינד פֿון
פֿאַרשולדיקונג, אַז זיי וועלן עסן זייערע הייליקע זאַכן; וואָרום איך
יהוה הייליק זיי.

17 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 18 רעד צו
אַהרֹנען און צו זײַנע זין, און צו אַלע קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט
זאָגן צו זיי:

אַז עמיצער אַ מאַן פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל, אָדער פֿון דעם פֿרעמדן
אין ישׂראל, וועט ברענגען זײַן קרבן, פֿון אַלע זייערע נדרים, אָדער
פֿון אַלע זייערע פֿרײַוויליקע גאָבן, וואָס זיי וועלן ברענגען צו גאָט
פֿאַר אַ בראַנדאָפּפֿער, 19 כּדי איר זאָלט באַוויליקט ווערן, מוז עס
זײַן אַ זָכר אָן אַ פֿעלער, פֿון רינדער, פֿון שעפּסן, אָדער פֿון ציגן. 20
קיינס וואָס אין אים איז דאָ אַ מום זאָלט איר ניט ברענגען, וואָרום
עס וועט אײַך ניט זײַן צו באַוויליקונג. 21 און אַז אַ מאַן וועט
ברענגען אַ פֿרידאָפּפֿער צו גאָט, לויט אַ קלאָר אַרויסגערעדטן נדר,
אָדער פֿאַר אַ פֿרײַוויליקער גאָב, פֿון רינדער, אָדער פֿון שאָף, מוז עס
זײַן ניט געפֿעלערט, כּדי באַוויליקט צו ווערן; קיין מום זאָל אין אים
ניט זײַן. 22 אַ בלינדס, אָדער אַ געשעדיקטס, אָדער אַ פֿאַרקריפּלטס,
אָדער מיט אַ גוז, אָדער מיט טרוקענע קרעץ, אָדער פֿײַכטע קרעץ –
די דאָזיקע זאָלט איר ניט ברענגען צו גאָט, און ניט מאַכן פֿון זיי אַ
פֿײַעראָפּפֿער אויפֿן מזבח צו גאָט. 23 און אַן אָקס אָדער אַ לאַם מיט
איין גליד צו לאַנג אָדער צו קורץ, דאָס מעגסטו מאַכן אַ פֿרײַוויליקע
גאָב, אָבער פֿאַר אַ נדר וועט עס ניט באַוויליקט ווערן. 24 און אַזאַ
וואָס זײַנע געשלעכטגלידער זײַנען צעדריקט, אָדער צעהאַקט, אָדער
אָנגעריסן, אָדער אויסגעשניטן, זאָלט איר ניט ברענגען צו גאָט; און
איר זאָלט אין אײַער לאַנד ניט מאַכן אַזוי-וואָס. 25 אַפֿילו פֿון דער
האַנט פֿון אַ פֿרעמדן זאָלט איר ניט ברענגען די שפּײַז פֿון אײַער גאָט
פֿון אַלע די דאָזיקע, וואָרום זייער פֿאַרדאַרבונג איז אין זיי, אַ מום
איז אין זיי; זיי וועלן ניט באַוויליקט ווערן פֿון אײַך.

26 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן:

27 אַ רינד, אָדער אַ שעפּס, אָדער אַ ציג, אַז עס וועט געבאָרן ווערן,
זאָל עס זיבן טעג זײַן אונטער זײַן מוטער, און פֿון אַכטן טאָג אָן און
ווײַטער וועט עס באַוויליקט ווערן פֿאַר אַ קרבן, אַ פֿײַעראָפּפֿער צו
גאָט. 28 און אַ רינד צי אַ שאָף, זאָלט איר עס ניט שעכטן אין איין
טאָג מיט זײַן קינד. 29 און אַז איר וועט שלאַכטן אַ דאַנקאָפּפֿער צו
גאָט, זאָלט איר עס שלאַכטן אַז איר זאָלט באַוויליקט ווערן. 30 אין
דעם אייגענעם טאָג זאָל עס געגעסן ווערן; איר זאָלט ניט

איבערלאָזן דערפֿון ביז אין דער פֿרי: איך בין יהוה. 31 און איר זאָלט
היטן מײַנע געבאָט און זיי טאָן: איך בין יהוה. 32 און איר זאָלט ניט
פֿאַרשוועכן מײַן הייליקן נאָמען, כּדי איך זאָל זײַן געהייליקט צווישן
די קינדער פֿון ישׂראל: איך בין יהוה וואָס הייליקט אײַך; 33 דער
וואָס האָט אײַך אַרויסגעצויגן פֿון לאַנד מִצרַיִם, אײַך צו זײַן צום
גאָט: איך בין יהוה.

כג

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

די יָום-טוֹבים פֿון גאָט וואָס איר זאָלט זיי אויסרופֿן פֿאַר הייליקע
צונויפֿרופֿונגען – דאָס זײַנען מײַנע יָום-טוֹבים: 3 זעקס טעג זאָל
געטאָן ווערן אַרבעט, אָבער אויפֿן זיבעטן טאָג איז אַ שבת פֿון רוּונג,
אַ הייליקע צונויפֿרופֿונג; קיין אַרבעט זאָלט איר ניט טאָן; דאָס איז
שבת צו גאָט אין אַלע אײַערע וווינערטער.

4 דאָס זײַנען די יָום-טוֹבים פֿון גאָט, די הייליקע צונויפֿרופֿונגען,
וואָס איר זאָלט זיי אויסרופֿן אין זייער געשטעלטער צײַט. 5 אין
ערשטן חודש, אין פערצנטן טאָג פֿון חודש, אַקעגן אָוונט, איז דער
קָרבן-פֶּסח צו גאָט. 6 און אויפֿן פֿופֿצנטן טאָג פֿון דעם דאָזיקן חודש,
איז דער יָום-טוב פֿון מצות צו גאָט; זיבן טעג זאָלט איר עסן מצות.
7 אין ערשטן טאָג זאָל אַ הייליקע צונויפֿרופֿונג זײַן בײַ אײַך; קיין
דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן. 8 און איר זאָלט ברענגען אַ
פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט זיבן טעג; אויפֿן זיבעטן טאָג איז אַ הייליקע
צונויפֿרופֿונג; קיין דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן.

9 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 10 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

אַז איר וועט קומען אין דעם לאַנד וואָס איך גיב אײַך, און איר וועט
שנײַדן איר שניט, זאָלט איר ברענגען אַ גאַרב פֿון אײַער ערשטן
שניט צום כֹּהן. 11 און ער זאָל אויפֿהייבן די גאַרב פֿאַר גאָט, כּדי איר
זאָלט באַוויליקט ווערן; אויף מאָרגן נאָך דעם רוטאָג זאָל זי דער כֹּהן
אויפֿהייבן. 12 און איר זאָלט מאַכן, אין דעם טאָג וואָס איר הייבט
אויף די גאַרב, אַ שעפּס אָן אַ פֿעלער, אַ יאָריקן, פֿאַר אַ

בראַנדאָפּפֿער צו גאָט; 13 און אַ שפּײַזאָפּפֿער דערצו, צוויי צענטל
זעמלמעל פֿאַרמישט מיט אייל, אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט פֿאַר אַ
געשמאַקן ריח; און אַ גיסאָפּפֿער דערצו, ווײַן אַ פֿערטל הין. 14 און
ברויט, און געברענטע קערנער, און פֿריש זאַנגען, זאָלט איר ניט עסן
ביז דעם דאָזיקן אייגענעם טאָג, ביז איר ברענגט דעם קָרבן פֿון
אײַער גאָט; אַן אייביק געזעץ אויף אײַערע דוׂר-דוׂרות אין אַלע
אײַערע וווינערטער.

15 און איר זאָלט אײַך ציילן פֿון אויף מאָרגן נאָך דעם רוטאָג, פֿון
דעם טאָג וואָס איר ברענגט די גאַרב פֿון אויפֿהייבונג; זיבן גאַנצע
וואָכן זאָלן עס זײַן; 16 ביז אויף מאָרגן נאָך דער זיבעטער וואָך זאָלט
איר אָפּציילן פֿופֿציק טעג, און ברענגען אַ שפּײַזאָפּפֿער פֿון דער
נײַער תּבואה צו גאָט. 17 איר זאָלט ברענגען פֿון אײַערע וווינערטער
צוויי ברויטן פֿאַר אַן אויפֿהייבונג; פֿון צוויי צענטל זעמלמעל זאָלן זיי
זײַן, געזײַערט זאָלן זיי געבאַקט ווערן, אַן ערשטגאָב צו גאָט. 18 און
איר זאָלט ברענגען מיטן ברויט זיבן שעפּסן יאָריקע אָן אַ פֿעלער,
און איין יונגן אָקס, און צוויי ווידערס; זיי זאָלן זײַן אַ בראַנדאָפּפֿער
צו גאָט, מיט זייערע שפּײַזאָפּפֿער און זייערע גיסאָפּפֿער – אַ
פֿײַעראָפּפֿער פֿאַר אַ געשמאַקן ריח צו גאָט. 19 און איר זאָלט מאַכן
איין ציגנבאָק פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער, און צוויי שעפּסן יאָריקע פֿאַר אַ
פֿרידאָפּפֿער. 20 און דער כּהן זאָל זיי אויפֿהייבן מיט דעם ברויט פֿון
דעם ערשטצײַטיקן, אַן אויפֿהייבונג פֿאַר גאָט, מיט די צוויי שעפּסן;
הייליק זאָלן זיי זײַן צו גאָט, פֿאַרן כּהן. 21 און איר זאָלט מאַכן אַן
אויסרופֿונג אין דעם דאָזיקן אייגענעם טאָג; אַ הייליקע צונויפֿרופֿונג
זאָל זײַן בײַ אײַך; קיין דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן. אַן אייביק
געזעץ אין אַלע אײַערע וווינערטער אויף אײַערע דוׂר-דוׂרות.

22 און אַז איר שנײַדט דעם שניט פֿון אײַער לאַנד, זאָלסטו ניט
דערענדיקן דעם עק פֿון דײַן פֿעלד בײַ דײַן שנײַדן, און דעם נאָכקלײַב
פֿון דײַן שניט זאָלסטו ניט נאָכקלײַבן; פֿאַרן אָרימאַן און פֿאַרן
פֿרעמדן זאָלסטו זיי איבערלאָזן: איך בין יהוה אײַער גאָט.

23 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 24 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:

אין זיבעטן חודש, אין ערשטן טאָג פֿון חודש, זאָל זײַן בײַ אײַך אַ
רואונג, אַ דערמאָנונג דורך שאַלונג, אַ הייליקע צונויפֿרופֿונג. 25 קיין
דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן, און איר זאָלט ברענגען אַ
פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט.

26 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן:

27 אָבער אין צענטן טאָג פֿון דעם דאָזיקן זיבעטן חודש איז דער
טאָג פֿון פֿאַרגעבונג; אַ הייליקע צונויפֿרופֿונג זאָל זײַן בײַ אײַך, און
איר זאָלט פּײַניקן אײַער זעל, און ברענגען אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט.
28 און קיין אַרבעט זאָלט איר ניט טאָן אין דעם דאָזיקן אייגענעם
טאָג, ווײַל אַ טאָג פֿון פֿאַרגעבונג איז דאָס, מכַפּר צו זײַן אויף אײַך
פֿאַר יהוה אײַער גאָט. 29 וואָרום יעטוועדער זעל וואָס וועט זיך ניט
פּײַניקן אין דעם דאָזיקן אייגענעם טאָג, זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון
איר פֿאָלק. 30 און יעטוועדער מענטש וואָס וועט טאָן עפּעס אַן
אַרבעט אין דעם דאָזיקן אייגענעם טאָג, יענע זעל וועל איך
אונטערברענגען פֿון צווישן איר פֿאָלק. 31 קיין אַרבעט זאָלט איר
ניט טאָן; אַן אייביק געזעץ אויף אײַערע דור-דורות אין אַלע אײַערע
וווינערטער. 32 אַ שבת פֿון רואונג איז עס פֿאַר אײַך; און איר זאָלט
פּײַניקן אײַער זעל; אין נײַנטן טאָג פֿון חודש אין אָוונט, פֿון אָוונט
ביז אָוונט, זאָלט איר האַלטן אײַער שבת.

33 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 34 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:

אין פֿופֿצנטן טאָג פֿון דעם דאָזיקן זיבעטן חודש איז דער יום-טוב
פֿון סוכּות זיבן טעג צו גאָט. 35 אין ערשטן טאָג איז אַ הייליקע
צונויפֿרופֿונג; קיין דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן. 36 זיבן טעג
זאָלט איר ברענגען אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט; אויפֿן אַכטן טאָג זאָל אַ
הייליקע צונויפֿרופֿונג זײַן בײַ אײַך, און איר זאָלט ברענגען אַ
פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט; אַ הייליקע אײַנזאַמלונג איז דאָס; קיין
דינסטאַרבעט זאָלט איר ניט טאָן.

37 דאָס זײַנען די יום-טובים פֿון גאָט, וואָס איר זאָלט זיי אויסרופֿן
פֿאַר הייליקע צונויפֿרופֿונגען, צו ברענגען אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט, אַ
בראַנדאָפּפֿער, און אַ שפּײַזאָפּפֿער, אַ שלאַכטאָפּפֿער, און גיסאָפּפֿער;
וואָס פֿאַר איטלעכן טאָג, אין זײַן טאָג. 38 אַחוץ די שבתים פֿון גאָט,

און אַחוץ אײַערע גאָבן, און אַחוץ אַלע אײַערע נדרים, און אַחוץ אַלע אײַערע פֿרײַוויליקע קרבנות, וואָס איר וועט געבן צו גאָט.

39 אָבער אין דעם פֿופֿצנטן טאָג פֿון זיבעטן חודש, ווען איר זאַמלט
אײַן דעם אײַנטראָג פֿון לאַנד, זאָלט איר פֿײַערן דעם פֿײַערטאָג פֿון
גאָט זיבן טעג; אין ערשטן טאָג זאָל זײַן אַ רואונג, און אויפֿן אַכטן
טאָג אַ רואונג. 40 און איר זאָלט אײַך נעמען אין ערשטן טאָג פֿרוכט
פֿון אַ שײנעם בוים, טײטלבלעטער, און צווײַגן פֿון אַ געדיכטן בוים,
און ווערבעס פֿון טײַך, און איר זאָלט זיך פֿרײען פֿאַר יהוה אײַער
גאָט זיבן טעג. 41 און איר זאָלט עס פֿײַערן אַ פֿײַערטאָג צו גאָט זיבן
טעג אין יאָר; אַן אײביק געזעץ אויף אײַערע דור-דורות; אין זיבעטן
חודש זאָלט איר עס פֿײַערן. 42 אין סוכּות זאָלט איר זיצן זיבן טעג;
אַלע אײַנגעבאָרענע אין ישׂראל זאָלן זיצן אין סוכּות. 43 כּדי אײַערע
דור-דורות זאָלן וויסן, אַז אין בײַדלעך האָב איך געמאַכט זיצן די
קינדער פֿון ישׂראל, ווען איך האָב זײ אַרויסגעוציגן פֿון לאַנד מִצרַיִם:
איך בין יהוה אײַער גאָט.

44 און משה האָט אָנגעזאָגט די קינדער פֿון ישׂראל די יָום-טובים פֿון גאָט.

כד 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 באַפֿעל
די קינדער פֿון ישׂראל, זײ זאָלן דיר ברענגען רײנע
געשלאָגענע בוימל פֿאַר דער לײַכטונג, אויף אָנצוצינדן אַ ליכט
תּמיד. 3 דרויסן פֿון דעם פָּרוֹכֶת פֿון געזעץ אין אוהל-מועד זאָל עס
אַהרן צוריכטן אויף פֿון אָוונט ביז אין דער פֿרי פֿאַר גאָט תּמיד; אַן
אײביק געזעץ אויף אײַערע דור-דורות. 4 אין דער רײנער מנורה זאָל
ער צוריכטן די רערלעך פֿאַר גאָט תּמיד.

5 און זאָלסט נעמען זעמלמעל, און אויסבאַקן דערפֿון צוועלף חלות;
פֿון צוויי צענטל זאָל זײַן יעטוועדער קהלה. 6 און זאָלסט זײ לײגן
אין צוויי רײען, זעקס אין אַ רײ, אויפֿן רײנעם טיש פֿאַר גאָט. 7 און
זאָלסט אַרויפֿטאָן אויף איטלעכער רײ לויטערן ווײַרויך, כּדי עס זאָל
זײַן צו דעם ברויט פֿאַר אַ דערמאָנונג, אַ פֿײַעראָפּפֿער צו גאָט. 8
שבת אין שבת זאָל ער עס אויסלײגן פֿאַר גאָט תּמיד; פֿון די קינדער
פֿון ישׂראל אַן אײביקער בונד. 9 און עס זאָל געהערן צו אַהרֹנען און

צו זײַנע קינדער, און זיי זאָלן עס עסן אין אַ הייליקן אָרט, וואָרום אַ
הייליקסטע הייליקייט איז דאָס, וואָס געהערט צו אים פֿון די
פֿײַעראָפּפֿער פֿון גאָט; אַן אייביק רעכט.

10 און דער זון פֿון אַ פֿרוי פֿון ישׂראל, וואָס איז געווען דער זון פֿון אַ
מאַן אַ מִצרי, איז אַרויסגעגאַנגען צווישן די קינדער פֿון ישׂראל; און
דער זון פֿון דער פֿרוי פֿון ישׂראל און אַ מאַן פֿון ישׂראל האָבן זיך
געקריגט אין לאַגער. 11 און דער זון פֿון דער פֿרוי פֿון ישׂראל האָט
געלעסטערט דעם נאָמען, און געשאָלטן, און מע האָט אים געבראַכט
צו משהן. און דער נאָמען פֿון זײַן מוטער איז געווען שלומית, די
טאָכטער פֿון דִברין, פֿון שבט דָן. 12 און מע האָט אים אַרײַנגעזעצט
אין וואַך, ביז מע וועט זיי באַשיידן לויט דעם מויל פֿון גאָט.

13 האָט גאָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 14 פֿיר אַרויס דעם
וואָס האָט געשאָלטן, אויסן לאַגער, און אַלע וואָס האָבן געהערט
זאָלן אָנלעגן זייערע הענט אויף זײַן קאָפּ, און די גאַנצע עדה זאָל
אים פֿאַרשטיינען. 15 און צו די קינדער פֿון ישׂראל זאָלסטו רעדן,
אַזוי צו זאָגן: יעטוועדער מאַן וואָס וועט שילטן זײַן גאָט, זאָל טראָגן
זײַן זינד. 16 און דער וואָס לעסטערט דעם נאָמען פֿון יהוה, זאָל
טייטן געטייט ווערן; פֿאַרשטיינען זאָל אים פֿאַרשטיינען די גאַנצע
עדה; ווי דער פֿרעמדער אַזוי דער אײַנגעבאָרענער, אַז ער לעסטערט
דעם נאָמען, זאָל ער געטייט ווערן.

17 און אַז אַ מאַן וועט דערשלאָגן עמיצן אַ מענטשן צום טויט, זאָל
ער טייטן געטייט ווערן. 18 און דער וואָס דערשלאָגט אַ בהמה צום
טויט, זאָל זי אָפּצאָלן; אַ לעבן פֿאַר אַ לעבן. 19 און אַז אַ מאַן וועט
מאַכן זײַן חבר אַ מום, זאָל געטאָן ווערן צו אים אַזוי ווי ער האָט
געטאָן: 20 אַ בראָך פֿאַר אַ בראָך, אַן אויג פֿאַר אַן אויג, אַ צאָן פֿאַר
אַ צאָן; אַזוי ווי דער מום וואָס ער וועט מאַכן דעם מענטשן, אַזוי
זאָל געמאַכט ווערן צו אים. 21 יאָ, דער וואָס דערשלאָגט אַ בהמה
מוז זי אָפּצאָלן; און דער וואָס דערשלאָגט אַ מענטשן מוז געטייט
ווערן. 22 איין געזעץ זאָל זײַן בײַ אײַך, ווי דער פֿרעמדער אַזוי זאָל
זײַן דער אײַנגעבאָרענער, וואָרום איך בין יהוה אײַער גאָט.

23 און משה האָט גערעדט צו די קינדער פֿון ישׂראל, און זיי האָבן
אַרויסגעפֿירט דעם וואָס האָט געשאָלטן אויסן לאַגער, און האָבן

אים פֿאַרוואָרפֿן מיט שטיינער; און די קינדער פֿון ישׂראל האָבן
געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט באַפֿוילן משהן.

בהַר

כה 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן אויפֿן באַרג סיני, אַזוי צו
זאָגן: 2 רעד צו די קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו
זיי:

אַז איר וועט קומען אין דעם לאַנד וואָס איך גיב אײַך, זאָל דאָס
לאַנד האַלטן אַ שבת צו גאָט. 3 זעקס יאָר זאָלסטו פֿאַרזייען דײַן
פֿעלד, און זעקס יאָר זאָלסטו אַרומשנײַדן דײַן ווײַנגאָרטן, און
אײַנזאַמלען דעם אײַנטראָג דערפֿון. 4 אָבער אויפֿן זיבעטן יאָר זאָל
זײַן אַ שבת פֿון רואונג פֿאַרן לאַנד, אַ שבת צו גאָט; דײַן פֿעלד
זאָלסטו ניט פֿאַרזייען, און דײַן ווײַנגאָרטן זאָלסטו ניט אַרומשנײַדן.
5 דעם נאָכוווקס פֿון דײַן שניט זאָלסטו ניט שנײַדן, און די טרויבן
פֿון דײַנע ניט באַשניטענע ווײַנשטאָקן זאָלסטו ניט האַרבסטן; אַ יאָר
פֿון רואונג זאָל עס זײַן פֿאַרן לאַנד. 6 און די שבת-פּרוכט פֿון לאַנד
זאָל זײַן פֿאַר אײַך צום עסן: פֿאַר דיר, און פֿאַר דײַן קנעכט, און פֿאַר
דײַן דינסט, און פֿאַר דײַן געדונגענעם, און פֿאַר דײַן
אײַנגעוואַנדערטן, וואָס האַלט זיך אויף בײַ דיר; 7 און פֿאַר דײַן
בהמה, און פֿאַר דער חיה וואָס אין דײַן לאַנד, זאָל זײַן איר גאַנצער
אײַנטראָג צום עסן.

8 און זאָלסט דיר אָפּציילן זיבן שבתים יאָרן, זיבן מאָל זיבן יאָר; און
די טעג פֿון די זיבן שבתים יאָרן וועלן דיר זײַן נײַן און פֿערציק יאָר.
9 דענצמאָל זאָלסטו אַרויסלאָזן אַ שאַלונג פֿון שופֿר; אין זיבעטן
חודש, אין צענטן טאָג פֿון חודש, אום יום-כּפּור, זאָלט איר
אַרויסלאָזן אַ שופֿר אין אײַער גאַנצן לאַנד. 10 און איר זאָלט הייליקן
דאָס פֿופֿציקסטע יאָר, און אויסרופֿן אַ פֿרײַלאָזונג אין לאַנד פֿאַר
אַלע אירע באַוווינער; יובל זאָל עס אײַך זײַן; און איר זאָלט אײַך
אומקערן איטלעכער צו זײַן אייגנטום, און איטלעכער צו זײַן
משפּחה זאָלט איר אײַך אומקערן. 11 יובל זאָל דאָס פֿופֿציקסטע
יאָר אײַך זײַן; איר זאָלט ניט זייען, און ניט שנײַדן זײַנע נאָכוווקסן,
און ניט האַרבסטן זײַנע ניט באַשניטענע ווײַנשטאָקן. 12 וואָרום
יובל איז דאָס; הייליק זאָל עס אײַך זײַן; פֿון פֿעלד אַראָפּ זאָלט איר

עסן זייַן תּבואה. 13 אין דעם דאָזיקן יאָר פֿון יוֹבל זאָלט איר אייַך
אומקערן איטלעכער צו זייַן אייגנטום. 14 און אַז איר וועט פֿאַרקויפֿן
אַ פֿאַרקויפֿונג צו דייַן חבר, אָדער קויפֿן פֿון דער האַנט פֿון דייַן חבר,
זאָלט איר ניט נאַרן איינער דעם אַנדערן. 15 לויט דער צאָל פֿון די
יאָרן נאָכן יוֹבל זאָלסטו קויפֿן פֿון דייַן חבר; לויט דער צאָל פֿון
תּבואה-יאָרן זאָל ער דיר פֿאַרקויפֿן. 16 לויט דער מערקייט פֿון די
יאָרן זאָלסטו מערן דעם מקח דערפֿון, און לויט דער מינערקייט פֿון
די יאָרן זאָלסטו מינערן דעם מקח דערפֿון; וואָרום די צאָל פֿון
תּבואות פֿאַרקויפֿט ער דיר. 17 און איר זאָלט ניט נאַרן איינער דעם
אַנדערן, און זאָלסט מוֹרא האָבן פֿאַר דייַן גאָט, וואָרום איך בין יהוה
אייַער גאָט. 18 און איר זאָלט טאָן מייַנע חוקים, און היטן מייַנע
געזעצן, און זיי טאָן, כּדי איר זאָלט זיצן אויף אייַער לאַנד אין
זיכערקייט. 19 און דאָס לאַנד וועט געבן איר פֿרוכט, און איר וועט
עסן צו זאַט, און וועט זיצן אין זיכערקייט דערויף. 20 און אַז איר
וועט זאָגן: וואָס וועלן מיר עסן אין זיבעטן יאָר? מיר וועלן דאָך ניט
זייען, און ניט אייַנזאַמלען אונדזער תּבואה? 21 וועל איך באַפֿעלן
מייַן ברכה אויף אייַך אין דעם זעקסטן יאָר, און עס וועט ברענגען
תּבואה פֿאַר דרייַ יאָר. 22 און אַז איר וועט זייען אויפֿן אַכטן יאָר,
וועט איר עסן פֿון דער תּבואה, דאָס אַלטע; ביזן נייַנטן יאָר, ביז עס
קומט זייַן תּבואה, וועט איר עסן דאָס אַלטע. 23 און די ערד זאָל ניט
פֿאַרקויפֿט ווערן אויף אייביק, וואָרום צו מיר געהערט די ערד;
וואָרום פֿרעמדע און אייַנגעוואַנדערטע זייַט איר בייַ מיר. 24 און אין
דעם גאַנצן לאַנד פֿון אייַער אייגנטום זאָלט איר געבן דער ערד אַן
אויסלייַזונג.

25 אַז דייַן ברודער וועט אָרים ווערן, און וועט פֿאַרקויפֿן פֿון זייַן
אייגנטום, זאָל קומען זייַן קרוב וואָס איז דער נענטסטער צו אים,
און אויסלייזן דעם פֿאַרקויף פֿון זייַן ברודער. 26 און אַז אַ מאַן וועט
ניט האָבן קיין אויסלייזער, אָבער זייַן האַנט וועט ווערן פֿאַרמעגלעך,
און ער וועט צונויפקריגן גענוג עס אויסצולייזן, 27 זאָל ער
באַרעכענען די יאָרן פֿון זייַן פֿאַרקויפֿונג, און צוריקצאָלן דעם רעשט
צו דעם מאַן וואָס ער האָט צו אים פֿאַרקויפֿט; און ער זאָל זיך
אומקערן צו זייַן אייגנטום. 28 אויב אָבער זייַן האַנט קען ניט
צונויפקריגן גענוג אים צוריקצוצאָלן, זאָל זייַן פֿאַרקויף בלייַבן אין
דער האַנט פֿון דעם וואָס האָט עס געקויפֿט, ביז דעם יאָר פֿון יוֹבל,

און אום יובל זאָל עס אַרויסגיין; און ער זאָל זיך אומקערן צו זײַן
אייגנטום.

29 און אַז אַ מאַן וועט פֿאַרקויפֿן אַ וווינהויז אין אַ שטאָט מיט אַ
מויער, זאָל זײַן אויסלייזרעכט זײַן ביז עס ענדיקט זיך דאָס יאָר פֿון
זײַן פֿאַרקויפֿונג; אַ יאָר זאָל זײַן זײַן אויסלייזרעכט. 30 אויב אָבער
עס וועט ניט אויסגעלייזט ווערן ביז עס ווערט פֿול דערויף אַ גאַנץ
יאָר, זאָל דאָס הויז וואָס אין דער שטאָט וואָס האָט אַ מויער, בלײַבן
אויף אייביק בײַ דעם וואָס האָט עס געקויפֿט, אויף זײַנע דור-דורות;
עס זאָל ניט אַרויסגיין אום יובל. 31 אָבער די הײַזער פֿון די דערפֿער,
וואָס האָבן ניט קיין מויער רונד אַרום, זאָלן צוגערעכנט ווערן צום
פֿעלד פֿון לאַנד; זיי זאָלן האָבן אַן אויסלייזונג, און אום יובל זאָלן זיי
אַרויסגיין. 32 און די שטעט פֿון די לוִיִים, די הײַזער פֿון די שטעט פֿון
זייער אייגנטום – די לוִיִים האָבן אַן אייביק אויסלייזרעכט. 33 און אַז
מע וועט קויפֿן פֿון די לוִיִים, זאָל דאָס פֿאַרקויפֿטע הויז אין דער
שטאָט פֿון זײַן אייגנטום אַרויסגיין אום יובל, וואָרום די הײַזער פֿון
די שטעט פֿון די לוִיִים דאָס איז זייער אייגנטום צווישן די קינדער
פֿון ישׂראל. 34 אָבער דאָס פֿעלד פֿון דעם פֿרײַען פּלאַץ אַרום זייערע
שטעט קען ניט פֿאַרקויפֿט ווערן, וואָרום אַן אייביק אייגנטום איז
דאָס זיי.

35 און אַז דײַן ברודער וועט אָרים ווערן, און זײַן האַנט וועט זײַן
געפֿאַלן בײַ דיר, זאָלסטו אים אויפֿהאַלטן ווי אַ פֿרעמדן און
אײַנגעוואָנדערטן, אַז ער זאָל קענען לעבן בײַ דיר. 36 זאָלסט ניט
נעמען פֿון אים צינזן אָדער מערונג, און זאָלסט מורא האָבן פֿאַר דײַן
גאָט; כּדי דײַן ברודער זאָל קענען לעבן בײַ דיר. 37 זאָלסט אים ניט
געבן דײַן געלט אויף צינזן, און דײַן עסנוואַרג זאָלסטו ניט געבן אויף
מערונג. 38 איך בין יהוה אײַער גאָט וואָס האָב אײַך אַרויסגעצויגן
פֿון לאַנד מִצרַיִם, אײַך צו געבן דאָס לאַנד כּנַעַן, אײַך צו זײַן צום
גאָט.

39 און אַז דײַן ברודער וועט אָרים ווערן בײַ דיר, און וועט זיך
פֿאַרקויפֿן צו דיר, זאָלסטו ניט אַרבעטן מיט אים אַזוי ווי מע אַרבעט
מיט אַ קנעכט. 40 ווי אַ געדונגענער, ווי אַן אײַנגעוואָנדערטער, זאָל
ער זײַן בײַ דיר; ביז דעם יאָר פֿון יובל זאָל ער דינען בײַ דיר. 41
דענצמאָל זאָל ער אַרויסגיין פֿון דיר, ער און זײַנע קינדער מיט אים,

און ער זאָל זיך אומקערן צו זײַן משפּחה, און צו דעם אייגנטום פֿון
זײַנע עלטערן זאָל ער זיך אומקערן. 42 וואָרום מײַנע קנעכט זײַנען
זיי, וואָס איך האָב זיי אַרויסגעצויגן פֿון לאַנד מִצרַיִם; זיי טאָרן ניט
פֿאַרקויפֿט ווערן ווי מע פֿאַרקויפֿט אַ קנעכט. 43 זאָלסט ניט
געוועלטיקן איבער אים מיט האַרטיקייט, און זאָלסט מוֹרא האָבן
פֿאַר דײַן גאָט. 44 און דײַן קנעכט און דײַן דינסט, וואָס וועלן זײַן בײַ
דיר – פֿון די פֿעלקער וואָס אַרום אײַך, פֿון זיי זאָלט איר קויפֿן אַ
קנעכט אָדער אַ דינסט. 45 און אויך פֿון די קינדער פֿון די
אײַנגעוואַנדערטע וואָס האַלטן זיך אויף בײַ אײַך, פֿון זיי קענט איר
קויפֿן, און פֿון זייערע משפּחות וואָס בײַ אײַך, וואָס זיי האָבן געבאָרן
אין אײַער לאַנד; און זיי קענען אײַך ווערן צום אייגנטום. 46 און איר
קענט זיי לאָזן בירושה צו אײַערע קינדער נאָך אײַך, צו אַרבן פֿאַר אַן
אייגנטום; אויף אייביק קענט איר אַרבעטן מיט זיי; אָבער איבער
אײַערע ברידער, די קינדער פֿון ישׂראל, איינער איבערן אַנדערן,
זאָלט איר ניט געוועלטיקן מיט האַרטיקייט.

47 און אַז די האַנט פֿון דעם פֿרעמדן אָדער דעם אײַנגעוואַנדערטן
בײַ דיר וועט ווערן פֿאַרמעגלעך, און דײַן ברודער וועט אָרים ווערן
לעבן אים, און וועט זיך פֿאַרקויפֿן צו דעם אײַנגעוואַנדערטן פֿרעמדן
בײַ דיר, אָדער צו אַן אָפּשטאַם פֿון אַ פֿרעמדנס משפּחה, 48 קען ער,
נאָכדעם ווי ער האָט זיך פֿאַרקויפֿט, האָבן אַן אויסלייזונג; איינער פֿון
זײַנע ברידער קען אים אויסלייזן; 49 אָדער זײַן פֿעטער, אָדער זײַן
פֿעטערס זון קען אים אויסלייזן, אָדער עמיצער אַ לײַב-קרוב פֿון זײַן
משפּחה קען אים אויסלייזן; אָדער, אויב זײַן האַנט ווערט
פֿאַרמעגלעך, קען ער זיך אַליין אויסלייזן. 50 און ער זאָל זיך
אויסרעכענען מיט זײַן קויפֿער, פֿון דעם יאָר וואָס ער האָט זיך
פֿאַרקויפֿט צו אים ביז דעם יאָר פֿון יובל, און דאָס געלט פֿון זײַן
פֿאַרקויפֿונג זאָל אויסגעוואָרפֿן ווערן לויט דער צאָל פֿון יאָרן; אַזוי
ווי די טעג פֿון אַ געדונגענעם זאָל זײַן וואָס ער איז אָפּגעווען בײַ
אים. 51 סײַ עס זײַנען נאָך דאָ פֿיל יאָרן, זאָל ער לויט זיי צוריקצאָלן
פֿון זײַן קויפֿגעלט פֿאַר זײַן אויסלייזונג, 52 און סײַ עס זײַנען געבליבן
ווינציק יאָרן ביז דעם יאָר פֿון יובל, זאָל ער זיך מיט אים
אויסרעכענען; ווי נאָך זײַנע יאָרן זאָל ער צוריקצאָלן פֿאַר זײַן
אויסלייזונג. 53 אַזוי ווי אַ געדונגענער פֿון יאָר צו יאָר זאָל ער זײַן
בײַ אים; ער זאָל ניט געוועלטיקן איבער אים מיט האַרטיקייט פֿאַר
דײַנע אויגן. 54 און אויב ער וועט ניט אויסגעלייזט ווערן אויף די

דאָזיקע אופֿנים, זאָל ער אַרויסגיין אין יאָר פֿון יובל, ער און זײַנע
קינדער מיט אים. 55 וואָרום צו מיר זײַנען די קינדער פֿון ישׂראל
קנעכט; מײַנע קנעכט זײַנען זיי, וואָס איך האָב זיי אַרויסגעצויגן פֿון
לאַנד מִצרַיִם: איך בין יהוה אײַער גאָט.

כו

1 איר זאָלט אײַך ניט מאַכן אָפּגעטער, און אַ געשניצטן געץ
און אַ זײַלשטיין זאָלט איר אײַך ניט אויפֿשטעלן, און אַ
שטיינבילד זאָלט איר ניט שטעלן אין אײַער לאַנד, זיך צו בוקן פֿאַר
אים, וואָרום איך בין יהוה אײַער גאָט.

2 מײַנע שבתים זאָלט איר היטן, און פֿאַר מײַן הייליקטום זאָלט איר
האָבן אָפּשײַ: איך בין יהוה.

בחֻקֹּתַי

3 אויב איר וועט גיין אין מײַנע חוקים, און היטן מײַנע
געבאָט, און זיי טאָן, 4 וועל איך געבן אײַערע רעגנס אין זייער צײַט,
און די ערד וועט געבן איר תּבואה, און דער בוים פֿון פֿעלד וועט
געבן זײַן פֿרוכט. 5 און דרעשן וועט גרייכן בײַ אײַך ביז האַרבסטן,
און האַרבסטן וועט גרייכן ביז זריעה-צײַט; און איר וועט עסן אײַער
ברויט צו זאַט, און זיצן אין זיכערקייט אין אײַער לאַנד. 6 און איך
וועל געבן שלום אין לאַנד, און איר וועט זיך לייגן, און קיינער וועט
ניט שרעקן; און איך וועל אויסראָטן אַ בייזע חיה פֿון לאַנד, און אַ
שווערד וועט ניט דורכגיין אין אײַער לאַנד. 7 און איר וועט נאָכיאָגן
אײַערע פֿײַנט, און זיי וועלן פֿאַלן פֿאַר אײַך דורכן שווערד. 8 און
פֿינף פֿון אײַך וועלן נאָכיאָגן הונדערט, און הונדערט פֿון אײַך וועלן
נאָכיאָגן צען טויזנט, און אײַערע פֿײַנט וועלן פֿאַלן פֿאַר אײַך דורכן
שווערד. 9 און איך וועל זיך קערן צו אײַך, און וועל אײַך פֿרוכפּערן
און אײַך מערן, און איך וועל אויפֿשטעלן מײַן בונד מיט אײַך. 10 און
איר וועט עסן אַלטע, גאָר אַלטע תּבואה , און איר וועט אַרויסראַמען
די אַלטע פֿון וועגן דער נײַער. 11 און איך וועל מאַכן מײַן רוּונג
צווישן אײַך, און מײַן זעל וועט אײַך ניט פֿאַראומווערדיקן. 12 און
איך וועל אומגיין צווישן אײַך, און וועל אײַך זײַן צום גאָט, און איר
וועט מיר זײַן צום פֿאָלק. 13 איך בין יהוה אײַער גאָט, וואָס האָב

אײַך אַרויסגעצויגן פֿון לאַנד מִצרַיִם פֿון צו זײַן קנעכט צו זיי, און איך
האָב צעבראָכן די שטאַנגען פֿון אײַער יאָך, און האָב אײַך געפֿירט
מיט אַן אויפֿגעהויבענעם קאָפּ.

14 אויב אָבער איר וועט ניט צוהערן צו מיר, און וועט ניט טאָן אַלע
די דאָזיקע געבאָט, 15 און אויב מײַנע חוקים וועט איר פֿאַראַכטן,
און אויב מײַנע געזעצן וועט פֿאַראומווערדיקן אײַער זעל, ניט צו
טאָן אַלע מײַנע געבאָט, כּדי איר זאָלט פֿאַרשטערן מײַן בונד, 16
וועל איך אויך טאָן דאָס דאָזיקע צו אײַך: איך וועל אָנזעצן אויף אײַך
אַ בהלה – די דער, און קדחת, וואָס מאַכן אויסגיין די אויגן און
פֿאַרשמאַכטן די זעל. און איר וועט זייען אײַער זאָמען אומנישט,
וואָרום אײַערע פֿײַנט וועלן עס אויפֿעסן. 17 און איך וועל קערן מײַן
פּנים אַקעגן אײַך, און איר וועט געשלאָגן ווערן פֿאַר אײַערע פֿײַנט,
און אײַערע שׂונאים וועלן געוועלטיקן איבער אײַך; און איר וועט
לויפֿן ווען קיינער יאָגט אײַך ניט.

18 און אויב איר וועט בײַ אַלעם דעם ניט צוהערן צו מיר, וועל איך
אײַך זיבן מאָל מער שטראָפֿן פֿאַר אײַערע זינד. 19 און איך וועל
צעברעכן אײַער שטאָלצע מאַכט, און וועל מאַכן אײַער הימל אַזוי ווי
אײַזן, און אײַער ערד אַזוי ווי קופּער. 20 און אײַער כּוח וועט
אַוועקגיין אומנישט, און אײַער ערד וועט ניט געבן איר תּבואה, און
דער בוים פֿון לאַנד וועט ניט געבן זײַן פּרוכט.

21 און אויב איר וועט גיין מיר דערווידער, און וועט ניט וועלן
צוהערן צו מיר, וועל איך זיבן מאָל מערן אויף אײַך שלעק, לויט
אײַערע זינד. 22 און איך וועל אָנשיקן אויף אײַך די חיה פֿון פֿעלד,
און זי וועט אײַך באַרויבן פֿון קינדער, און פֿאַרשנײַדן אײַערע
בהמות, און אײַך פֿאַרמינערן; און אײַערע וועגן וועלן פֿאַרוויסט
ווערן.

23 און אויב איר וועט דערמיט מיר ניט אויסגעמוסרט ווערן, און איר
וועט גיין מיר דערווידער, וועל איך אויך גיין אײַך דערווידער, 24 און
איך אויך וועל אײַך שלאָגן זיבן מאָל פֿאַר אײַערע זינד. 25 און איך
וועל ברענגען אויף אײַך אַ שווערד, וואָס וועט זיך נוֹקם זײַן די נקמה
פֿון דעם בונד, און איר וועט זיך פֿאַרקלײַבן אין אײַערע שטעט. און
איך וועל אָנשיקן אַ מגפה צווישן אײַך, און איר וועט געגעבן ווערן

אין דער האַנט פֿון דעם פֿייַנט. 26 אַז איך וועל אייַך צעברעכן דעם
אונטערלען פֿון ברויט, וועלן צען ווייַבער באַקן אייַער ברויט אין איין
אויוון, און זיי וועלן אָפּברענגען אייַער ברויט אויפֿן וואָג, און איר
וועט עסן און ניט זאַט ווערן.

27 און אויב איר וועט נאָך דעם ניט צוהערן צו מיר, און איר וועט
גיין מיר דערווידער, 28 וועל איך אייַך גיין דערווידער מיט גרימצאָרן,
און איך אויך וועל אייַך שטראָפֿן זיבן מאָל פֿאַר אייַערע זינד. 29 און
איר וועט עסן דאָס פֿלייש פֿון אייַערע זין, און דאָס פֿלייש פֿון
אייַערע טעכטער וועט איר עסן. 30 און איך וועל פֿאַרטיליקן אייַערע
במות, און וועל פֿאַרשניידן אייַערע זונזייַלן, און אַהינטאָן אייַערע
פּגרים אויף די פּגרים פֿון אייַערע געצן, און מייַן זעל וועט אייַך
פֿאַראומווערדיקן. 31 און איך וועל מאַכן פֿון אייַערע שטעט אַ חורבן,
און וועל פֿאַרוויסטן אייַערע הייליקטומען, און וועל ניט שמעקן
אייַערע געשמאַקע ריחות. 32 און איך וועל פֿאַרוויסטן דאָס לאַנד,
און אייַערע פֿייַנט וואָס זיצן דערין, וועלן גאַפֿן איבער איר. 33 און
אייַך וועל איך צעשפּרייטן צווישן די פֿעלקער, און איך וועל
אַרויסציִען נאָך אייַך אַ שווערד, און אייַער לאַנד וועט זייַן אַ
וויסטעניש און אייַערע שטעט וועלן זייַן אַ חורבן. 34 דענצמאָל וועט
דאָס לאַנד אָפּצאָלן אירע שבתים – אַלע טעג וואָס עס וועט וויסט
זייַן, און איר וועט זייַן אין דעם לאַנד פֿון אייַערע פֿייַנט; דענצמאָל
וועט דאָס לאַנד רוען, און באַצאָלן אירע שבתים. 35 אַלע טעג וואָס
עס וועט וויסט זייַן, וועט עס רוען ווי עס האָט ניט גערוט אין
אייַערע שבתים, ווען איר זייַט געזעסן דערויף. 36 און די וואָס וועלן
בלייַבן פֿון אייַך, וועל איך אַרייַנברענגען אַ שרעקעדיקייט אין זייער
האַרצן, אין די לענדער פֿון זייער פֿייַנט, און זיי וועט נאָכיאָגן דער
שאָרך פֿון אַ געטריבענעם בלאַט, און זיי וועלן לויפֿן ווי מע לויפֿט
פֿון שווערד, און פֿאַלן ווען קיינער יאָגט ניט. 37 און זיי וועלן
געשטרויכלט ווערן איינער אָן אַנדערן, אַזוי ווי פֿאַרן שווערד, ווען
קיינער יאָגט ניט; און איר וועט ניט האָבן קיין תּקומה פֿאַר אייַערע
פֿייַנט. 38 און איר וועט אונטערגיין צווישן די פֿעלקער, און דאָס
לאַנד פֿון אייַערע פֿייַנט וועט אייַך אויפֿעסן. 39 און די געבליבענע פֿון
אייַך וועלן אייַנגיין פֿאַר זייער זינד אין די לענדער פֿון אייַערע פֿייַנט;
און אויך פֿאַר די זינד פֿון זייערע עלטערן וועלן זיי אייַנגיין אַזוי ווי
יענע. 40 און זיי וועלן זיך מודה זייַן אויף זייערע זינד, און אויף
די זינד פֿון זייערע עלטערן, אין זייער פֿעלשונג, וואָס זיי האָבן

געפֿעלשט אָן מיר, און אויך וואָס זיי זײַנען געגאַנגען מיר דערווידער;
41 וואָס דערפֿאַר בין איך אויך זיי געגאַנגען דערווידער, און האָב זיי
געבראַכט אין דעם לאַנד פֿון זייערע פֿײַנט. אויב זייער אומבאַשניטן
האַרץ וועט דענצמאָל ווערן אונטערטעניק, און זיי וועלן דענצמאָל
האָבן אָפּגעצאָלט פֿאַר זייערע זינד, 42 וועל איך זיך דערמאָנען אָן
מײַן בונד מיט יעקבן, און אויך אָן מײַן בונד מיט יצחקן, און אויך אָן
מײַן בונד מיט אַברהמען וועל איך זיך דערמאָנען, און אָן דעם לאַנד
וועל איך זיך דערמאָנען. 43 וואָרום דאָס לאַנד וועט זײַן פֿאַרלאָזן אָן
זיי, און וועט אָפּצאָלן אירע שבתים, ווען עס וועט זײַן וויסט אָן זיי;
און זיי וועלן אָפּצאָלן פֿאַר זייערע זינד; ווײַל און באַווײַל מײַנע
געזעצן האָבן זיי פֿאַראַכט, און מײַנע חוקים האָט פֿאַראומווערדיקט
זייער זעל. 44 אָבער אַפֿילו דענצמאָל, ווען זיי וועלן זײַן אין דעם
לאַנד פֿון זייערע פֿײַנט, וועל איך זיי ניט פֿאַראַכטן, און וועל זיי ניט
פֿאַראומווערדיקן, זיי צו פֿאַרלענדן, צו פֿאַרשטערן מײַן בונד מיט זיי,
וואָרום איך בין יהוה זייער גאָט. 45 און איך וועל זיך דערמאָנען פֿון
זייערטוועגן אָן דעם בונד מיט די ערשטע, וואָס איך האָב זיי
אַרויסגעצויגן פֿון לאַנד מִצרַיִם פֿאַר די אויגן פֿון די פֿעלקער, זיי צו
זײַן צום גאָט: איך בין יהוה.

46 דאָס זײַנען די חוקים און די געזעצן און די לערנונגען וואָס גאָט
האָט געגעבן צווישן אים און צווישן די קינדער פֿון ישׂראל אויפֿן
באַרג סיני דורך דער האַנט פֿון משהן.

כז

1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 רעד צו די
קינדער פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו זיי:

אַז אַ מאַן וועט קלאָר אַרויסרעדן אַ נדר פֿון נפשות צו גאָט, לויט
דײַן שאַצונג, 3 זאָל דײַן שאַצונג זײַן פֿאַר אַ זָכר פֿון צוואַנציק יאָר
אַלט און ביז זעכציק יאָר אַלט – זאָל דײַן שאַצונג זײַן פֿופֿציק שֶקל
זילבער, אויפֿן הייליקן שֶקל. 4 און אויב דאָס איז אַ נקבה, זאָל דײַן
שאַצונג זײַן דרײַסיק שֶקל. 5 און אויב פֿון פֿינף יאָר אַלט און ביז
צוואַנציק יאָר אַלט, זאָל דײַן שאַצונג זײַן, אַ זָכר צוואַנציק שֶקל, און
פֿאַר אַ נקבה צען שֶקל. 6 און אויב פֿון אַ חודש אַלט און ביז פֿינף
יאָר אַלט, זאָל דײַן שאַצונג זײַן, אַ זָכר פֿינף שֶקל זילבער, און פֿאַר אַ

נקבה זאָל דײַן שאַצונג זײַן דרײַ שֶקל זילבער. 7 און אויב פֿון זעכציק
יאָר אַלט און העכער, אויב אַ זָכר, זאָל דײַן שאַצונג זײַן פֿופֿצן שֶקל,
און פֿאַר אַ נקבה צען שֶקל. 8 און אויב ער איז צו אָרים פֿאַר דײַן
שאַצונג, זאָל מען אים שטעלן פֿאַרן כֹּהן, און דער כֹּהן זאָל אים
אָפּשאַצן; לויט ווי עס פֿאַרמאָגט די האַנט פֿון דעם וואָס טוט דעם
נדר, זאָל אים אָפּשאַצן דער כֹּהן.

9 און אויב דאָס איז אַ בהמה וואָס מע איז מקריבֿ דערפֿון אַ קָרבן צו
גאָט, זאָל אַלץ וואָס ער גיט פֿון אַזעלכע צו גאָט, זײַן הייליק. 10 ער
טאָר עס ניט טוישן און טאָר דאָס ניט אומבײַטן, בעסערס אויף
ערגערן, אָדער ערגערס אויף בעסערן; און אויב אומבײַטן וועט ער
אומבײַטן אַ בהמה פֿאַר אַ בהמה, זאָל אי זי אי איר אומבײַט זײַן
הייליק. 11 און אויב דאָס איז וואָסער עס איז אומריינע בהמה, וואָס
מע איז דערפֿון ניט מקריבֿ אַ קָרבן צו גאָט, זאָל ער שטעלן די בהמה
פֿאַרן כֹּהן, 12 און דער כֹּהן זאָל זי אָפּשאַצן, אויב זי איז גוט אָדער
שלעכט; אַזוי ווי דו, דער כֹּהן, שאַצסט, אַזוי זאָל זײַן. 13 און אויב
אויסלייזן וויל ער זי אויסלייזן, זאָל ער צולייגן אַ פֿינפֿטל דערפֿון צו
דײַן שאַצונג.

14 און אַז אַ מאַן וועט הייליקן זײַן הויז הייליק צו גאָט, זאָל עס דער
כֹּהן אָפּשאַצן, אויב עס איז גוט אָדער שלעכט; אַזוי ווי דער כֹּהן
וועט עס אָפּשאַצן, אַזוי זאָל באַשטיין. 15 און אויב דער וואָס
הייליקט עס וויל אויסלייזן זײַן הויז, זאָל ער צולייגן דערצו אַ פֿינפֿטל
פֿון דעם געלט פֿון דײַן שאַצונג, און עס זאָל בלײַבן בײַ אים.

16 און אויב פֿון דעם פֿעלד פֿון זײַן אייגנטום וועט אַ מאַן הייליקן צו
גאָט, זאָל דײַן שאַצונג זײַן לויט דער זריעה דערפֿון: די זריעה פֿון אַ
חומֶר גערשטן אין פֿופֿציק שֶקל זילבער. 17 אויב ער וועט הייליקן
זײַן פֿעלד פֿון דעם יאָר פֿון יובֿל, זאָל עס באַשטיין לויט דײַן שאַצונג.
18 און אויב ער וועט הייליקן זײַן פֿעלד נאָכן יובֿל, זאָל אים דער כֹּהן
באַרעכענען דאָס געלט לויט דער צאָל פֿון די יאָרן וואָס זײַנען
געבליבן ביז דעם יאָר פֿון יובֿל, און אַן אַראָפּרעכענונג זאָל געמאַכט
ווערן פֿון דײַן שאַצונג. 19 און אויב אויסלייזן וויל אויסלייזן דאָס
פֿעלד דער וואָס הייליקט עס, זאָל ער צולייגן דערצו אַ פֿינפֿטל פֿון
דעם געלט פֿון דײַן שאַצונג, און עס זאָל זיך אָפּשטעלן בײַ אים. 20
אויב אָבער ער וועט ניט אויסלייזן דאָס פֿעלד, אָדער אויב מע האָט

פֿאַרקויפֿט דאָס פֿעלד צו אַן אַנדער מענטשן, קען עס מער ניט
אויסגעלייזט ווערן. 21 און דאָס פֿעלד, ווען עס גייט אַרויס אום יובל,
זאָל זײַן הייליק צו גאָט, אַזוי ווי אַ פֿעלד פֿון חרם; צום כּהן זאָל
געהערן דאָס אייגנטום דערפֿון.

22 און אויב ער וועט הייליקן צו גאָט זײַנס אַ געקויפֿט פֿעלד, וואָס
איז ניט פֿון דעם פֿעלד פֿון זײַן אייגנטום, 23 זאָל אים דער כּהן
באַרעכענען דעם באַטרעף פֿון דײַן שאַצונג ביז דעם יאָר פֿון יובל,
און ער זאָל געבן דײַן שאַצונג אין דעם אייגענעם טאָג, הייליק צו
גאָט. 24 אין יאָר פֿון יובל זאָל דאָס פֿעלד זיך אומקערן צו דעם וואָס
ער האָט עס פֿון אים געקויפֿט, וואָס צו אים געהערט דאָס אייגנטום
פֿון דעם לאַנד. 25 און דײַן יעטוועדער שאַצונג זאָל זײַן אויפֿן הייליקן
שֶקל; צוואַנציק גֵרָה זאָל זײַן דער שֶקל.

26 אָבער אַ בכָור צווישן בהמות, וואָס געהערט דורך זײַן
בכוֹרהשאַפֿט צו גאָט, אים דאַרף קיינער ניט הייליקן; סײַ אַן אָקס,
סײַ אַ שעפּס, געהערט ער צו גאָט. 27 און אויב פֿון אַן אומריינער
בהמה, זאָל מען אויסלייזן לויט דײַן שאַצונג, און צולייגן דערצו אַ
פֿינפֿטל דערפֿון; און אויב ער וועט ניט אויסגעלייזט ווערן, זאָל ער
פֿאַרקויפֿט ווערן לויט דײַן שאַצונג.

28 אָבער קיין חרם וואָס עמיצער וועט מאַכן חרם צו גאָט, פֿון אַלץ
וואָס ער האָט, פֿון מענטשן, אָדער פֿון בהמות, אָדער פֿון דעם פֿעלד
פֿון זײַן אייגנטום, קען ניט פֿאַרקויפֿט ווערן, און ניט אויסגעלייזט
ווערן; איטלעכער חרם איז אַ הייליקסטע הייליקייט צו גאָט. 29 קיין
חרם וואָס וועט געמאַכט ווערן חרם פֿון מענטשן, קען ניט
אויסגעלייזט ווערן; טייטן מוז ער געטייט ווערן.

30 און איטלעכער מעשׂר פֿון דער ערד, פֿון זאָמען פֿון דער ערד, פֿון
פֿרוכט פֿון בוים, געהערט צו גאָט; הייליק צו גאָט. 31 און אויב
אויסלייזן וויל אַ מאַן אויסלייזן טייל פֿון זײַן מעשׂר, זאָל ער צולייגן
דערצו אַ פֿינפֿטל דערפֿון. 32 און איטלעכער מעשׂר פֿון רינדער און
שאָף – פֿון אַלץ וואָס גייט אונטער דער רוט, זאָל דער צענטער זײַן
הייליק צו גאָט. 33 מען זאָל ניט נאָכזוכן אויב ער איז גוט אָדער
שלעכט, און מע זאָל אים ניט אומבײַטן; און אויב אומבײַטן וועט

מען אים אומבײַטן, זאָל אי ער אי זײַן אומבײַט זײַן הייליק; ער קען ניט אויסגעלייזט ווערן.

34 דאָס זײַנען די געבאָט וואָס גאָט האָט געבאָטן משהן פֿאַר די קינדער פֿון ישׂראל אויפֿן באַרג סינַי.

© 2004 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.